

Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü

Institute for International Relations and Strategic Research

ULİSA: ULUSLARARASI ÇALIŞMALAR DERGİSİ

ULİSA: JOURNAL OF INTERNATIONAL STUDIES

Cilt / Volume: 7, Sayı / Number: 2 (2023)

E-ISSN: 2602-3245

Güngör Şahin, Soner Eruçar

Hava Hakimiyet Teorisi Kapsamında Çin Ve Tayvan Hava Kuvvetlerinin Değerlendirilmesi

Evaluation Of The China And Taiwan Air Force's In The Context Of Air Power Theory

Seyit Ali Avcu

Role Of India In Regional Integrations In Eurasia

Avrasya'da Bölgesel Entegrasyonlarda Hindistan'ın Rolü

Süleyman Buğrahan Bayram

Great Power Identity And Status-Seeking: A Framework For Understanding Russian Interventions (2008-2022)

Büyük Güç Kimliği Ve Statü-Arama: Rusya'nın Müdahalelerini Anlamak İçin Bir Çerçeve (2008-2022)

Elifhan Erşan Tan

İklim Değişikliği Ve Sosyal Politika: Adil Bir Gelecek İçin Yol Haritası

Climate Change And Social Policy: Roadmap For A Just Future

Mussarat Jabeen

From Ethno-Linguistic Identities To Economic Disparities: Disintegration Of Pakistan And Creation Of Bangladesh

Etno-Dilsel Kimliklerden Ekonomik Eşitsizliklere: Pakistan'ın Parçalanması Ve Bangladeş'in Oluşumu

ULİSA: ULUSLARARASI ÇALIŞMALAR DERGİSİ, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü tarafından yayınlanmaktadır. *Ulisa*, yılda iki sayı yayınlanan, uluslararası hakemli akademik bir dergidir. Yayın dili Türkçe ve İngilizce'dir.

Dergide, Uluslararası İlişkiler disiplininin akademik olarak ilgilendiği alanlardaki çalışmalara bilhassa öncelik verilmektedir. Ayrıca İktisat, Siyaset Bilimi, Kamu Yönetimi, Tarih, Hukuk, Antropoloji, Çevre ve Kent Çalışmaları veya uluslararası ilişkilere dair sosyal bir meseleyi ele alan fen ve mühendislik eserlerine de yer verilebilmektedir. Kısaca, *Ulisa*, uluslararası ilişkilerin herhangi bir boyutunu ele alan bütün makalelere açıktır.

Ulisa'nın temel yayın ilkesi, nicelikten ziyade niteliği ön plana çıkarmak, Türkçe literatürün zenginleşmesini sağlamak ve disiplinlerarası çalışmayı teşvik etmek üzerine kuruludur. *Ulisa*, açık erişim politikasını benimsemektedir.

ULİSA: JOURNAL OF INTERNATIONAL STUDIES is published by Ankara Yıldırım Beyazıt University Institute of International Relations and Strategic Studies. *Ulisa* is a biannual academic journal. The publication languages are Turkish and English.

The articles focusing on the topics which are within the scope of the discipline of International Relations are given priority in the journal. In addition, articles from the fields like Political Science, Economics, Public Administration, History, Law, Anthropology, Environment or engineering which deal with a social dimension of a technical topic can also be published. In other words, *Ulisa* is open to all articles focusing on any dimensions of international relations.

The publication principle of *Ulisa* depends on highlighting quality rather than quantity, contributing to the academic literature in Turkish and encouraging interdisciplinary studies. *Ulisa* supports open access to information.

E-ISSN : 2602-3245
E-posta / E-mail : ulisa@aybu.edu.tr
Ağsayfası / Webpage : dergipark.gov.tr/ulisa
Posta Adresi / Postal Address : Güvenciler Mah., Cinnah Cad., No: 16, 06690, Çankaya Ankara, Turkey.
Aralık, 2023 – Aralık, 2023

Editör(ler)

Doç. Dr. İbrahim Demir

Yardımcı Editörler

Arş. Gör. Gülşen Yılmaz
Arş. Gör. Öznur Albayrak
Arş. Gör. Muhammed Oruç

Yayın Kurulu

Dr. Öğr. Üyesi Abdolmoghset Banikamal
Dr. Öğr. Üyesi Adisa Avdiç Küsmüş
Prof. Dr. Birol Akgün
Prof. Dr. Çağrı Erhan
Prof. Dr. Ersel Aydınli
Doç. Dr. Fatih Tayfur
Dr. Öğr. Üyesi Kenan Aslanlı
Dr. Öğr. Üyesi Md. Nazmul Islam
Prof. Dr. Mehmet Seyfettin Erol
Prof. Dr. Murat Önder
Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan
Prof. Dr. Mustafa Kibaroglu
Prof. Dr. Saifuddin Ahmed
Prof. Dr. Sayed Mohammed Abdullah Al Mamun Chowdhury
Prof. Dr. Sinem Akgül Açıkmeşe

Danışma Kurulu

Prof. Dr. Ali Balcı
Prof. Dr. Barış Özdal
Prof. Dr. Emre İşeri
Prof. Dr. Giray Sadık
Prof. Dr. Hacı Mustafa Eravcı
Prof. Dr. Hasan Ali Karasar
Prof. Dr. Hüseyin Bağcı
Prof. Dr. İrade Bağirova
Prof. Dr. Mehmet Seyfettin Erol
Prof. Dr. Mehmet Akif Okur
Prof. Dr. Mustafa Aydın
Doç. Dr. Pınar İpek
Dr. Öğr. Üyesi Seçkin Köster
Prof. Dr. Senem Aydın Düzgüç
Dr. Steven Morewood
Prof. Dr. Tafiğ Necefli
Prof. Dr. Şener Aktürk
Prof. Dr. Şükrü Hanioglu
Prof. Dr. Tayyar Arı
Prof. Dr. Toğrul İsmayıl
Prof. Dr. Yaqub Mahmudov
Prof. Dr. Yusuf Sarınay
Prof. Dr. Ziya Öniş

Editor(s)

İbrahim Demir, PhD.

Assistant Editors

Res. Assist. Gülşen Yılmaz
Res. Assist. Öznur Albayrak
Res. Assist. Muhammed Oruç

Publication Board

Abdolmoghset Banikamal, PhD.
Adisa Avdiç Küsmüş, PhD.
Birol Akgün, PhD.
Çağrı Erhan, PhD.
Ersel Aydınli, PhD.
Fatih Tayfur, PhD.
Kenan Aslanlı, PhD.
Md. Nazmul Islam, PhD.
Mehmet Seyfettin Erol, PhD.
Murat Önder, PhD.
Musa Kazım Arıcan, PhD.
Mustafa Kibaroglu, PhD.
Saifuddin Ahmed, PhD.
Sayed Mohammed Abdullah Al Mamun Chowdhury, PhD.
Sinem Akgül Açıkmeşe, PhD.

Advisory Board

Ali Balcı, PhD.
Barış Özdal, PhD.
Emre İşeri, PhD.
Giray Sadık, PhD.
Hacı Mustafa Eravcı, PhD.
Hasan Ali Karasar, PhD.
Hüseyin Bağcı, PhD.
İrade Bağirova, PhD.
Mehmet Seyfettin Erol, PhD.
Mehmet Akif Okur, PhD.
Mustafa Aydın, PhD.
Pınar İpek, PhD.
Seçkin Köster, PhD.
Senem Aydın Düzgüç, PhD.
Steven Morewood, PhD.
Tafiğ Necefli, PhD.
Şener Aktürk, PhD.
Şükrü Hanioglu, PhD.
Tayyar Arı, PhD.
Toğrul İsmayıl, PhD.
Yaqub Mahmudov, PhD.
Yusuf Sarınay, PhD.
Ziya Öniş, PhD.

Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi
Ulisa: Journal of International Studies
Cilt 7, No 2 | Volume 7, No 2

İÇİNDEKİLER | CONTENTS

Güngör Şahin, Soner Eruçar	71-86
Hava Hakimiyet Teorisi Kapsamında Çin Ve Tayvan Hava Kuvvetlerinin Değerlendirilmesi <i>Evaluation Of The China And Taiwan Air Force's In The Context Of Air Power Theory</i>	
Seyit Ali Avcu	87-100
Role Of India In Regional Integrations In Eurasia <i>Avrasya'da Bölgesel Entegrasyonlarda Hindistan'ın Rolü</i>	
Süleyman Buğrahan Bayram	101-113
Great Power Identity And Status-Seeking: A Framework For Understanding Russian Interventions (2008-2022) <i>Büyük Güç Kimliği Ve Statü-Arama: Rusya'nın Müdahalelerini Anlamak İçin Bir Çerçeve (2008-2022)</i>	
Elifhan Erşan Tan	114-122
İklim Değişikliği Ve Sosyal Politika: Adil Bir Gelecek İçin Yol Haritası <i>Climate Change And Social Policy: Roadmap For A Just Future</i>	
Mussarat Jabeen	123-134
From Ethno-Linguistic Identities To Economic Disparities: Disintegration Of Pakistan And Creation Of Bangladesh <i>Etno-Dilsel Kimliklerden Ekonomik Eşitsizliklere: Pakistan'ın Parçalanması Ve Bangladeş'in Oluşumu</i>	

ULISA: Uluslararası Çalışmalar Dergisi

Journal of International Studies

Cilt 7, Sayı 2 - Volume 7, Number 2

Güngör ŞAHİN* Soner ERUÇAR**

* Doç. Dr.; Atatürk Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, Milli Savunma Üniversitesi, Ankara, Türkiye; gsahin@msu.edu.tr; 0000-0001-6296-8568.

** Atatürk Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, Milli Savunma Üniversitesi, Ankara, Türkiye; erucarsoner@gmail.com; 0000-0002-7146-1790.

Hava Hakimiyet Teorisi Kapsamında Çin Ve Tayvan Hava Kuvvetlerinin Değerlendirilmesi

Çin Halk Cumhuriyeti-Tayvan ilişkileri küresel ölçekte önemli güvenlik konuları arasında yer almaktadır. Çalışma, Tayvan'ın taşıdığı önem ile Hava Hakimiyet Teorisi kapsamında Tayvan'a yönelik olası bir askeri operasyonda Çin Hava Kuvvetleri'nin rolünün ve etkisinin ne olacağını incelemeyi amaçlamıştır. Makale, Çin Hava Kuvvetleri'nin gelecekte olası diğer askeri eylemlerde ortaya koyabileceği yetenek ve yetkinlikleri anlamak açısından önemlidir. Potansiyel eksikliklerini tamamlamaya veya bunlara çözüm bulmaya çalışan Tayvan'ın tüm dünyadaki savunma sanayii üreticileri için önemli bir pazar potansiyeline sahip olduğu, insansız sistemlerin hava kuvvetleri için kritik bir rol oynayacağı anlaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Hava Hakimiyet Teorisi, Jeostrateji, Çin, Tayvan, Güvenlik.

Evaluation of the China and Taiwan Air Force's in the Context of Air Power Theory

People's Republic of China-Taiwan relations are among the important security issues on a global scale. The study aimed to examine importance of Taiwan and role/impact of the Chinese Air Force in a possible military operation against Taiwan within the scope of Air Power Theory. The article is important in terms of understanding the capabilities and competencies that the Chinese Air Force may reveal in other possible military actions in the future. It has been understood that Taiwan has an important market potential for defense industry manufacturers all over the world, and that unmanned systems will play a critical role for the air force.

Keywords: Airpower Theory, Geostrategy, China, Taiwan, Security.

Araştırma Makalesi | Original Article

Atıf: *Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi*, Cilt 7, Sayı 2 (2023), ss. 71-86.

Citation: *Ulisa: Journal of International Studies*, Vol 7, No 2 (2023), pp. 71-86.

Başvuru 02.06.2023 Received | Kabul 29.12.2023 Accepted

Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi, Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (ULİSA) tarafından yayınlanmaktadır.
Ulisa: Journal of International Studies is published by the Institute for International Relations and Strategic Research (ULİSA).
E-ISSN:2602-3245 | <https://aybu.edu.tr/yulisa>

Hava Hakimiyet Teorisi Kapsamında Çin Ve Tayvan Hava Kuvvetlerinin Değerlendirilmesi

Güngör Şahin, Soner Eruçar

1. Giriş

Tayvan meselesi, onlarca yıldan beri özü itibarıyla Çin Halk Cumhuriyeti karar alıcıları açısından hassas noktalardan biri olmaya devam etmektedir. Tayvan'ın askeri, ekonomik ve politik varlığına ek olarak Dünya Ticaret Örgütü, Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Forumu ve Asya Kalkınma Bankası gibi birçok uluslararası kuruluşun üyesi olması (U.S. Department of State, 2022) doğal olarak Çin yönetimi açısından Tayvan meselesine ilişkin politikaları daha da önemli kılmaktadır. Her ne kadar Çin makamlarınca Tayvan, Çin Halk Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak kabul edilse dahi (State Council of the People's Republic of China, 2022) Tayvan hükümetinin bu kararı kabul ettiğine dair olumlu herhangi bir açıklama yapılmamıştır. Tayvan'ın taşıdığı bu büyük önem Pekin'in adaya yönelik geniş çaplı bir askeri operasyon yapma ihtimalini gündeme taşımaktadır. Silahlı kuvvetlerin rol alacağı bu operasyonlarda Tayvan'ın bir ada ülkesi olması sebebiyle deniz ve hava unsurları ayrı bir kritik önem arz etmektedir. Bu anlamda hava kuvvetlerinin gelişimi, değişimi ve geleceğini incelemek önemlidir. Bu bilgiler ışığında çalışmanın genel çerçevesini Tayvan ve Çin Halk Cumhuriyeti hava askeri unsurlarının Hava Hakimiyet Teorisi kapsamında incelenip kıyaslanması ile değerlendirilmesi oluşturacaktır. Ek olarak bu kıyaslamaların ışık tutabileceği yegâne gelişmelerden biri olabilecek Tayvan topraklarının Çin'e ait unsurlarca işgalinin elde edilen bilgiler ışığında incelenmesi ise çalışmanın özel çerçevesini oluşturacaktır.

Tarihsel perspektiften bakıldığında özellikle İkinci Dünya Savaşı esnasında Japonya'ya atom bombası atma operasyonlarının ABD Hava Kuvvetlerine ait bombardıman uçklarınca gerçekleştirilmesi veya savaş sürecinde birçok şehre yapılan hava bombardıman faaliyetleri, düşman stratejik noktalarına gerçekleştirdikleri saldırılar ile muharebe gidişatında hava unsurlarının kritik role sahip olduklarını ortaya çıkarmıştır. Bu noktada çalışmanın amacı, temelde Tayvan'ın Çin'e bağlı olup olmadığı konusunda şekillenen anlaşmazlık atmosferinin gölgesinde, Tayvan'a yapılacak potansiyel bir askeri operasyonda Çin Hava Kuvvetleri unsurlarının; önemini, etkisini, yetkinliğini, alabileceği rolleri ve potansiyelini Hava Hakimiyet Teorisi çerçevesinde incelemektir.

Makalede cevap bulunmaya çalışılan başlıca araştırma soruları; Hava Hakimiyet Teorisi günümüz muharebe denklemlerinde ne tür bir önem taşımaktadır ve Çin ile Tayvan muharip unsurlarını inceleme konusunda ne tür katkılar sunabilmektedir? Tayvan'ın önemi ile Tayvan işgali senaryosundan hareketle iki ülkeye ait Hava kuvvetlerinin durumu ve diğer aktörlerin etkileşimi nasıl değerlendirilmiştir? Çin ve Tayvan hava kuvvetlerinin günümüzde ve yakın gelecekte beklenen güç veya caydırıcılık seviyesi ne düzeydedir? şeklindedir.

Makale, Çin Silahlı Kuvvetleri tarafından gerçekleştirilen olası bir Tayvan işgali senaryosunda Çin Hava Kuvvetleri unsurlarının gerek insanlı gerekse de insansız sistemler aracılığıyla Tayvan'da yer alan enerji santralleri, demiryolları, otobanlar, askeri hizmete ait veya askeri amaçlı kullanılabilecek noktalar ve haberleşme altyapı sistemleri gibi her tür kritik pozisyonun yok edilmesine ek olarak kara ve deniz kuvvet unsurlarına gözlem-hedef takip desteği sunarak operasyonun başarıyla icra edilmesinde hava kuvvetlerinin hayati rol oynayacağını ve hava üstünlüğüne işgal kuvvetlerinin sahip olması şartıyla operasyonun Çin tarafı açısından daha az kayıpla hızlıca ve başarıyla bitirilebileceği hipotezini savunmaktadır.

Konunun önemi, ekonomik alanlara ek olarak askeri alanlarda da hızlı gelişmeler kaydeden Çin'in askeri hava unsurlarına odaklanarak Tayvan özelinde yapılacak olası bir askeri operasyonun Çin açısından başarıyla tamamlanmasının nasıl sonuçları olabileceğinin anlaşılması ve böylece Çin hava kuvvetlerinin gelecekte muhtemel başka askeri operasyonlardaki etkinliklerinin daha iyi öngörülebilmesini sağlama temelinde yatmaktadır.

Türkiye'de Çin Halk Cumhuriyeti ile ilgili yapılan çalışmalarda, genel olarak Kuşak ve Yol Girişimi ile Uygur meselesinin aralarında yer aldığı ekonomi veya politika odaklı konuların ortaya konulduğu görülmektedir. Askeri gelişmelere dair kapsamlı çalışmaların ortaya konulmaması, gelecekte Çin'in doğrudan veya dolaylı olarak dâhil olacağı askeri operasyonları veya bu operasyonların etkilerini anlamlandırma konusunda boşluğun ortaya çıkmasına neden olabilecektir. Bu noktada çalışmada gerçekleştirilen hava kuvvetlerinin bir işgal senaryosu üzerinden incelenmesi kuvvet kabiliyetlerinin yetkinliğini anlama, gelecekteki yönelimlerin ve caydırıcılık düzeylerinin tespit edilebilmesi konularda hissedilen ihtiyaca cevap olacaktır. Makale çalışmasının özgün değeri esasen bu boşluğu doldurmayı hedeflemesinden kaynaklanmaktadır.

Çalışmanın teorik çerçevesinde yüksek değere sahip düşman bölgelerinin dost hava unsurlarınca imha edilmesini ve bu sayede klasik kara ve deniz savaşlarındaki uzun süreli, yüksek maliyetli ve çokça can kaybına sebep olan mücadelelere gerek olmadan düşmanın yenilebileceğini savunan *Hava Hakimiyet Teorisi*'nden faydalanılmıştır. Teori incelemesinden sonra Tayvan ve Çin arasındaki gerilim atmosferine değinilmiş ve ardından iki ülkenin de hava kuvvetleri incelenmiştir. Hava kuvvetleri ile ilgili istenilen bilgilere ulaşmak için başta Çin, Tayvan ve ABD olmak üzere devletlerin resmi makamlarından paylaşılan veriler değerlendirilmiştir. Bu bağlamda öncelikle çalışmanın teorik altyapısını sunmak amacıyla Giulio Douhet, Hugh Trenchard ve General William Mitchell gibi önemli isimlerin hava hakimiyet teorisine katkıları incelenmiş ve değerlendirilmiştir. Sonraki kısımlarda iki ülkenin hava kuvvetlerinin değerlendirilmesi ve incelenmesi adına hem devlet kurumları hem de önde gelen araştırma kurumlarının çalışmaları incelenmiştir. Bu bağlamda ABD Savunma Bakanlığı'nca yayınlanan *"Military and Security Developments Involving the People's Republic of China 2022"* başlıklı rapor, Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi tarafından yayınlanan *"China's National Defense in the New Era"* gibi belgelere ek olarak CSIS gibi araştırma kurumların *"The First Battle of the Next War: Wargaming a Chinese Invasion of Taiwan"* isimli rapor ve araştırmalarına yer verilmiştir. Çalışmada nitel araştırma metodolojisi kullanılmış ve literatür taraması, içerik analizi ile grafik yorumlama bilimsel araştırma yöntemlerinden faydalanılmıştır.

Makale giriş ve sonuç hariç olmak üzere altı ana başlıktan oluşmaktadır. Teorik altyapı ve bilginin verilmeye çalışıldığı "Teorik Çerçeve Kapsamında Hava Hakimiyet Teorisi" başlıklı kısımda hava hakimiyet teorisinin geliştirilmesinde kimlerin öne çıktığı, teorisinin neyi öne sürdüğü, tarihçesi ve günümüze olan yansımaları incelenmiştir. "Tayvan ve Tayvan'ın Bağımsızlığı ile Çin Halk Cumhuriyeti Açısından Önemi" başlıklı ikinci kısımda Tayvan meselesinin başta Çin yönetimi olmak üzere gerek bölgesel gerek küresel ölçekte ne derece önem taşıdığı, buradan hareketle askeri bir harekâtın neden beklenebilir olduğu değerlendirilmiştir. Tayvan'ın önemini inceledikten sonra "Jeostrateji Kavramı ve İşgal Senaryosu Açısından Önemi Nedir?" başlıklı üçüncü kısımda çalışmaya başka bir bakış açısı sunması açısından önem arz eden jeostrateji kavramı ile gerçekleşebilme ihtimali incelenen işgal senaryosuna nasıl bir katkıda bulunduğu incelenmiştir. Makalenin "Çin Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) Hava Kuvvetleri" olan dördüncü kısımda Çin Halk Cumhuriyeti'nin silahlı kuvvetleri olan Halk Kurtuluş Ordusu bünyesindeki hava kuvvetleri biriminin incelenmesi amaçlanmıştır. Buradan edinilen bilgiler ışığında muharebe ortamında üstleneceği veya oynayacağı roller incelenmiştir. Beşinci kısım olan "Tayvan Hava Kuvvetleri" başlığında tıpkı Çin Hava Kuvvetleri'nin incelenmesi ve muharebe ortamında değerlendirilmesi gibi Tayvan Hava Kuvvetleri ile muharebe atmosferinde üstleneceği veya oynayacağı roller incelenmiştir. Son kısım olan "Tayvan İşgali Senaryosu Üzerinden Hava Kuvvetlerinin Kıyaslamaları" başlıklı kısımda daha önceki bütün bölümlerden elde edilen bilgilerden hareketle gerek iki ülke harici muharebe dâhil olması muhtemel unsurlar gerekse de sadece iki devlete ait kuvvetlerin çatışma içerisinde yer alması durumunda hava kuvvetlerinin karşılaştırmaları olarak incelemeleri gerçekleştirilmiştir.

2. Teorik Çerçeve Kapsamında Hava Hakimiyet Teorisi

1903 yılında Wright kardeşlerin ilk uçuşlarını gerçekleştirmelerinden kısa bir süre sonra uçaklar askeri operasyonlarda görev almış ve ilk uçuşun üzerinden 10 yıl bile geçmeden muharebe aracı olarak kullanımları ilk defa 1911 tarihli Trablusgarp Savaşında gerçekleşmiştir (Selim, 2015, s. 54). Birkaç yıl sonra patlak veren 1. Dünya Savaşı'nda ise hava araçları daha sistematik ve etkili harp unsurları olarak sahneye çıkmıştır. Bu hızlı gelişmeye sebep olan nedenlerin kökenleri 1. Dünya Savaşı'na kadar uzanmaktadır. Savaş sürecinde hava kuvvetlerini daha etkin kullanma fikrinin arkasında cephe savaşlarında kilitlenen ve on binlerce askerin hayatına mâl olan harp çıkmazını açmak için karar alıcıların (tıpkı tankların etkin bir şekilde kullanılmasında olduğu gibi) iddialı fikirleri daha ihtiyatlı ve ciddi şekilde incelemeye meyilli olması yatmaktaydı. Bu noktada, savaş zamanında Birleşik Krallık ordusunda subay olarak görev alan J. F. C. Fuller ve B. H. Liddell Hart hava kuvvetlerinin güvenilirliğini pekiştiren, hava gücüne odaklanan yeni bir savaş teorisi hayal etmeleri öne çıkmaktadır. Fuller açıkladığı ifadelerin birinde: "Uçak, sahip olduğumuz en hareketli silah olduğundan, geleceğin baskın saldırı kolu olmaya mahkûmdur." demiş, Liddell Hart ise Fuller'ın ifadesini daha da ileriye götürerek, "Uçaklar, düşman hükümetini, endüstrisini ve halkını koruyan ordunun üzerinden atlamamızı ve böylece doğrudan ve anında karşıt irade ve politikanın merkezine saldırmamızı sağlamaktadır" demiştir (Meilinger, 2018).

İtalyan General ve hava teorisyeni Giulio Douhet (1869-1930), Hava Hakimiyet Teorisine ilişkin ilk çalışmaları ortaya koyanlardan birisidir. Uçakların neredeyse her tür hız, yön ve yükseklikte yol alabileceğine işaret ederek hareket ve yön faaliyetleri açısından diğer platformlara nazaran bağımsız olduğunu dile getiren Douhet'in fikirleri şöyle özetlenebilir:

- Hava gücünün doğru kullanımı için bağımsız bir hava kuvveti gereklidir.
- Saldırı operasyonları için hava komutasını fethetmek zafere eşittir. Hava hakimiyetinden vazgeçmek kesin bir yenilgiye eşittir.
- Düşmanın hayati önem taşıyan sanayi, ulaşım ve nüfus merkezleri kritik hedeflerdir. Takiben sonrası halk ayaklanması ve müteakip hükümet başarısızlığının anahtarıdır.
- Patlayıcı, yangın çıkarıcı ve gaz bombaları da dâhil olmak üzere yeterli miktarda bombardıman yapan savaş uçakları, her zaman savunmaları delip geçerek hava savunmasını değersiz hale getirecektir (United States Army Command and General Staff College, 2011, s. 7-10). Birleşik Krallık Hava Kuvvetleri'nin kurucu babası olarak bilinen Hugh Trenchard (Royal Air Force, 2020) hava kuvvetlerinin düşman kara ve donanma unsurlarına takılmadan düşman savaş çabasının (war effort) sağlandığı üretim, taşıma ve iletişim merkezlerine saldırabileceğini görmüş ve bir sonraki savaşta tarafların en uygun gördükleri hedefleri bombalamak için uçaklarını çekinmeden göndereceklerine dair en ufak bir şüphenin olmadığı ifade etmiştir (Biddle, 2019, s. 17).

Bir diğer önemli isim olan Amerikalı General William Mitchell (1879- 1936) 1917'de Fransa'ya gitmiş ve savaşa Amerikan hava birliği katkısının yapılmasının önünü açan isim olmuştur. Hızla Tuğgeneral rütbesine yükselen ve Fransa'daki tüm Amerikan hava birimlerine komuta etme yetkisi kazanan Mitchell, sonralarında yaşanan çeşitli olaylar neticesinde ordudan atılmıştır. Kariyerinin geri kalanını ise bağımsız bir ABD Hava Kuvvetleri'nin ve hava gücünün tesis edilmesi yolunda çalışarak tamamlamıştır. Öne çıkan açıklamalarında olası bir muharebe taraflar arasındaki hava üstünlüğünün kime ait olduğunun rakip hava kuvvetleri arasındaki bir savaş sonucu belirleneceği ve üstünlüğü kazananın düşman ülke üzerinde özgürce hareket edebileceğini ifade etmiştir. Ek olarak hava gücü tehdidinin çok yüksek olacağını, dolayısıyla bu durumun bir devleti savaşa girme konusunda ya büyük bir kararsızlığa sürükleyeceği ya da savaşı girmiş olmanın çatışmayı daha hızlı ve keskin bir şekilde bitireceğini belirtmiştir. Muharebenin hızlıca bitirilmesinin ise can ve hazine kaybını azaltacağından dolayı medeniyete gözle görülür bir fayda sağlayacağına işaret etmiştir (Biddle, 2019, s. 18-20).

Savaş arası dönemin önemli gelişmelerinden bir tanesi ABD Hava Kuvvetleri Taktik Okulu (Air Corps Tactical School, ACTS) bünyesinde Amerikan stratejik bombardıman doktrinin gelişmesi olarak gösterilebilir. Doktrinin gelişmesinde Billy Mitchell kadar Albay Edgar Gorrell'in de önemli katkıları olmuştur. Gerrell için stratejik bombardımanın hedefi, iletişim hatları ve ticaret merkezlerine havadan ciddi sayıda bombardıman yaparak bir ordunun sahadaki varlığını korumak için muhtaç olduğu destek malzemelerini ortadan kaldırmak şeklindedir (Fadok, 1995, s. 3).

Birinci Dünya Savaşı'nda uçakların sahip olduğu potansiyelin farkına varan devletler iki savaş arası dönemde yaptıkları hazırlıkların çıktılarını İkinci Dünya Savaşı süresince sergilemişlerdir. Örneğin Alman askeri unsurları, Wehrmacht and Luftwaffe, modern muharebe araçları üzerine doktrinsel çalışmalarını sağlamlaştırarak İkinci Dünya Savaşı'nda kısa bir süre bile olsa yenilmez bir kuvvet şeklinde ortaya çıkmışlar, buna en net örneklerden birisi olan 1939-1940 yıllarındaki "Blitzkrieg" harekâtları zırhlı kuvvetler ve hava unsurlarının efektif-bir bütün içinde uygulanışının timsali olarak kendisini göstermişlerdir. Öte yandan Alman kuvvetlerinin karşısında yer alan Birleşik Krallık Hava Kuvvetleri ise ülke savunması ve stratejik bombardıman faaliyetlerine odaklandığı için hava-kara faaliyetleri nispeten göz ardı edilmiştir. Ancak savaşın ilerleyen süreçlerinde müttefik kuvvetler harp sahasında kara-hava işbirliğine ilişkin operasyonları hızla uygulamaya koymuşlardır (Biddle, 2010, s. 287).

Bir diğer nokta ise uçaklar ile alan bombardımanı taktığının II. Dünya Savaşı'nda Müttefikler tarafından Almanya ve Japonya'ya karşı yoğun bir şekilde kullanılması, ancak operasyonların umulan şekilde Japonya'yı veya Almanya'yı teslim olmaya zorlayamamasıdır. Burada Mihver kuvvetlerinin beklenenden daha fazla zorluğa göğüs gerebileceği gözden kaçmışa benzemektedir. Bu durumun nedeni bazı araştırmacılara göre milliyetçiliğin gücünün yeteri kadar ciddiye alınmaması veya bombardıman uçaklarının kabiliyetlerinin olduğundan daha fazla abartılıyor olması olarak gösterilmiştir (Gurantz, 2022, s. 125).

Ayrıca 2. Dünya Savaşı'na tekrar bakıldığında bombardıman faaliyetlerine ilişkin gelişmeler öne çıkmaktadır. Birleşik Krallık Hava Kuvvetleri (Royal Air Force, RAF), bombardıman faaliyetlerinde karşılaştığı yoğun savunma hattını geçmek için operasyonları gece yapma kararı alması, ancak gece düzenlenen operasyonların kayıpları azalttığı gibi operasyonun etkililik derecesini de azaltması dikkat çekmiştir. Hatta 1941 tarihli bir raporda bombardıman ekiplerinin yalnızca %22'sinin hedeflerin yaklaşık 8 km yakınına vurabildiğini göstermiştir. Operasyon, savunma kuvvetlerinin daha güçlü olduğu Ruhr bölgesi gibi yerlerde %7 başarı oranına kadar düşüş göstermiştir. Bu durum bombardıman operasyonlarında RAF'ı hava radarı gibi elektronik seyrüsefer ekipmanlarını geliştirerek kullanmaya veya daha fazla sayıda uçak-mürettebat görevlendirmeye itmiştir (Werrell, 1986, s. 704).

İkinci Dünya Savaşı'nın en önemli olaylarından biri olan Hiroşima ve Nagazaki'nin uçaktan atılan atom bombalarıyla vurulması, hava kuvvetlerinin muharebe sahasındaki etkisine yeni bir anlam getirmiştir. Bu gelişmeye takiben, tek bir bombardıman uçağından bırakılan bomba ile şehirlerin neredeyse tamamen yok olacak derecede büyük ve kalıcı hasarlara uğrayabileceğinin anlaşılması Soğuk Savaş atmosferinin temel dinamiklerinden birisi olmuştur. Her ne kadar ilerleyen süreçte kıtalararası balistik füze sistemleri stratejik bombardıman uçaklarının nükleer silah taşıma kabiliyeti açısından rollerini belli derecede gölgede bırakmış bile olsa konvensiyonel muharebeler açısından bombardıman uçakları önemini koruyan unsurlar olarak kalmışlardır. Örneğin Kore Savaşında Amerikan bombardıman uçakları Kuzey Kore endüstri tesislerine ve takiben şehirlere saldırı düzenlemişlerdir. Hatta 1951 yılının başlarında Pyongyang'a yapılan saldırılar sonucu şehrin %35'lik kısmı yanmış ve ciddi hasar görmüştür. Sonraları ülkenin genelindeki ufak yerleşim yerleri ve hidroelektrik santralleri de Amerikan bombardıman uçaklarının hedefleri arasında yer almıştır (Biddle, 2010, s. 293).

Günümüze yaklaşıldığında 2001 yılında ABD'nin terörle mücadele amacıyla başlattığı operasyonlar ve 2020 yılında Azerbaycan ve Ermenistan arasında gerçekleşen ve Azerbaycan zaferiyle sonuçlanan 2. Karabağ Savaşı gibi gelişmeler hava kuvvetlerinin muharebe ortamında ne

tür kritik roller oynayabileceğini göstermiştir. 2. Karabağ Savaşı incelendiğinde muharebe ortamının çeşitli türlerde eski veya gelişmiş füze savunma & saldırı platformlarına sahip olduğu görülmektedir. Türk, Rus ve İsrail menşeli insansız hava araçları hem topçu hem de genel saldırı faaliyetlerini desteklemede etkili şekilde kullanıldılar. İnsansız hava araçları ile dolanan mühimmat saldırıları, T-72 tankları ve gelişmiş S-300 hava savunma sistemleri dâhil olmak üzere kara birimlerini imha edebilmiştir. Çatışmada bu tür çeşitli silahların kullanması modern savaşların artan füze, insansız hava aracı ve topçu yelpazesini nasıl kullanacağı konusunda önemli bilgi kazanımı sağlamıştır (Center for Strategic and International Studies, 2020). Bir başka örnek olarak ABD'nin 11 Eylül 2001 saldırısına karşı başlattığı *Operation Enduring Freedom (Kalıcı Özgürlük Operasyonu)* özelinde hava kuvvetleri yine kendisini göstermiştir. Burada ABD kuvvetleri Taliban ve El-Kaide ile mücadelelerinde müttefiklerini desteklemek adına özel kuvvetler ve Müşterek Nihai Saldırı Kontrolcüsü (Joint Terminal Attack Controllers, JTACs) birimlerine bel bağladığından hava kuvvetleri hayati bir rol oynamıştır. Buradaki faaliyetler neticesinde ilk kayda değer kazanım Mezar-ı Şerif şehrinin 9 Kasım 2001 tarihinde ele geçirilmesiyle gelmiştir. Mezar-ı Şerif'i ele geçirme operasyonunda hava gücünün kullanılması, her ne kadar yeni dönem gerçeklikleri farklı olsa da o dönem içerisinde Taliban'ı yerinden etme faaliyetlerinde büyük bir atılım olarak kabul edilmiştir (Air Force Historical Support Division, <https://www.afhistory.af.mil/FAQs/Fact-Sheets/Article/458975>).

3. Tayvan ve Tayvan'ın Bağımsızlığı ile Çin Halk Cumhuriyeti Açısından Önemi

Tayvan veya Çin Cumhuriyeti (Republic of China, ROC); Doğu Çin Denizi'nin kuzeyi ile Güney Çin Denizi'nin güney bölgesinde yer almaktadır. Japonya, Çin Halk Cumhuriyeti ve Filipinler ile deniz sınırlarına sahip olan ve Çin Halk Cumhuriyeti'nden Tayvan Boğazı ile karasal bağlantı açısından ayrılmış bir ada devletidir. Yüzölçümü bakımından 36,188 km² alan ile Konya ilinin yüzölçümünden (38,257 km²) biraz daha ufak bir ülke olan Tayvan, resmi olarak *Formosa* adıyla bilinen ana ada ile Tayvan Boğazı'ndaki birkaç küçük ada ve adacıktan oluşur. 23,4 milyon kişilik (2021 verilerine göre) ülke nüfusunun büyük kısmı adanın deniz seviyesine daha yakın alçak bölgeleri veya ova kısımları ile batı ve kuzey sahilleri gibi bölgelerinde ikamet etmektedir. Zira 3 bin metreden yüksek 260'tan fazla dağa sahip olan Tayvan, dünyanın yüksek irtifalı dağ yoğunluğunun en yüksek oranda olduğu ülkelerden birisi konumundadır (Nations Online, <https://www.nationsonline.org/oneworld/map/taiwan-map.htm>).

Şekil 1: Tayvan Haritası

Kaynak: Nations Online Project internet sitesindeki "Map of Taiwan" başlıklı çalışmadan alınmıştır.

Tayvan'ı coğrafi açıdan inceledikten sonra yakın tarihsel geçmişi bakımından da incelemek önemlidir. 1949 yılında Mao Zedong liderliğinde Çin Komünist Partisi'nin anakarada hakimiyeti sağlaması sonucu Tayvan'a geri çekilen Çin Milliyetçi Partisi (Kuomintang), 70 yılı aşkın süredir bölgedeki önemli aktörlerden biri olmaya devam etmektedir. Tayvan'ın bölge dinamikleri açısından önemine verebilecek en büyük örnekler arasında Tayvan'ın bağımsızlığı veya Çin Halk Cumhuriyeti'ne (ÇHC) bağlanması hususunun Çinli karar alıcıları on yıllardır uğraştıran başlıca politik problemler arasında yer alması gösterilebilir. Bugüne gelindiğinde ise Tayvan ABD başta olmak üzere batı devletlerinin ÇHC'ye karşı oluşturduğu veya oluşturmak istediği politikalar arasında kritik rolünü korumaya devam etmektedir. Tayvan'ın ÇHC için önemini ve politikalarını nasıl şekillendirdiğine daha detaylı değinmek için birkaç başlık örnek verilebilir. Bunlar;

- Tek Çin Politikası:

Çin resmi makamlarınca "one-China principle" şeklinde ifade edilen politika uluslararası bir mesaj taşımaktadır. ÇHC Dışişleri Bakanlığı resmi internet sayfasında 02.08.2022 tarihinde yayınlanan açıklama konuyu özetler niteliktedir:

"Dünyada yalnızca tek bir Çin vardır, Tayvan Çin topraklarının ayrılmaz bir parçasıdır ve Çin Halk Cumhuriyeti Hükümeti tüm Çin'i temsil eden tek yasal hükümettir. Bu, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 1971 tarihli 2758 sayılı kararı tarafından açıkça kabul edilmiştir. 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşundan bu yana 181 ülke, tek Çin ilkesi temelinde Çin ile diplomatik ilişkiler kurmuştur. Tek Çin ilkesi, uluslararası toplumun evrensel bir uzlaşması ve uluslararası ilişkilerde temel bir normdur" (Ministry of Foreign Affairs of the People's Republic of China, 2022).

Bu bağlamda Tayvan'ı anakaraya ait bir parça olarak kabul eden ÇHC yönetimi aksi yöndeki her türdeki faaliyete karşı olduklarını açıkça belirtmiştir. Yani, Çin yönetimi açısından bu türdeki faaliyetler devlet egemenliğine yönelik birer güvenlik tehdidi olarak algılanmaktadır.

- Ekonomik Nedenler:

Tayvan, 2020 yılında gerçekleştirdiği ihracatlarının %43,9'nu (345,2 milyar dolar) ve aynı yıl içerisindeki ithalatlarının %22,7 (285,8 milyar dolar) kadarlık bir kısmını ÇHC ile gerçekleştirmiştir. Aralık 2021'de ise Tayvan, 548 milyar dolarla dünyanın en büyük altıncı döviz rezervine sahip ülkesi konumunda ve 424 metrik ton varlıkla altın rezervlerinde on birinci sırada yer almıştır (International Trade Administration, 2022). Yakın coğrafyası da göz önüne alındığında Tayvan, küresel/bölgesel açıdan önemli ekonomik aktörler arasında yer almaktadır.

- Stratejik Konum:

Tayvan, coğrafi konumu nedeniyle hayati bir stratejik öneme sahiptir. Kuzeyde Japonya ve güneyde Filipinler ile birlikte Tayvan, Çin kıyılarında ülkenin Pasifik Okyanusu'na erişimini engelleyen "ilk adalar zincirinin" (first island chain) bir parçası konumundadır. Tayvan'ın Çin tarafından işgali Pekin'e Pasifik'te serbest bir harekât alanı sağlamaya ek olarak Çin askeri uçaklarının, gemilerinin ve uzun menzilli füzelerinin Guam ve hatta Hawaii gibi ABD topraklarını tehdit edebilecek seviyeye getirebilir (Foreign Policy, 2020).

- Diplomatik Bağlar:

Toplamda 175 ülke ve bölgenin Tayvan pasaportu sahiplerine vizesiz (visa-free), iniş vizesi veya e-vize ayrıcalıkları tanımaktadır. Buna ek olarak Avustralya, Kanada, Avrupa Birliği ülkeleri, Japonya, Yeni Zelanda ve Birleşik Krallık gibi ülkeler ile Tayvan arasında yüksek seviye yakın ilişki dinamikleri geliştirilmiştir (Government Portal of Republic of China, https://www.taiwan.gov.tw/content_5.php).

Yukarıdaki bilgiler de göz önüne alındığında tarihsel, ekonomik ve diplomatik arka planıyla birlikte Tayvan'ın ÇHC'den bağımsız bir devlet olarak varlığını sürdürmesi Çin Komünist Partisi yönetiminin geleceğe dair planlarında can alıcı bir pürüz olarak gözükmektedir. Günümüzde bu politik problem, ÇHC'nin ekonomik kalkınma faaliyetlerine ek olarak son yıllarda ciddi askeri atılımlar yapması sebebiyle adaya yönelik bir işgal operasyonunun düşük ihtimalli bile olsa imkânsız olmadığını düşündürmektedir. Bu sebeple iki ülkenin askeri kuvvetlerinin inceliş kıyaslanması ve bunun olası bir "Tayvan işgali" senaryosu üzerinden değerlendirilmesi önemlidir.

4. Jeostrateji Kavramı ve İşgal Senaryosu Açısından Önemi Nedir?

Bir devletin dış politikasının coğrafi yönü olan jeostrateji, devletin askeri gücünü yansıtarak ve diplomatik faaliyeti yönlendirerek çalışmalarını/uğraşlarını nerede yoğunlaştırdığını ortaya koyan bir kavram olarak ifade edilebilir. Temelde devletlerin sınırlı kaynaklara sahip olmasından hareketle isteseler dahi her yönü veya tarafı kapsayabilecek bir dış politika yürütemeyecekleri, bunun yerine askeri ve siyasi olarak dünyanın belirli bölgelerine odaklanmaları gerektiği varsayımına dayanmaktadır. Bu bağlamda bir devletin dış politika hamlesini tanımlayarak motivasyonlar veya karar verme süreçleriyle ilgilenmeyen jeostrateji konseptinden hareketle bir devletin ideolojik sebepler, çıkar grupları veya sadece liderlerin kaprisi nedeniyle bir yere güç yansıtabileceği/uygulayabileceği söylenebilir. Aynı zamanda jeostrateji, bürokratik süreçleri veya yönetimdeki değişimleri takiben aylar ve hatta haftalar içerisinde hızlıca değişim gösterebilir. (Grygiel, 2006, s. 22-23).

Bu hızlı değişime bir örnek olarak 1971 yılında BM kararları neticesinde resmi olarak Çin Halk Cumhuriyeti'nin Tayvan yerine tanınması gösterilebilir. Dönemin şartları, gereklilikleri ve aktörlerin uluslararası arenadaki yerleri göz önüne alındığında Tayvan'ın adaya çekilmesinin üzerinden geçen 20 yıl içerisinde uluslararası sistem genelinde ciddi bir değişim yaşandığı aşikârdır. Öte yandan o günden bugüne geçen yıllar içerisinde Tayvan politik, ekonomik ve stratejik önemini asla kaybetmemiştir. Çin faaliyetlerine yönelik bölgede bir "karşıt aktör" rolünü

üstlenen Japonya ve Avustralya gibi ülkelerin yanında Tayvan, Çin'in bölgesel ve küresel kuvvet yönetimi açısından kritik bir rol üstlenmeye devam etmektedir. Zira Çin'in önündeki "Tayvan denklemini" sağlıklı bir şekilde geride bırakmadan daha uzak lokasyonlara kalıcı ve başarılı politikalar uygulayabilmesi büyük bir soru işareti olarak gözükmektedir. Bir diğer açıdan bu sorunu çözmede genel olarak barışçıl ve diplomatik faaliyetleri izlediğini ifade eden Çin yönetiminin askeri teknolojik gelişmelere/iyileştirmelere yönelik çalışmaları, Tayvan'ın bu çalışmaları kendi egemenliğine bir tehdit olarak algılamasına sebep olmakta ve bu da "barışçıl Çin yükselişi" algısını politik ve medyatik düzlemde zedelemektedir. Tayvan meselesini barışçıl yollardan aşmaya yönelik girişimlerin başarısız olması veya Çin politik tutumunun değişmesi adaya yönelik bir askeri müdahalenin ortaya çıkmasını ihtimaller içerisinde dâhil etmektedir.

Bu noktada Tayvan'ın askeri anlamdaki en büyük güvencesi Çin faaliyetlerini tedirgin bir şekilde takip eden ABD yönetiminin ve genel anlamda Batı ülkelerinin desteği olarak gözükmektedir. Zira adanın Çin askeri unsurlarınca kuşatma altına alınması Tayvan'a ait savunma unsurlarının lojistik ve muharebe faaliyetlerini ciddi oranda düşürecektir.

5. Çin Halk Kurtuluş Ordusu (HKO) Hava Kuvvetleri

Kuruluşu 1927 yılına ve tekrardan yapılandırılması Çin İç Savaşı'nın bitişi ile Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşuna takiben 1949 yılına uzanan Çin Halk Kurtuluş Ordusu, Çin Komünist Partisi'nin silahlı kanadı olarak öne çıkmaktadır. Kuvvet olarak takribi 2 milyon askerden oluşan HKO, yapısal anlamda Kara Kuvvetleri, Deniz Kuvvetleri, Hava Kuvvetleri, Roket Kuvvetleri ile yardımcı kuvvet derecesinde (sub- service forces) olan Stratejik Destek Kuvvetleri ve Müşterek Lojistik Destek Kuvvetlerinden oluşmaktadır (Congressional Research Service, 2021, s. 7).

Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulduğu vakitleri izleyen yıllarda dünya siyasi ve uluslararası düzeninin sürüklendiği gergin Soğuk Savaş atmosferine ek olarak hem İkinci Dünya Savaşı hem de Çin İç Savaşı'nın bıraktığı derin yaraların mirasıyla yeniden şekillenen HKO, yeni devletin egemenliğini koruma konusunda bugün olduğu gibi geçmişte de kritik rol oynamaktadır. Ancak HKO'nun kuruluşunun üzerinden geçen 95 yılı aşkın sürede doğal olarak savaşın gerçekleştiği alanlar ve atmosfer ile rol alan unsurlar, araçlar, teknolojiler ve de ekipmanlar gibi birçok etken ciddi değişiklik göstermiştir. Özellikle son zamanlardaki muharebeler incelendiğinde sadece niceliksel üstünlüğe sahip olmanın zafer kazanmak için yeterli olmadığı, askeri kuvvetler arasındaki koordinasyona ek olarak gelişmiş insansız sistemler gibi ileri teknolojilerin etkili kullanılmasının da savaşların sonucunu belirlemedeki önemi anlaşılmıştır. Bu bağlamda Çin Silahlı Kuvvetleri, diğer kuvvet birimlerinde de yaptığı gibi, Hava Kuvvetleri ve genel manada hava askeri birimlerinin kabiliyet ve teknolojik üstünlüklerini artırma yolunda adımlar atmaktadır. Bu adımlara örnek olarak 5. Nesil çok-rollü avcı uçağı J-20 veya H-20 stratejik bombardıman uçağı gibi sistemlerin yanında WZ-8 ve GJ-11 insansız hava aracı sistemlerin geliştirilmeleri örnek verilebilir. Unutulmaması gereken bir diğer nokta, her ne kadar bu çalışmanın direkt inceleme odağında yer almasa bile, hâlihazırda HKO'nun niceliksel açıdan dünyanın en büyük donanmasına sahip olması (U.S. Department of Defence Report on Military and Security Developments Involving the People's Republic of China, 2022, s. VI) türündeki harici gelişmelerin HKO'nun diğer tüm askeri kuvvetlerinin kabiliyetlerini de ciddi olarak etkilediğidir. Zira HKO Hava Kuvvetleri'nin gelecekte anakaradan uzakta icra edeceği olası operasyonlar açısından bakıldığında en kritik aktörler arasında şüphesiz ki HKO Deniz Kuvvetleri bünyesinde yer alan uçak gemileri gibi su üstü donanma gemileri yer alacaktır.

Söz konusu bu büyük projeler ve atılımları gerçekleştirmek için Çin savunma bütçesi 230 milyar dolar seviyesinde (Global Times, 2022) bir bütçeye ulaşmıştır ve gelecekte hızla büyümesi beklenmektedir. ABD makamlarının hem küresel gelişmeleri hem de Çin faaliyetlerini dengelemek amacıyla 23 Aralık 2022 tarihinde yaptığı açıklamada ise 2023 yılı ABD savunma bütçesinin 858 milyar dolar seviyesinde yüksek bir bütçe olacağı açıklanmıştır (The China Project, 2022). Bu nokta ulusal güvenlik için silahlı kuvvetlere ayrılacak bütçe ile iç ekonomik refah ve düzenin

korunması dengesini sağlama konusunda zorluk ortaya çıkarmaktadır. Çünkü bu “savunma bütçesi rekabeti” hususunun Soğuk Savaş döneminde SSCB’yi ABD karşısında zayıf düşürdüğü gibi Çin yönetimini de zayıf düşürme potansiyeli taşıdığına dikkat edilmesi gerekmektedir. Şu ana kadar Çinli karar alıcılar özellikle Batı devletleriyle ciddi bir askeri çatışma denkleminde kaçınmaya çalışmaktadırlar. Bu “çatışmasızlık” atmosferinin yanında Çin açısından kritik ulusal güvenlik meseleleri arasında yer alan Sincan, Tibet ve Tayvan meselelerinde kendi çıkarlarını korumak için caydırıcılığa sahip bir silahlı kuvvetler yapısının bulunulması da hayatidir. Bu aşamada hava kuvvetlerinin caydırıcılık konusunda en ciddi unsurlar arasında yer alan nükleer silahların kullanılmasındaki rolüne yönelik son zamanlarda çalışmalar yapılmaktadır.

Tarihsel açıdan bakıldığında 1945-1949 yılları arasında süren Çin İç Savaşı’ndan beri HKO: Kore Savaşı (1950-1953), Çin-Hindistan Savaşı (1962) ve Çin-Vietnam Savaşı’nda (1979) rol oynamış ve o günden bugüne büyük bir muharebe faaliyetine girişmemiştir (Congressional Research Service, 2021, s. 14). Ancak son zamanlardaki faaliyetleri yakından incelendiğinde orduya ciddi yatırımların yapıldığı görülmektedir. Bu bağlamda HKO’yu ve özellikle savaşa etkileri açısından Hava Kuvvetlerini incelemek genel strateji ve gelişmeleri daha iyi takip etmek adına önem arz etmektedir.

Çinli karar alıcılar, hava kuvvetlerinin yakın geçmişte olduğu gibi günümüz ve gelecek muharebe denklemlerindeki oyun değiştirici rolünün farkında olarak önemli çalışmalar gerçekleştirmektedir. Çin Hava Kuvvetleri ile Donanma Hava Kuvvetleri birimleri birlikte ele alındıklarında bölgedeki en büyük hava gücüne ve dünya sıralaması açısından üçüncü büyük hava gücüne sahip durumdadır. Eğitim uçakları ve insansız hava araçları hariç olmak üzere sahip olduğu 2800’e yakın (2250’ye yakını muharip hava aracı) ile Batıya ait hava kuvvetlerini yakalamakta ve yerli imkânlarla ürettiği uçaklara ek olarak çok sayıda türde insansız hava araçlarını bünyesine katmaktadır (U.S. Department of State Website “U.S. Relations With Taiwan”, 2022 s. VI, VII).

Taşıdığı veya üstlendiği görevler açısından Çin Hava Kuvvetleri, ülkenin ulusal çıkarları ve savunma gereksinimleri genişledikçe kara kuvvetlerine bölgesel hava savunması sağlayan geleneksel rolünden Çin’in kara sınırlarından daha uzak mesafelerde hem savunma hem de taarruzi hava operasyonlarını kapsayan daha geniş bir rolü üstlenmeye doğru evrilme göstermiştir (Congressional Research Service, 2021, s. 26). Çin yönetimi açısından hava kuvvetlerinin önemini anlamak adına Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi tarafından Haziran 2019 tarihinde yayınlanan “Yeni dönemde Çin Ulusal Güvenliği” başlıklı Beyaz Kitap (White Paper) belgesi önem arz etmektedir. Belgede hava kuvvetleri ile ilgili olarak;

“Hava ve uzay yeteneklerini entegre etmenin yanı sıra saldırı ve savunma operasyonlarını koordine etmenin stratejik gereklilikleri doğrultusunda HKO Hava Kuvvetleri görev tanımlamalarını bölgesel hava savunmadan hem saldırı hem de savunma operasyonlarına çevirmiş ve güçlü & modernize edilmiş bir hava kuvveti oluşturmak için stratejik erken uyarı, hava saldırıları, hava ve füze savunması, istihbarat/bilgi karşı- tedbir, havadan indirme operasyonları, stratejik projeksiyon ve entegre destek yeteneklerini geliştirmeyi hızlandırmaktadır. (State Council of the People’s Republic of China, China’s National Defense in the New Era 2022”

Şeklinde açıklamalara yer verilmiş, hava kuvvetlerinde amaçlanan değişim ve taşıdığı önem ifade edilmiştir.

Bütün modern hava kuvvetlerinde olduğu gibi HKO Hava Kuvvetleri de çeşitli görevlere odaklanmış hava araçlarından oluşmaktadır. Bu araçların bazıları düşman hava araçlarını önlemeye veya dost hava unsurlarını düşman hava taarruzlarına karşı koruma görevini üstlenirken bazıları ise düşman kara veya deniz hedeflerini etkisiz hale getirmeyi amaçlamaktadır.

Hava Kuvveti birimleri açısından insanlı ve insansız sistemlerin üstlendikleri roller günümüz şartlarında büyük farklılıklar göstermektedir. Örneğin muharebe bölge hava sahasını ve dost hava unsurlarını düşman hava araçlarına karşı koruma görevi insanlı gelişmiş hava araçları tarafından üstlenilmektedir. Aynı zamanda belirlenen hedeflerin ağır bombardıman faaliyetleri de yine insanlı hava araçlarınca gerçekleştirilmektedir.

Diğer yandan insansız sistemler genel manada gözlem & istihbarat faaliyetlerinde kullanılsalar dahi düşman unsurlara saldırı kapsamında havadan karaya yapılan operasyonlarda kendilerini göstermiştir. Doğal olarak sistemlerin operasyon kabiliyet, tür ve kapsamlarının genişleme göstererek hava-hava muharebelerinde de kullanılması beklenebilir. Bu açıdan yüksek uzun ömürlü gözlem İHA'larının ve jet motorlu SİHA'ların hava kuvvetlerindeki oranının artacağı söylenebilir.

Bu bilgilerden hareketle HKO Hava Kuvvetleri'nin sahip olduğu çeşitli hava araçlarını incelemek günümüz ve yakın gelecek operasyon kabiliyetlerini öngörebilmek adına önem arz etmektedir.

HKO'nun insansız hava araçlarına dair teknolojik geçmişi ÇHC'nin kuruluşu ile yakın tarihlere, 1950'lere kadar uzanmaktadır. Çin insansız hava araçları serüveninin başlangıç noktasında Sovyetlerden ithal edilen bir grup La-17 hedef drone sisteminin alınması yer almaktadır. Ancak sonrasında çeşitli politik sebeplerin gölgesinde soğuyan Çin-Sovyet ilişkilerinin ardından Sovyetlerin askeri desteğinin geri çekilmesi Çin'i kendi hedef dron sistemini geliştirmeye yöneltmiştir. CK-1 (Chang Kong- 1) isimli bu sistem, Sovyet La-17'nin taklit ürünü niteliğinde bir hedef drone sistemi olarak öne çıkmıştır. 1960'larda ABD'ye ait AQM-34 Firebee insansız hava aracının Vietnam'da vurularak düşürülmesi sonrasında HKO bir başka önemli insansız hava aracını edinmiştir. Bu sayede AQM- 34, 1980'lerde tersine mühendislik ile WZ-5'in (Wu Zhen-5) üretilmesine ışık tutan önemli bir araç olmuştur (Hwang, 2020, s. 128).

Şekil 2: Airshow China 2022'den alınmış bir görsel, üst kısımda Wing Loong 3 İHA'sı görünmektedir

Kaynak: Global Times, 2022.

6. Tayvan Hava Kuvvetleri

Tayvan Hava Kuvvetleri, Çin Milliyetçi Hükümeti tarafından 1920 senesinde bağımsız bir kuvvet birimi olarak kurulmuş ve Çin-Japon (1937-1945) muharebeleri ile Çin İç Savaşı (1946-1948) tarihlerinde aktif olarak görev almıştır. Sonrasında Çin Halk Kurtuluş Ordusu kuvvetlerine karşı Milliyetçilerin sürdürdükleri savaşı kaybetmeleri sonrası 1948 yılında Tayvan adasına geri çekilmiş ve o günden bugüne varlığını korumaya devam etmektedir. (Air University, 2022)

Tayvan Silahlı Kuvvetleri bünyesinde 188 bin aktif görevli personel bulunmaktadır. Tayvan Milli Savunma Bakanlığı tarafından yapılan resmi açıklamalara göre yüzde 90'lık kısmı gönüllüler ile doldurulmuş ve buradan edilen tasarruf diğer harcama kalemlerine dağıtılmıştır. Çin'e kıyasla düşük sayılabilecek bu askeri kuvveti yapılandırmak ve caydırıcılığını artırmak adına Tayvan yönetimi savunma alımlarını artırma yolunda adımlar atmaktadır. Örneğin Tayvan savunma bütçesi 2022 yılında 16.89 milyar dolar olarak açıklanmıştır. (Global Security, 2023) Çin savunma bütçesinin Tayvan savunma bütçesine kıyasla çok daha yüksek bir seviyeye sahip olması doğal olarak Tayvan karar alıcılarını asimetrik önlemler almaya itmektedir. Asimetrik savaşa yönelik bu söz konusu çalışmalar veya girişimler elektronik harp geliştirmeleri, yüksek hızlı hayalet gemiler, kıyı konuşlu mobil füze platformları, hızlı mayınlama ve mayın tarama, insansız hava sistemleri ile kritik altyapı korumalarını içermektedir. Aynı zamanda Tayvan yerli denizaltı programına önemli miktarda savunma harcaması ayırmış, mevcut F-16 savaş uçaklarını yükseltmiş ve donanmasını desteklemek için dört mayın gemisi üretmiştir. Tabi ki burada Tayvan'ın askeri bakımdan belki de en güvendiği aktörlerden birisi olarak ABD ile ilişkileri de öne çıkmaktadır. ABD, Tayvan'la İlişkiler Yasası (Taiwan Relations Act)¹ ile uyumlu olarak Tayvan'ın yeterli düzeyde kendini savunma kabiliyetini sürdürmesini sağlamak için savunma malzemeleri ve hizmetleri sağlamaktadır. 2019'dan 2021'e kadar ABD, Tayvan'a 66 F-16 Block 70 savaş uçağı, 108 M1A2T Abrams tankı, dört MQ-9 Reaper İHA'sı ve Patriot füze sistemi bileşenleri gibi sistemlerin yer aldığı yaklaşık 17 milyar dolarlık savunma ürünü satışı gerçekleştirmiştir. (U.S. Department of Defence Report on Military and Security Developments Involving the People's Republic of China, 2022, s. 131- 132).

Tayvan ve Çin Hava Kuvvetleri'nin kıyası incelendiğinde Tayvan'ın Çin'e kıyasla personel sayısının azlığı öne çıkan noktalar arasında yer almaktadır. Bu Tayvan'ın sahada muharip unsur olarak insan personel görevlendirmesi ve savaşın kaçınılmaz bir gerçeği olarak bu personellerden bazılarının hayatını kaybetmesi Çin askeri kuvvetlerinin benzer bir kaybı yaşamasıyla aynı yıkıcı etkiye sahip olmayacaktır. Bu noktada aradaki insan gücü farkının kapatılmasında izlenebilecek en temel yol insansız sistemler, yapay zekâ ile siber teknolojiler gibi karşıt tarafla teknoloji temelinde sürdürülebilecek ve katma değeri yüksek rekabet hamleleri olarak ortaya çıkmaktadır. Çin Hava Kuvvetleri'nin aktif 395 bin kişilik personeline karşı Tayvan Hava Kuvvetleri'nin 35 bin kişiye sahip olması ve gemi sayısı bakımından da benzer oran farkına sahip olduğu hesaba katılırsa söz konusu husus kritik bir çarpan durumuna dönüşmektedir. (BBC, 2023) Tayvan'ın insansız hava araçlarına yönelik girişimleri hem ulusal hem de uluslararası alanda devam etmektedir. Örneğin yakın tarihli bir gelişme olarak, ABD Savunma Bakanlığı tarafından yapılan açıklamalarda, 1 Mayıs 2023 tarihinde yayınlanan bir sözleşme duyurusuna göre General Atomics Aeronautical Systems'in Tayvan için 217,6 milyon dolara civarındaki yabancı askeri satış sözleşmesi kapsamında dört adet MQ-9B SkyGuardian İHA'sı üreteceği, söz konusu projenin 2025 yılı Mayıs ayının başlarında tamamlanmasının beklendiği belirtilmektedir. (U.S. Department of Defense, 2023) ABD ile Tayvan arasındaki bu anlaşmadan hareketle Tayvan'ın ABD haricindeki Türkiye gibi diğer savunma sanayii üreticileri açısından önemli bir pazar potansiyeli taşıdığı ifade

¹ Congress.gov sitesinde yer aldığı şekliyle yasa temelde şunu ifade etmektedir: "Amerika Birleşik Devletleri'nin politikası olarak, Amerika Birleşik Devletleri halkı ile Tayvan ve Çin anakarasındaki insanlar arasında geniş, yakın ve dostça ticari, kültürel ve diğer ilişkileri korumak ve teşvik etmek, ayrıca Batı Pasifik bölgesindeki diğer tüm insanlarla ilişkileri geliştirmek açıklanır. Bölgedeki barış ve istikrarın Amerika Birleşik Devletleri'nin siyasi, güvenlik ve ekonomik çıkarlarına uygun olduğu ve uluslararası bir konu olduğu belirtilir."

edilebilir. Özellikle Türk İHA/SİHA sistemlerinin pazarın dikkatleri üzerinde toplayan ürünleri arasında yer aldığı düşünülürse gelecekte Tayvan ile Türkiye arasında savunma sanayii özelinde bir İHA/SİHA satışının gerçekleşmesi olasılıklar içerisinde.

Tabi bu noktada Çin tarafının politik ve ekonomik ciddi boykotlarıyla karşılaşma ihtimalinin bulunduğu da madalyonun diğer tarafıdır. Sırf Çin'in uygulayacağı caydırıcı girişimler sebebiyle Tayvan- Türkiye arasında savunma sanayii alanında kapsamlı bir ticaretin

gerçekleşmesi zor gözükmemektedir. Zira Çin özellikle ekonomi alanındaki vazgeçilmezliğini her geçen sürede artırmaya devam etmektedir. Çin'in diğer ülkelere kurduğu bu caydırıcılık çarpanı Tayvan Hava Kuvvetleri'nin durumunu zorlaştıran etkenler arasında yer almaktadır.

7. Tayvan İşgali Senaryosu Üzerinden Hava Kuvvetlerinin Kıyaslamaları

Çin'in savunma sanayii alanında ortaya koyduğu gelişmeler veya gerçekleştirdiği atılımlar doğal olarak askeri bir operasyonun olasılığını gündeme getirmektedir. Aynı zamanda Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik başlattığı askeri operasyon ile birlikte Çin'in de uluslararası baskı veya yaptırımları göze alarak belirlediği hedeflere benzer bir faaliyet içerisine girmesi yine bu olasılığı kuvvetlendirmektedir. Tabi ki ne Tayvan Ukrayna ne de Çin Rusya'dır, ancak yüzeysel bir bakış açısının doğurduğu ve belki de Soğuk Savaş döneminin zihinlerde daha derinlere nüfuz ettirmesi sebebiyle işgalin "Batı" ile "Doğu" taraflarının çatışması şeklinde kabullenilmesi Çin'in Tayvan'a yönelik tutumlarını değerlendirmede de bir bakış açısı sunmaktadır.

İşgal senaryosu kapsamında iki ülkenin muharip hava unsurlarını niceliksel açıdan incelediğimizde Tayvan Hava Kuvvetleri'nin 110 adet F-16A/V ve 103 adet F-CK-1C uçaklarına sahip olduğu, Çin Hava Kuvvetleri'nin ise 315 adet J-11/16/Su-27/30/35 ile 235 adet J-10 uçaklarına sahip olduğu görülmektedir. (FlightGlobal, 2023) Burada Çin'in önemli kozlarından birisi olan J-20 tip hayalet uçağı ile sıklıkla değindiğimiz İHA teknolojileri alanındaki gelişmelerine dikkat edilmelidir. Çin makamlarının teknolojik üstünlüğü kenara atıp sırf nicel bir üstünlük ile ordusunu şekillendirmediği görülmektedir. Bu da dolayısı ile Tayvan'ın Çin faaliyetlerine karşı üstün gelebileceği nadir alanlardan birisi olan muharip unsur teknolojilerindeki üstünlük fırsatını geri kazanılması aşırı zor bir duruma sokmaktadır. İşgalin başlamasından sonraki ilk anları takiben Çin donanmasının adayı abluka altına alacağı ve adanın dünyanın geri kalanı ile bağlantısının sadece hava veya belki kuşatmadan aşip içeriye bir şekilde sızmayı becerebilmiş su üstü yahut su altı platformlarla gerçekleşeceğinden hareketle hava üstünlüğünün hangi tarafın elinde olduğunun kritik olduğu ifade edilebilir. Zira Ukrayna'nın kaderiyle benzer olarak Tayvan'ın dışarıdan yardım almadan Çin'i yıldırabilmesi veya yavaşlatabilmesinin işgalin başlamasıyla birlikte her geçen gün zorlaşacağı aşîkârdır. ABD'nin tek-Çin politikasını desteklemesine rağmen çıkar kaynaklı nedenlerden Tayvan ile ilişkilerini sürdürmesi Çinli karar alıcıları tedirginleştirmektedir. Zira Tayvan'a en etkili yardımı geniş kapsamlı olarak sağlayacak yegâne "müttefik" ABD olarak gözükmemektedir. Adaya uygulanabilecek Çin ablukasını yarıp geçmede ve en düşük ihtimalle sadece lojistik destek sağlama görevlerinde ABD Hava Kuvvetlerinin ileri teknoloji hava sistemleri rol oynayabilecektir. Bu bakımdan hava hakimiyetinin sağlanması muharebenin gidişatını önemli derecede etkileyecektir.

Ukrayna-Rusya savaşının Tayvan karar alıcılarına sağladığı kritik farkındalıklardan bir tanesi de uydu tabanlı iletişim sistemlerinin vaat ettiği imkânlarla yönelik olmuştur. Şubat ayında başlayan savaş takip eden operasyonlarda Rus kuvvetleri Ukrayna altyapı sistemlerini hedefleyerek iletişim ağlarına yönelik darbe vurmaya çalışmıştır. Ancak sonraki süreçte Ukraynalı savunmacılar Elon Musk'ın kurucusu olduğu SpaceX bünyesindeki Starlink uydularıyla internet ve iletişim olanaklarına belirli oranda yeniden ulaşım sağlamışlardır. Bu duruma askeri bir örnek ve fayda olarak Starlink bağlantılı dronelerin Rus zırhlılarına saldırı yapabilmesi gösterilmiştir.

Bu türdeki gelişmelerden hareketle Tayvan yönetimi Starlink'ten ilham aldıkları ve Ukrayna'nın Rusya ile yürüttüğü muharebede kullandığı türde bir uydu ağı sistemini hayata geçirmeyi amaçlamaktadır (Mollman, 2023).

Bir diğer önemli husus meskûn mahal operasyonları meselesidir. Şehirleşmenin yüksek olduğu bölgelerde sivil hassasiyetini gözeterek yahut yüksek oranda yıkım gerçekleştirmeden ilerleme kaydetmek zorunda olmak operasyonların zorluğunu daha da artırmaktadır. Tayvan'ın işgali senaryosundan hareketle, Çin kuvvetleri adaya ayak basıp ilerleme kaydetseler dahi bina yapısının çok sayıda olduğu şehirlerde (eğer Tayvan kuvvetleri direniş gösterme hususunda kararlı ve pes etmeyen bir tutum sergilerlerse) sokak sokak çatışmak zorunda kalacaktır. Çin kuvvetlerinin bu sokak savaşlarını hızla aşabilmek adına yoğun topçu yahut hava saldırılarına başvurabileceği muhtemel gözükmemektedir. Hava saldırılarının aynı zamanda keşif ve istihbarat faaliyetlerinde de kullanılacağı hesaba katılırsa savaş sahası üzerinde hareketli bir hava trafiğinin olması kaçınılmazdır. Bu noktada Tayvan, havadan gelebilecek saldırılara veya hamlelere karşı kendisini korumak adına hava savunma sistemlerini etkili kullanmaya çalışacaktır. Ancak 2. Karabağ Savaşı'nda yahut Ukrayna-Rusya muharebelerinde görüldüğü üzere çeşitli insansız hava araçları hava savunma batarya ve noktalarını tespit edip saldırma faaliyetlerinde etkili şekilde kullanılabilir. İnsan personelin feda edilmediği bu tür faaliyetlerde savaşın eski muharebelere kıyasla daha net bir tür lojistik sürdürülebilirlik ve yıpratma savaşına dönüşebilmesi muhtemeldir. Zira yine Ukrayna savaşından örnek vermek gerekirse, ufak boyutlu FPV dronelerin özellikle kamikaze İHA saldırı konseptinde kullanılması muharebe sahasında dikkat edilmesi gereken yeni bir denklem oluşturmıştır. Royal United Services Institute tarafından bu yıl yayınlanan bir çalışmada Ukrayna'nın drone kayıpları aylık düzeyde 10.000 civarı bir tutar olarak belirtilmektedir (Royal United Services Institute, 2023). Bu yüksek tutar, cephe hattının gerisinde muharebe için gerekli ekipman ve silahların üretilme kapasitesi ile hızının ne kadar mühim olabileceğine ek olarak muharip unsurların yüksek seviyede drone kullanımı gerçekleştirdiğini göstermektedir.

Çin ve Tayvan hava kuvvetleri arasındaki değerlendirme tekrar göz önüne alınırsa, Tayvan için ufak boyutlu ve maliyet etkin dronelar yeni bir caydırıcılığın temsilcisi olabilir. Her ne kadar bu türde bir gelişme için erken gözükse dahi, kara birlikleri ile donanma unsurlarına hızlı ve etkili destek sağlayabilecek küçük boyutlu dronelerin ciddi bir aktör olarak kullanımı uzak bir gelecek gibi gözükmemektedir. 3D yazıcı, yapay zekâ ve sürü teknolojisi gibi alanlarda gerçekleşen yenilikler teknolojik açıdan gelişmiş yapısıyla bilinen Tayvan için savaş sahasında kullanılabilecek bir hamle olarak gözükmemektedir.

Sonuç

Günümüz uluslararası ilişkiler denklemi perspektifinde Çin ve Tayvan arasındaki ikili ilişkiler küresel çapta etkileri olan türde gelişmelerdendir. Bu durumun arka planında Tayvan'ın jeopolitik konumu, güçlü ekonomisi ile çip üretimi gibi teknolojik alanlarda öne çıkan konumu ve ABD başta olmak üzere Batı devletlerinin Tayvan üzerinden Çin'e uyguladığı politik hamleler yer almaktadır. Sadece bu bilgiler ışığında bile Çin ve Tayvan birleşmesinin Çin'in gelecek planları açısından kritik öneme sahip olduğu bir gerçektir. Her ne kadar Çin makamları hedefledikleri bu birleşmeyi politik veya ekonomik hamleler ile gerçekleştirmeye çalışıyor olsalar da ilgili yollardan çözüm alamamaları halinde adaya yönelik bir askeri operasyon gerçekleştirme ihtimalleri bulunmaktadır. Olası bir askeri operasyonda ise Tayvan'ın bir ada devleti olması dolayısıyla Çin Hava ve Deniz Kuvvetlerine büyük sorumluluklar düşmektedir. Çalışma, olası bir işgal senaryosu üzerinden Çin ve Tayvan Hava Kuvvetleri'nin değerlendirmesini gerçekleştirerek günümüz ile yakın gelecekte kuvvet unsurlarının etki, kabiliyet ve yeterliliklerini incelemeyi amaçlamıştır. Çalışmada varılan sonuç Çin Hava Kuvvetleri'nin nicelikte olduğu kadar nitelik açısından da Tayvan Hava Kuvvetleri'ne üstün gelmeye başladığıdır. Ayrıca insansız sistemlerinin muharebe sahalarındaki rollerinin potansiyelinden hareketle Tayvan'ın ada savunması için ihtiyaç duyduğu ancak eksikliği hissedebileceği personel kapasitesini insansız sistemlerdeki yetkinliklerini

artırarak belirli oranda giderebileceği tespit edilmiştir. Bu bağlamda Tayvan'ın küresel savunma sanayii üreticileri için önemli bir pazar olarak ortaya çıkacağı, insansız sistemlere yönelik yatırımlarının artacağı ve Çin'in de benzer adımları takip ederek insansız sistemlere olan yatırımlarını giderek artıracığı belirlenmiştir.

Kaynakça

- Biddle, T. D. (2010). AIR POWER THEORY: AN ANALYTICAL NARRATIVE FROM THE FIRST WORLD WAR TO THE PRESENT. In J. B. Bartholomees (Ed.), VOLUME I: THEORY OF WAR AND STRATEGY (pp. 279–310). Strategic Studies Institute, US Army War College.
- FADOK, D. S. (1995). Boyd, Warden, and the Evolution of Air Power Theory. In John Boyd and John Warden: Air Power's Quest for Strategic Paralysis (pp. 39–46). Air University Press.
- Hwang, W. (2020). Development of Peoples' Republic of China's Unmanned Aerial Vehicles (UAVs) and Its Impact on the East China Sea. International Journal of China Studies, 11(1), 121-144.
- Jakub J. Grygiel. (2006). Great Powers and Geopolitical Change. Johns Hopkins University Press. syf 22-23.
- Kurt, Selim, "Importance of the Arctic in the Framework of Air Power Theory". International Journal of Politics and Security (IJPS), Vol. 3, No. 1, 2021, pp. 51-73.
- Meilinger, Phillip S. (2018), "Air Power Theory", in Routledge Handbook of Air Power ed. John Andreas Olsen (Abingdon: Routledge, 26 Feb 2018), accessed 04 Apr 2023, Routledge Handbooks Online.
- Mollman, S. (2023). Elon Musk's Starlink has inspired Taiwan to build a similar satellite system to the one Ukraine is using in its war with Russia. Fortune.Com, N.PAG.
- Ron Gurantz (2022) Does punishment work? Selection effects in air power theory, Comparative Strategy, 41:2, 123-134, DOI: 10.1080/01495933.2022.2039005.
- Werrell, K. P. (1986). The Strategic Bombing of Germany in World War II: Costs and Accomplishments. The Journal of American History, 73(3), 702–713.

Web Kaynakları

- Defense Technical Information Center, "The Four Forces Airpower Theory"
<https://apps.dtic.mil/sti/citations/ADA544909> (Erişim Tarihi: 25.01.2023).
- <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R46808> (Erişim Tarihi: 20.12.2022).
- https://english.www.gov.cn/archive/whitepaper/201907/24/content_WS5d3941ddc6d08408f502283d.html (Erişim Tarihi: 21.12.2022).
- <https://foreignpolicy.com/2020/10/28/taiwan-threat-invasion-china/> (Erişim Tarihi: 24.12.2022).
- <https://thechinaproject.com/2022/12/23/china-is-all-over-the-2023-pentagon-budget/> (Erişim Tarihi: 02.01.2023).
- <https://www.afhistory.af.mil/FAQs/Fact-Sheets/Article/458975/2001-operation-enduring->

freedom/#:~:text=During%20the%20initial%20months%20of,Northern%20Alliance%20in%20their%20fight (Erişim Tarihi: 02.01.2023).

<https://www.airuniversity.af.edu/Aether/Book-Reviews/Article-Display/Article/3042135/> (Erişim Tarihi: 04.01.2023).

<https://www.bbc.com/news/world-asia-china-59900139> (Erişim Tarihi: 04.05.2023).

<https://www.csis.org/analysis/air-and-missile-war-nagorno-karabakh-lessons-future-strike-and-defense> (Erişim Tarihi: 03.03.2023).

<https://www.defense.gov/News/Contracts/Contract/Article/3380162/> (Erişim Tarihi: 05.05.2023).

<https://www.defense.gov/News/Releases/Release/Article/3230516/2022-report-on-military-and-security-developments-involving-the-peoples-republi/> (Erişim Tarihi: 02.02.2023).

<https://www.flightglobal.com/reports/2023-world-air-forces-directory/151088.article> (Erişim Tarihi: 04.04.2023).

https://www.fmprc.gov.cn/eng/zxxx_662805/202208/t20220802_10732293.html (Erişim Tarihi: 04.04.2023).

<https://www.globalsecurity.org/military/world/taiwan/budget.htm> (Erişim Tarihi: 11.12.2022)

<https://www.globaltimes.cn/page/202203/1254113.shtml> (Erişim Tarihi: 10.12.2022).

<https://www.globaltimes.cn/page/202211/1279179.shtml> (Erişim Tarihi: 10.12.2022).

<https://www.nationsonline.org/oneworld/map/taiwan-map.htm> (Erişim Tarihi: 12.12.2022).

https://www.taiwan.gov.tw/content_5.php (Erişim Tarihi: 10.12.2022).

<https://www.trade.gov/country-commercial-guides/taiwan-market-overview> (Erişim Tarihi: 05.12.2022).

Ministry of National Defense Republic of China Website, "Military News Update", <https://www.mnd.gov.tw/English/PublishTable.aspx?types=Military%20News%20Update&Title=News%20Channel>, (Erişim Tarihi: 27.11.2022).

Royal Air Force, "College 100 Lord Hugh Trenchard", <https://www.raf.mod.uk/our-organisation/stations/raf-college-cranwell/news/college-100-lord-hugh-trenchard/> (Erişim Tarihi: 25.01.2023).

State Council of the People's Republic of China Website, "China releases white paper on Taiwan question, reunification in new era", 10 Ağustos 2022, https://english.www.gov.cn/archive/whitepaper/202208/10/content_WS62f34f46c6d02e533532f0ac.html (Erişim Tarihi: 27.11.2022).

U.S. Department of Defence Report on Military and Security Developments Involving the People's Republic of China, 2022, <https://www.defense.gov/News/Releases/Release/Article/3230516/2022-report-on-military-and-security-developments-involving-the-peoples-republi/>.

U.S. Department of State Website, "U.S. Relations With Taiwan", 28 Mayıs 2022, <https://www.state.gov/u-s-relations-with-taiwan/>, (Erişim Tarihi: 27.11.2022).

Royal United Services Institute. (2023). Meatgrinder: Russian Tactics in the Second Year of Its Invasion of Ukraine. <https://www.rusi.org/explore-our-research/publications/special-resources/meatgrinder-russian-tactics-second-year-its-invasion-ukraine>, (Erişim Tarihi: 27.12.2023).

Dipnot

H.R.2479 - 96th Congress (1979-1980): Taiwan Relations Act. (1979, Nisan 10). <https://www.congress.gov/bill/96th-congress/house-bill/2479>.

ULISA: Uluslararası Çalışmalar Dergisi

Journal of International Studies

Cilt 7, Sayı 2 - Volume 7, Number 2

Seyit Ali AVCU*

* Doç. Dr.; Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ankara, Türkiye; saavcu@aybu.edu.tr; 0000-0001-6890-9139.

Role Of India In Regional Integrations In Eurasia

India is considered one of the rising powers in international relations and a candidate for future regional hegemon. Though a regional hegemon, India has been unwilling to engage in region-building to create stability in the conflict-ridden region. Moreover, India has been reactive rather than proactive in creating regionalism, as seen in the Chinese-led Belt and Road Initiative (BRI). How do we explain the puzzle of India's hesitance of involving region-building? Which International Relations theory best explains the behavior of India? I argue that liberalism and constructivism fit to explain the behavior of India. In terms of constructivism, Indian identity, shaped by long colonialism and struggle for independence and by establishing non-alignment movement during the Cold War, prevents India from taking much active role beyond its border. Over conscientious about its sovereignty, India is less willing to be bound by any regional organization. Regarding Liberalism, the protectionist policies caused by the domestic structure of protective industry hinder India's regionalism efforts. However, seeing other regionalism efforts around, India takes small steps in Eurasian regionalism.

Keywords: Eurasian Regionalism, Eurasian Economic Union, Belt and Road Initiative, Shanghai Cooperation Organization, India.

Avrasya'da Bölgesel Entegrasyonlarda Hindistan'ın Rolü

Hindistan, uluslararası ilişkilerde yükselen güçlerden biri ve gelecekteki bölgesel hegemon adayı olarak değerlendirilmektedir. Ancak Hindistan bölgesel bir hegemon olarak hareket etme ve çatışmaların kol gezdiği bölgede istikrar yaratmak için bölge inşa etme çabalarına katılma konusunda isteksiz davranmaktadır. Üstelik Hindistan, Çin liderliğindeki Kuşak ve Yol Girişiminde (KYG) görüldüğü gibi belgeselcilik yaratmada proaktif olmaktan ziyade reaktif davranmaktadır. Hindistan'ın bölge inşasına dahil olma konusundaki tereddüdünü nasıl açıklayabiliriz? Hangi Uluslararası İlişkiler teorisi Hindistan'ın davranışını en iyi şekilde açıklıyor? Bu makalede Liberalizm ve Konstrüktivizmin Hindistan'ın davranışını açıklamaya uygun olduğu savunulmaktadır. Konstrüktivizm açısından bakıldığında, uzun sömürgecilik ve bağımsızlık mücadelesi ile şekillenen ve Soğuk Savaş döneminde Bağlantısızlık Hareketi'ni kuran Hint kimliği, Hindistan'ın sınırlarının ötesinde çok daha aktif bir rol almasını engellemektedir. Egemenliği konusunda aşırı hassas olan Hindistan, herhangi bir bölgesel kuruluşa bağlı kalmaya daha az isteklidir. Liberalizm açısından ise ithal-ikameci sanayinin yapısından kaynaklanan korumacı politikalar Hindistan'ın bölgeselcilik çabalarını engellemektedir. Ancak diğer bölgelcilik süreçlerinin farkında olan Hindistan, Avrasya Bölgecilliği konusunda küçük adımlar atmaya başlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Avrasya Bölgeselcilliği, Avrasya Ekonomik Birliği, Kuşak ve Yol Girişimi, Şanghay İşbirliği Örgütü, Hindistan.

Araştırma Makalesi | Original Article

Atıf: *Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi*, Cilt 7, Sayı 2 (2023), ss. 87-100.

Citation: *Ulisa: Journal of International Studies*, Vol 7, No 2 (2023), pp. 87-100.

Başvuru 10.12.2023 Received | Kabul 29.12.2023 Accepted

Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi, Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (ULİSA) tarafından yayınlanmaktadır.
Ulisa: Journal of International Studies is published by the Institute for International Relations and Strategic Research (ULİSA).
E-ISSN:2602-3245 | <https://aybu.edu.tr/yulisa>

Role Of India In Regional Integrations In Eurasia¹

Seyit Ali Avcu

1. Introduction

Over the past three decades, international relations have witnessed two opposing major trends: Globalization and Regionalization. Globalization involves the increasing movement of goods, services, ideas, and people across borders, fostering interconnectedness among countries. Conversely, regionalization entails the collaboration of states with shared interests, forming regional groupings like the EU, NAFTA, and ASEAN for specific purposes. The relationship between globalization and regionalization has sparked a debate, raising two central questions. First, whether regionalization or regional integration is an inherent aspect of the globalization process. Second, whether regionalization serves as a mechanism to balance and control globalization. In Central Asia, these two processes are observed to be intricately intertwined.

In the post-Soviet era, three primary integration processes have unfolded in Central Asia. Firstly, the last fifteen years witnessed re-unification and integration efforts within the former Soviet Union, culminating in Russia's reassertion and the cessation of its isolation. In Eastern Europe, the Eurasian Economic Union (EEU) has emerged as an alternative to the European Union, establishing itself as a significant regional force. The EEU has also become an alternative for several Central Asian countries, with Kazakhstan as a founding member, Kyrgyzstan joining in 2015, and Tajikistan expected to follow suit. Secondly, following the military invasion of Afghanistan by the United States after September 11, 2001, the New Silk Road initiative was conceptualized in 2011. This initiative aims to facilitate Afghanistan's deeper integration into the region by revitalizing traditional trade routes and rebuilding critical infrastructure disrupted by decades of conflict. Thirdly, China has increasingly focused on Central Asia in recent years. In September 2013, President Xi Jinping visited four Central Asian nations and introduced the Belt and Road Initiative (BRI). This ambitious project involves the development of pipeline infrastructures and economic links, connecting China to Western Europe through Central Asia.

In the post-Soviet era, three primary integration processes have unfolded in Central Asia. Firstly, the last fifteen years witnessed re-unification and integration efforts within the former Soviet Union, culminating in Russia's reassertion and the cessation of its isolation. In Eastern Europe, the Eurasian Economic Union (EEU) has emerged as an alternative to the European Union, establishing itself as a significant regional force. The EEU has also become an alternative for several Central Asian countries, with Kazakhstan as a founding member, Kyrgyzstan joining in 2015, and Tajikistan expected to follow suit. Secondly, following the military invasion of Afghanistan by the United States after September 11, 2001, the New Silk Road initiative was conceptualized in 2011. This initiative aims to facilitate Afghanistan's deeper integration into the region by revitalizing traditional trade routes and rebuilding critical infrastructure disrupted by decades of conflict. Thirdly, China has increasingly focused on Central Asia in recent years. In September 2013, President Xi Jinping visited four Central Asian nations and introduced the Belt and Road Initiative (BRI). This ambitious project involves the development of pipeline infrastructures and economic links, connecting China to Western Europe through Central Asia.

In this article, the creation and development of the Eurasian Economic Union and Belt and Road Initiative (BRI) are studied, and then the possible positive and negative effects on Central Asia are analyzed and how India comes into the equation.

¹ The article is extracted from Proceedings of the International International Conference on Transport Diplomacy and the Silk Roads, Allameh Tabataba'i University Press, 2019.

Is it possible for these two integration processes to coexist and progress simultaneously? The central argument of this paper posits that given the current strong economic and political ties between Russia and China, coupled with China's predominantly economic influence over Central Asia, the Eurasian Economic Union and the Belt and Road Initiative (BRI) can indeed thrive harmoniously alongside each other. I also argue that the reluctance of India in terms of regionalization can be explained by Constructivism and liberalism. This stems from identity problems, historical, and domestic reasons; conscientious about its sovereignty due to colonialism and being a part of the non-alignment movement during the Cold War, and still having residues of import-substitution industrialization which prevents India from opening up to the world fully.

The structure of this article unfolds in the following manner: The initial section delves into an analysis of the primary trends in international relations, namely globalization and regionalization. It outlines the relationship between these trends and delves into theories related to integration. The subsequent section provides a comprehensive overview of the integration processes in Central Asia, with a primary focus on the Eurasian Economic Union and the Belt and Road Initiative (BRI). This section delves into their historical evolution, structural components, and institutional frameworks. Furthermore, it draws a comparison between these two processes and ultimately asserts that they can coexist concurrently. The third section analyzes why India is reluctant as a region-builder. The fourth section deals with India's relations with Central Asia. The final section puts forward strengths, weaknesses, opportunities, and threats in terms of regionalization between India and Central Asia with a SWOT analysis.

2. Central Asian Regionalization

2.1. Eurasian Economic Union

Following the disintegration of the Soviet Union, local attempts at integration within Central Asia, excluding involvement from major powers, proved unsuccessful. Presently, there are two predominant and successful integration processes in Central Asia. The first is the Eurasian Economic Union (EEU), marking the culmination of fifteen years of reunification and integration efforts within the former Soviet Union. This period witnessed Russia's resurgence and the termination of its isolation. In Eastern Europe, the EEU has positioned itself as an alternative to the European Union, serving as a gravitational center. Many Central Asian countries view the EEU as a viable alternative; Kazakhstan, as the founding member, was joined by Kyrgyzstan in 2015, with Tajikistan anticipated to follow suit. The underlying rationale is to establish a power bloc around Russia to counterbalance Western powers.

However, since 2014, the crisis in the Eurasian zone has cast doubt on Russia's ability to fulfill economic commitments in the region. Moscow's economic influence is diminishing, evident in the declining value of remittances and the return of some migrant workers to Kyrgyzstan and Tajikistan. Russia withdrew from financing Kyrgyzstan's major hydropower projects, namely the Upper Naryn cascade and the Kambar-Ata 1 dam. Despite these challenges, Russia is inclined toward having China fill the vacuum in Central Asia, as opposed to the involvement of the United States and Western countries.

2.2. Belt and Road Initiative (BRI)

The second integration process involves the Belt and Road Initiative (BRI). China has increasingly focused on Central Asia in recent years. In September 2013, President Xi Jinping visited four Central Asian nations and introduced the Belt and Road Initiative (BRI), a comprehensive project encompassing pipelines, infrastructure development, and economic initiatives that connect China with Western Europe through Central Asia. This initiative reflects China's broader strategy to strengthen ties with neighboring regions through the development of

pipelines, roads, railways, and ports. The overarching goal is to gain access to the energy resources of Central Asia and facilitate the development of Western China. Importantly, the Belt and Road Initiative (BRI) is not merely a conceptual project; it is already a functioning reality. “November 18, 2014: it’s a day that should live forever in history. On that day, in the city of Yiwu in China’s

Zhejiang province, 300 kilometers south of Shanghai, the first train carrying eighty-two containers of export goods weighing more than 1,000 tons left a massive warehouse complex heading for Madrid. It arrived on December 9” (Escobar, 2014).

The Belt and Road Initiative (BRI) is often compared to China’s equivalent of the U.S. Marshall Plan, which played a crucial role in the reconstruction of Europe after 1945, involving sixty countries. To support this initiative, the Asian Infrastructure Investment Bank, with a capital of \$50 billion, was established, alongside the creation of the \$40 billion Silk Road Fund. The realization of these objectives relied on anticipated investments from both Chinese private enterprises and state-owned firms.

Yet, the lingering question persists: Can these two integration processes coexist and progress simultaneously? Some contend that. “There is a good chance that economic jockeying between China and Russia in Central Asia will intensify in the coming months. For Russia, Chinese economic expansion could put a crimp in President Vladimir Putin’s grand plan for the Eurasian Economic Union.” (Rickleton, 2014). Nonetheless, the central argument presented in this paper asserts that given the current robust economic and political ties between Russia and China, where Chinese influence over Central Asia is primarily economic rather than political, the Eurasian Economic Union and Belt and Road Initiative (BRI) could indeed coexist and thrive concurrently. Notably, following the Ukrainian crisis and Russia’s quest for energy market diversification, energy-hungry China emerged as a natural partner, leading to the signing of substantial energy agreements between the two nations. “After Russia and China clinched a massive \$400 billion natural gas deal in May 2014—around the Power of Siberia pipeline, whose construction began this year—they added a second agreement worth \$325 billion around the Altai pipeline originating in western Siberia” (Escobar, 2014).

Certainly, amid the rekindled Cold War tensions between the West and Russia, there is an increasing likelihood of Russia and China drawing closer and expanding cooperation across various domains, including the military. “On the military front, Russia and China are now committed to large-scale joint military exercises, while Russia’s advanced S-400 air defense missile system will soon enough be heading for Beijing. In addition, for the first time in the post-Cold War era, Putin recently raised the old Soviet-era doctrine of “collective security” in Asia as a possible pillar for a new Sino-Russian strategic partnership” (Escobar, 2014). China and Russia, in collaboration with Central Asian nations, have engaged in cooperation across various domains, addressing issues such as terrorism, extremism, and secessionism. Additionally, these two countries exhibit joint efforts in global politics, evident in their aligned positions during UN Security Council voting.

These two processes are not contradictory, and we can address this question by comparing the Eurasian Economic Union (EAEU) with the Belt and Road Initiative (BRI). Firstly, the EAEU is a tangible integration project modeled after the EU, whereas the BRI’s nature remains unclear. Secondly, the EAEU is a multilateral agreement, while the BRI is a bilateral agreement between China and Central Asian states. Thirdly, the EAEU is institutionalized, unlike the BRI. Fourthly, the EAEU aims to contain economic activity within a regional bloc, while the BRI focuses on connectivity between Asian and European regions, covering larger areas, including the Eurasian Economic Union countries. Consequently, if the EAEU continues as a unified economic entity, China is likely to engage with it as a single unit, mirroring its approach to the European Union. Notably, southern Central Asian countries, such as Uzbekistan and Turkmenistan, have expressed their reluctance to join the EAEU, creating no institutional challenge for Chinese projects in their dealings with these countries.

3. India and Region-Building

Powerful states initiate regionalism to promote their economic and political interests, such as the US's role in the creation of the EU and ASEAN. Similarly, Russia, China, and South Africa engaged in region-building. However, not all-powerful states are willing to act as a hegemon and engage in region-building such as India (Destradi, 2010). India considered one of the rising powers in international relations and an aspirant for future regional hegemon, failed to advance an idea for how to achieve stability in the volatile region. As Destradi states, "India appears to have aspirations for regional leadership but so far refrained from developing a vision for how to create stability in the conflict-ridden region" (Destradi, 2012).

India has been reactive rather than proactive in creating regionalism as in the case of the Chinese-led Belt and Road Initiative (BRI). How do we explain the puzzle of India's hesitance of involving region-building? Which International Relations theory best explains the behavior of India? This study hypothesizes that liberalism and constructivism fit to explain the behavior of India. In terms of constructivism, Indian identity, shaped by long colonialism and struggle for independence and by establishing non-alignment movement during the Cold War, prevents India from taking much active role beyond its border. Over conscientious about its sovereignty, India is less willing to be bound by any regional organization. Regarding Liberalism, the protectionist policies caused by the domestic structure of protective industry hinder India's regionalism efforts. However, seeing other regionalism efforts around, India takes timid steps.

The SAARC is the most significant regional organization in South Asia and has been offering its members a broad framework for 'regional cooperation' since 1985. However, the Indian-Pakistani war and India's hegemonic position in the region are overshadowing any attempts at 'regionalism' in this 'sub-region' (Börzel et al., 2016, p. 230). Due to a prominent security issue and slow progress toward 'economic regionalization', the region has the weakest levels of 'economic integration and intra-regional' commerce in the world. India is now working to strengthen the Indian Ocean Rim Association's capacity to foster cooperation among its member states. IORA functions as a 'transregional' alliance of African, Asian, and Arab nations. IORA expressly shuns legally enforceable agreements (Börzel et al., 2016, p. 230).

For example, the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) was founded in part so that its members might negotiate over the cost of 'natural resources' as a bloc and raise their 'collective voice' on security issues in a region that is controlled by the United States and China (Börzel et al., 2016, p. 118). "ASEAN+" agreements not only link significant Northeast Asian nations with the nations of Southeast Asia, but ASEAN also serves as a bridge between East Asia and South Asia due to India's growing involvement in the ASEAN context (Börzel et al., 2016). The East Asia Summit (EAS) has welcomed the participation of the leaders from all nations that make up the ASEAN+3 group, as well as leaders from India, Australia, and New Zealand since 2005. In 2011, the EAS enlarged its membership by incorporating Russia and the United States (Börzel et al., 2016).

4. India and Regionalism in Central Asia

India has been late in engaging Central Asia compared to Russia and China and this engagement was security-oriented rather than economic. At the very first 'India-Central Asia Summit', which took place in January 2022, almost 10 years after China announced BRI in Kazakhstan in 2013, headed by the Indian Premier Narendra Modi, all five heads of state from Central Asia were present. The online conference was a demonstration of India's promises to its "Extended Neighborhood Policy" which requires New Delhi to expand its 'geopolitical' allies and diplomatic aims, as well as India's desire to work with its Central Asian allies on a variety of areas. The policy demands India to expand its 'geopolitical partners' and 'diplomatic' interests (Schulz, 2022).

National security counselors from India and Central Asian countries like Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, and Uzbekistan gathered in New Delhi for the first summit of its kind on December 6, 2022. In this event, the bond between India and Central Asia was highlighted by India's 'National Security Advisor' Ajit Doval, who emphasized the two regions' common

priorities, including the stabilization of the peace in Afghanistan and the reinforcement of the integrity of their borders (Schulz, 2022). Nonetheless, India and Central Asian countries are part of several regional organizations as we will see in the next section.

4.1. Joint Regional Organizations

4.1.1. Shanghai Co-operation Organization (SCO)

The "Shanghai Five" and its enlargement and institutionalization into the Shanghai Co-operation Organization (SCO) are important international relations events because they group Russia, China, and Central Asia into a 'multilateral mechanism for regional security and economic cooperation' as the earliest one of the kind. China first contacted Central Asia two thousand years ago via the Silk Road, but immediate ties were lost once CA joined Czarist Russia and subsequently the Soviet Union (Chung, 2004).

After the fall of the Soviet Union in late 1991 and continuing until 1995, Russia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, and Tajikistan worked together to settle on their common boundaries with China. This process began shortly after the breakup of the Soviet Union. The goal of these border talks was to prevent China, which has grown more 'nationalistic and economically powerful' since the fall of the Soviet Union, from using the opportunity to assert sovereignty rights in the Russian Far East and in Central Asia that date back to the Czarist and Soviet eras. Despite Tajikistan and China's border conflict, on April 26, 1996, the leaders of these five nations met in Shanghai and largely reached agreements with Kazakhstan, Russia, and Kyrgyzstan that allowed them to leave China's border disagreement far behind and focus on other matters of shared interest (Chung, 2004).

For the time being, the "Shanghai Five" was translated into the Shanghai Co-operation Organization (SCO) in 2001. India became an observer in 2005 and a full-fledged member of the SCO in 2017. It signals India's official and organized engagement with Central Asia. The group serves as an example of the Chinese attempt to strengthen its security ties with and exert sway on China's Central Asian and Russian 'continental' neighbors. It was created as a means of containing NATO's growing influence in 'Central Asia' (Chung 2004).

Afghanistan officially joined the SCO as an observer during Afghan President Hamid Karzai's travel to China in 2012. The Regional Anti-Terrorist Structure of the Shanghai Cooperation Organization (SCO) inked a 'counterterrorism' pact with Afghanistan in 2015. In the same year, Kabul requested for its full inclusion in the SCO. Moreover, Afghanistan signed a protocol in 2018 to discuss "political issues and the fight against terrorism, extremism, and illicit drug trafficking, as well as involving Afghanistan in the regional economic cooperation processes" (Khalil, 2021). Though Afghanistan has not gained its full membership yet, its engagement with SCO helped stabilize Central Asia and Afghanistan.

Moreover, after being accepted as members of the SCO, based in Beijing, in 2017, both Pakistan and India sent their respective leaders to the summit for the first time. It is anticipated that the membership of India and Pakistan in the Shanghai Cooperation Organization will increase the organization's overall might. In the opening address, Xi, who was hosting the 18th SCO summit in 2018, stated that Modi and Hussain's attendance at the summit in the port city in eastern China was "of great historic significance" (*Entry of India and Pakistan into SCO*, 2018). Consequently, it creates hopes for Easing India's tension with China and Pakistan.

4.1.2. The Conference on Interaction and Confidence Building Measures in Asia (CICA)

The CICA, an intergovernmental organization, works together among its members to strengthen Asia's safety and security. External Ministers from Belarus, Bahrain, Qatar, India, Kyrgyzstan, Mongolia, Russia, Uzbekistan, and Turkmenistan were among the roughly one hundred high-ranking officials in attendance. Developing multilateral strategies to advance 'peace, security, and stability in Asia' is the goal of the Conference on Interaction and Confidence Building Measures in Asia (CICA), a forum for improving collaboration. At the 47th UNGA in 1992, President Nursultan Nazarbayev of Kazakhstan proposed the creation of CICA. There are now 24 countries that make up this organization: Afghanistan, Azerbaijan, Bahrain, Cambodia, China, Egypt, India, Iran, Iraq, Jordan, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Mongolia, Pakistan, Palestine, Republic of Korea, Russia, Tajikistan, Thailand, Turkey, United Arab Emirates, Uzbekistan, and Vietnam. India became a participant in CICA from the beginning.

There is only one area on the planet in which three 'nuclear-armed' powers have lately been involved in armed conflicts along their claimed boundaries, and that place is India, Pakistan, and China. A United States Institute of Peace (USIP) elderly research group found that the issue of nuclear stability in Southern Asia is becoming more challenging to manage due to 'geopolitical' shifts, like growing China-India boundary disputes and advancing 'military technologies', such as expanding nuclear weaponry and more effective modes of delivery. Anti-Indian terrorist acts are also becoming a greater possibility. The Pakistani government's willingness (and competence) to control 'cross-border terrorism' will be put to the test as it deals with increased 'security and economic' constraints domestically. The Taliban rule in Afghanistan exhibits no better commitment to eradicating terrorist safe havens than it did in the 1990s. Additionally, India's suppression of its 'Muslim minority', particularly in Kashmir, is both a response to earlier anti-state insurgency and almost certain to spur fresh 'acts of violence'(Markey, 2023).

4.1.3. EAEU and India Collaboration

A free trade agreement (FTA) incorporating the Eurasian Economic Union (EAEU) is being discussed by India and Russia. A deal to safeguard 'investments' is being drafted by the two parties. However, S. Jaishankar, the minister of external affairs, emphasized the pressing necessity to fix the trade deficit of India with Russia. Since 2022, trade between India and Russia has dramatically expanded, partly because of India's growing intake of Russian petroleum at lower rates following 'Western sanctions' imposed on Moscow due to the military assault of Ukraine. India, which has not openly attacked the Russian invasion and has urged for a nonviolent end to the conflict, has already chosen Russia as among its main energy providers (Laskar, 20200. The FTA will grant Indian businesses access to Eurasia's plentiful resource markets, where Beijing is already making significant strides (Chaudhury, 2023).

The International North-South Transport Corridor is a 7-thousand-kilometer-long 'multimodal transportation network' that combines marine, roadway, and rail links to provide the quickest possible connection. It extends from the Indian Ocean via the Persian Gulf, Russia, and Northern Europe to the Caspian Sea. The goal is to cut the travel time in half while cutting the price of carrying between Russia and India by around 30 percent. Its initial partners were India, Russia, and Iran, and in 2002 construction of the corridor started. Azerbaijan, Armenia, Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Turkey, Ukraine, Syria, Belarus, and Oman are just ten of the countries that have joined the INSTC since then. The Bulgarian government has been granted observer status. Also expressing interest in joining the INSTC are the Baltic states of Latvia and Estonia. Since Russia and India have good relations, the ties between India and the Eurasian Economic Union will develop further.

5. SWOT Analysis

In this section, we will apply SWOT analysis to the relationship between India and Central Asia identifying the strengths, weaknesses, opportunities, and threats.

5.1. Strengths

5.1.1. High Soft Power In CA Compared To China: Low Level Of Xenophobia

Bollywood has a significant role in shaping the general public's understanding of India globally, including in Central Asia. The popularity of Indian films in the Soviet Union emerged throughout the 1950s, with individuals who were exposed to iconic films such as *Shri 420* or *Disco Dancer* retaining nostalgic memories of their narratives and musical compositions. Translation of Hindi poems into Central Asian languages, co-sponsorship of cultural events, and funding of excursions by cultural teams around the area are activities supported by the Indian Council for Cultural Relations. The CA governments have derived advantages from their participation in the Indian Technical and Economic Cooperation (ITEC) Program, which encompasses a wide range of initiatives such as training sessions, infrastructure-related collaboration, and 'disaster relief' efforts. This program extends its benefits to a total of 161 nations (Wood, 2023).

5.1.2. Willingness Of CA Countries To Balance China And Russia

With the expansion of India's economy, there was a concurrent increase in the country's 'energy demand', prompting the necessity to broaden its energy sources outside the Gulf region. During this particular time frame, the region of Central Asia has shown a tendency to explore the provision of energy resources to rapidly developing nations in Asia, notably India and China. This strategic shift aimed to mitigate the region's dependence upon pipeline routes that traverse Russia (Menon & Saharanya, 2019). Historically colonized and dominated by Russia and recently increasingly becoming dependent on China economically, the Central Asian countries have been looking for diversification in their foreign relations with countries such as Turkey, Iran, the European Union, Japan, and India.

Central Asian nations' economic ties with Turkey have experienced substantial growth, resulting in notable advancements in the areas of trade, transportation, and communications. The establishment of the Turkish Cooperation and Development Agency (TIKA) was motivated by the objective of delivering development aid to recipient nations. TIKA has effectively operated in collaboration with regional governments, yielding positive outcomes. In 2019, the total amount of trade between Turkey and the nations in the region amounted to around 8.5 billion USD. Furthermore, a significant presence of nearly 4,000 Turkish enterprises has been established in the region, actively engaged in various business operations. Ties have also evolved in the domains of 'culture and education'. The establishment of the International Organization of Turkic Culture (TURKSOY) in 1993 aimed to facilitate the promotion and preservation of Turkic 'culture, art, language, and historical heritage'. TURKSOY's primary objectives include the dissemination of these cultural elements on a global scale and their transmission to newer generations (*Türkiye's Relations With Central Asian Republics*, 2023). Moreover, Turkey launched the Organization of Turkic States (OTS) in 2021 to enhance multilateral cooperation between Turkey and seven CA countries (Akçay, 2022).

The pursuit of new partnerships by Central Asian countries with India and Japan assumes significant importance in their efforts to establish a balance vis-à-vis China and Russia. Assisting the Central Asian countries in overcoming the constraints imposed by their geographical location

will facilitate their ability to broaden their involvement beyond their immediate vicinity. Collaborating with Japan and India has the potential to yield substantial economic benefits while also empowering Central Asian nations to assert greater autonomy from China and Russia.

New Delhi and Tokyo exhibit numerous common objectives in their bilateral endeavors with nations in Central Asia. The challenge is in effectively implementing these mutually agreed-upon interests. Since 2004, Japan has consistently organized the Central Asia + Japan Dialogue, which involves high-level foreign ministerial discussions. Tokyo has implemented a long-time diplomatic strategy known as 'Silk Road Diplomacy', which involves providing economic help, support, and significant investments in the region.

India actively fosters engagement with Central Asia through its Extended Neighborhood Policy. In the year 2022, the esteemed leader of India, Prime Minister Narendra Modi, organized the India–Central Asia Summit, whereby he engaged in discussions and collaborations with his esteemed counterparts from the nations of Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Turkmenistan, and Uzbekistan. The convergence of India's security objectives with Japan's financial objectives suggests that both nations are strategically positioned to enhance their involvement with CA. The establishment of a common perspective between India and Japan regarding Central Asia will offer a stable foundation for CA nations to implement a 'strategic policy' that is both 'diversified and balanced' (Shinde, 2023).

5.1.3. Relative Proximity

Geographically Central Asia and India are not far from each other compared to Europe, Turkey, or Japan. Central Asia has held considerable historical and contemporary importance. India has consistently endeavored to enhance 'political, cultural, and economic' relations with the Central Asian Region (CAR). Historical interactions have been observed between Central Asia and the Indian subcontinent. The interplay between 'political stability' and 'uncertainties' between Central Asia and the Indian sub-continent has had a significant impact on their respective geo-political, geo-cultural, and geo-economic trajectories, spanning from the 'Indus Valley civilization' to the present day.

The cultural and historical artifacts of India provide evidence supporting the notion that Central Asia served as the ancestral homeland for the initial inhabitants of India. Per a particular historical perspective, it is posited that the migration of the 'Aryans' to India originated from the region of Central Asia. The majority of the reigning 'dynasties' in India, such as the Greeks, Shakas, Kushans, Huns, and Mughals, originated from or passed through Central Asia.

5.1.4. Indian Know-How And CA Natural Resources

The CA possesses a significant quantity of 'natural mineral resources', such as 'hydrocarbon and uranium ore' reserves, alongside the substantial hydropower potential. These valuable resources have captured the interest of major global powers. Central Asia is a region that has a significant market comprising millions of users. The region has emerged as a crucial hub for both intra and transcontinental commercial and trade connections. Against this context, India has exhibited a growing inclination to Central Asia as a dependable supplier of 'oil and natural gas', as well as a means for advancing its strategic objectives. New Delhi's primary concerns encompass 'energy security, infrastructure development', countering 'Islamic fundamentalism', and fostering 'trade and investment' (Kothari, 2020).

5.2. Weaknesses

5.2.1. India's Insufficient Finances To Match China's Pocket

As of 2012, China has emerged as the second-biggest global economy in terms of nominal GDP, while India has secured the tenth position and now the fifth position. In terms of Foreign exchange reserves, China holds the 1st position in the world with 3, 2\$ trillion (July 2023) while India ranks 4th with 602\$ billion (*Reserve Bank of India*, 2023). However, India lagged in the capacity to finance like China.

5.2.2. Low Direct And Safe Land, Rail Connections

India's current engagement with the broader region is exemplified by the introduction of the Connect Central Asia Policy in 2012. This policy serves as a substitute framework for 'infrastructure and transport connectivity', aiming to bolster 'trade and educational' opportunities, while also fostering collaborative efforts in 'commercial and security' domains with Central Asia. The North-South Transport Corridor, which received significant attention in the external Trade Policy 2015-20, is also encompassed within this context. The objective is to incorporate a broader scope of Central Asia no matter where feasible, and by this objective, to extend land transportation networks to encompass Armenia, Kazakhstan, and Turkmenistan. India encounters connectivity obstacles in terms of land connections to Afghanistan and Central Asia, notwithstanding the considerable importance of Central Asia within the Belt and Road Initiative.

Following the dissolution of the Soviet Union and the ensuing establishment of sovereign republics in Central Asia, India undertook a re-evaluation of its relations with the area. This re-evaluation was characterized by diplomatic programs, official visits, financial assistance, and efforts to enhance the capability through various means such as 'training programs, study tours, and technology transfers' facilitated by the Indian Technical and Economic Cooperation program. In the year 2021, the Indian government initiated the 'Connect Central Asia' initiative to strengthen the 'political, economic, cultural, and historical' ties with the Central Asian nations.

Despite the existence of numerous 'connectivity projects' that have been planned for several decades, few advancements have been achieved, mostly as a result of geopolitical considerations. The lack of feasibility regarding access routes through Pakistan and Afghanistan remains a significant hindrance and is expected to persist in the foreseeable future. Pakistan has impeded the 'strategic, economic, and cultural interests of both regions' by declining to promote communication through its territory. The progress of the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India gas pipeline, which can fulfill the energy requirements of South Asia, has been impeded since 2006 as a result of escalated security apprehensions.

5.2.3. Low People-To-People Connections, Visa Limitations

The recent development allows Indian passport holders to go to Kazakhstan without the requirement of a visa. According to the available data, it has been observed that Indian nationals are now permitted to stay in the Republic of Kazakhstan without the requirement of a visa for a maximum duration of 14 days. Furthermore, it is noteworthy that these 'visa-free stays' can accumulate to a sum of 42 days throughout 180 days (Kazakhstan, 2023).

In July 2000, Uzbekistan implemented a distinctive measure by introducing an extra set of visa regulations. This decision marked a departure from the earlier "unified Soviet visa regime" which allowed former 'Soviet citizens' to freely travel between countries using only their passports. Specifically, Uzbekistan started obligating the citizens of Kyrgyzstan to obtain a visa to enter its territory. Uzbekistan is situated at the central point of the 'infrastructure' webs in the

area. Policies made in Uzbekistan play a crucial role in determining the progress of regional advancements in transportation, energy consumption, 'sustainable water' management, interactions, money, trade conditions, and the mobility of individuals.

The creation of the Indian sub-continent and the aftermath lack of a direct border link and inadequate infrastructure connection between India and CA resulted in a low people-to-people connection that continues to date. During the 1990s, India encountered a dual set of challenges as it navigated the process of adapting to the evolving global order following the 'end of the Cold War', while simultaneously undertaking 'domestic economic' reforms. This period coincided with the independence of the five Central Asian republics, namely Kazakhstan, Kyrgyzstan, Tajikistan, Turkmenistan, and Uzbekistan. For some decades, India's relations with the region have experienced gradual development, despite the presence of various advantageous factors. For example, India was among one of the earliest non-communist nations to recognize and establish diplomatic relationships with CA nations. Furthermore, as India adapted to the geopolitical landscape following the Cold War, its foreign policy underwent a transformation that entailed a heightened focus on fostering connections with India's extended regional sphere, encompassing Central Asia (Menon & Saharanya, 2019).

5.3. Opportunities

5.3.1. Resolving Security Issues Through SCO and CICA

India and Pakistan were officially admitted as complete members of the SCO in June 2017. As it now encompasses 20% of the global GDP and 40% of the global populace in the 'strategically' crucial Eurasia-South Asia region, the enlargement has significant political, 'security', and financial implications for the organization. The purview of the SCO has undergone expansion beyond its initial emphasis on combating the "three evils" of 'terrorism, separatism, and extremism'. It now encompasses a wide array of subject areas, including 'energy security and cooperation', 'economic development', and several developing 'non-traditional security' problems.

5.3.2. Increasing trade with CA countries

Throughout its existence, the Shanghai Cooperation Organization (SCO) has actively pursued the advancement and promotion of enhanced 'economic' and 'energy' collaboration among its member nations. A proposal has been put out for the establishment of a SCO Development Bank to facilitate regional commerce and investment.

5.3.3. North-South Corridor

The recent declaration made by Russian President Vladimir Putin about the construction of a railroad linking Iran within the North-South Trade Corridor (NSTC), which serves as a connection between India and Russia through Iran and Azerbaijan, has been received enthusiastically by India's external trade strategy in the Eurasian area (Chourasia, 2023).

5.3.4. Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India (TAPI) 'Pipeline Project'

India has initiated further endeavors to revitalize the long-pending Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India (TAPI) 'pipeline project'. India's strategic approach towards the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India (TAPI) pipeline project establishes Turkmenistan to

serve as a pivotal hub for enhancing India's links with the broader region of Central Asia. Similarly, for the 'land-locked' nation of Turkmenistan, the highly awaited TAPI pipeline gives a potential avenue to explore other export alliances, devoid of significant constraints. The TAPI pipeline initiative aims to facilitate the transportation of natural gas from Turkmenistan to Pakistan and India through Afghanistan. The TAPI pipeline, with an estimated cost of \$10 billion, originates from the Galkynysh 'gas field' in Turkmenistan. This pipeline is designed to transport a significant volume of 33 billion cubic meters (bcm) of gas annually, spanning a distance of 1,800 kilometers as it traverses Afghanistan (*India's Plan to Realize TAPI*, 2022).

5.4. Threats

5.4.1. Unstable Afghanistan

U.S. Vice President Joe Biden said in April 2021 that American troops would depart Afghanistan by the end of the year. Despite continuing peace discussions with the Afghan administration, the Taliban increased its attacks on ANDSF camps and patrols and started quickly capturing additional land. The United States military increased the pace of soldier departure in May of 2021. By the last day of July 2021, the United States would have withdrawn approximately 95% of its forces, leaving only 650 soldiers to guard the American embassy in Kabul (*Instability in Afghanistan*, 2023). Needless to mention, the Taliban established a Sharia-based state in Afghanistan opposite to the democratic values that exist in India.

5.4.2. Hostility With Pakistan

India and Pakistan fought a short war over East Pakistan again in 1971, with Indian soldiers supporting the liberation of East Pakistan. The Line of Control (LOC) was drawn up in 1972 as part of the Simla Agreement, a bid by India and Pakistan to kick off a fresh phase of 'bilateral ties' by dividing Kashmir along an interim military control line. However, the development of nuclear weapons by both countries in the decades that followed made the battle much more dangerous (*Conflict Between India and Pakistan*, 2023).

5.4.3. Hostility With China

There had been a prospect in the years after World War II that they may find a shared reason in their global perspectives, but the optimism was rapidly dashed by the frontier conflict in 1962. In 2020, Chinese raid at various sites concurrently in Ladakh, seemingly aiming at creating a fresh 'status quo' on the Line of Actual Control (LAC) between Indian and Chinese-controlled land, marked a turning point in the process of 'competitive security' measures along the border. Twenty Indian soldiers and an untold number of Chinese soldiers were killed in action on 15 June 2020. In the days that came next, each party doubled down on its stance in an apparent effort to secure an upper hand (Muttreja & Tarapore, 2023).

5.4.4. New Cold War: Might Force India To Join The Western Camp Because Of Rivalry With China.

The modern Cold War is a struggle of ideologies. Despite President Xi's claims that China's one-party communist system is superior, President Biden is adamant that the democratic United States would resist authoritarian China's efforts to dominate the 'region' and the globe. India,

which requires powerful allies against China, may welcome Biden's resolve. In Asia, Biden wants the United States and its QUAD stakeholders -Australia, India, and Japan-to keep China "accountable" for its aggressive behavior (Singh, 2021).

The USA wants to foster a strategic alliance between the USA and India, wherein both countries cooperate and engage with regional organizations to enhance 'stability' in the South Asian region. This partnership aims to facilitate collaboration in emerging sectors like healthcare, space exploration, and cyberspace. Additionally, it seeks to strengthen economic and technological ties between the two nations, while also actively contributing to the promotion of a 'free and open Indo-Pacific' region. India is acknowledged as a congruent collaborator and influential figure in South Asia and the Indian Ocean area. It actively engages with and maintains connections to Southeast Asia, plays a pivotal role in the Quad alliance and other regional platforms, and serves as a catalyst for regional progress and advancement.

Conclusion

This paper argues that Central Asian countries have achieved little integration progress since independence, with significant global forces driving prominent initiatives like Russia with the Eurasian Economic Union, the US with the New Silk Road Initiative, and China with the Belt and Road Initiative. American NSRI failed while China's BRI could not attract India which is now a vibrant stake in the Russian-led Eurasian Economic Union. India's renewed partnership with Russia in recent times opened gateways for India to strengthen its efforts for regional integration with the CA nations.

Despite having different limitations, no direct border with CA nations, and being a key partner of the USA, India has high soft powers in Central Asian countries compared with the same of China in the region. Moreover, CA states' willingness to balance China and Russia favors India in the sense that India also can grasp that opportunity in competition with China. CA countries are maintaining multiple partnerships while their very cordial relationship with Turkey is one of the most notable ones as seven countries of CA have been united under the Turkey-led Organization of Turkic States (OTS). It may go against Indian interests as Pakistan is the key ally of Turkey.

India does not have an equal economic capability like that of China for which India may lag in terms of its economic investment in CA countries. The absence of direct land & road connections and the lack of an easy Visa regime are other reasons why India lagged regarding people-to-people connections with Central Asian countries.

India and Pakistan's membership in SCO created hope for cooperation in trade, security, and culture. However, the changing situation in Afghanistan and Pakistan's contested role along the Afghanistan-India border backfooted India so much. The state ideology of the current Afghanistan and India are opposite that may complicate their bilateral relationship. The proposed Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India (TAPI) pipeline project is not being implemented because of non-cooperation by Pakistan. Moreover, the USA's declaration of India as the key ally of its Indo-Pacific policy seems to have created a new cold war between the USA with its ally and China. It may increase rivalry between China and India impacting India's interaction with CA countries.

Bibliography

- Akçay, N. (2022). *Does the Organization of Turkic States Worry China and Russia?* <https://thediplomat.com/2022/11/does-the-organization-of-turkic-states-worry-china-and-russia/>
- Börzel, T. A., Risse, T., Börzel, T. A., & Risse, T. (Eds.). (2016). *The Oxford Handbook of Comparative Regionalism*. Oxford University Press.
- Chaudhury, D. R. (2023). *Eurasian Economic Union meets to speed up proposed FTA with India*. <https://economictimes.indiatimes.com/news/economy/foreign-trade/eurasian-economic-union-meets-to-speed-up-proposed-fta-with-india/articleshow/100510786.cms?from=mdr>
- Chourasia, S. K. (2023). *The rise of the Middle Corridor: What is India's response?* Orfonline.Org. <https://www.orfonline.org/expert-speak/the-rise-of-the-middle-corridor>
- Chung, C. (2004). "The Shanghai Co-operation Organization: China's changing influence in Central Asia", *The China Quarterly*, 180: 989-1009.
- Conflict Between India and Pakistan*. (2023). Global Conflict Tracker. <https://cfr.org/global-conflict-tracker/conflict/conflict-between-india-and-pakistan>
- Destradi, S. (2010). Regional Powers and Their Strategies: Empire, Hegemony, and Leadership. *Review of International Studies*, 36(4): 903-930."
- Destradi, S. (2012). *Indian Foreign Policy and Security Policy in South Asia: Regional Power Strategies*". London: Routledge.
- Entry of India and Pakistan into SCO to bolster grouping's strength*. (2018). <https://economictimes.indiatimes.com/news/defence/entry-of-india-and-pakistan-into-sco-to-bolster-groupings-strength-xi-jinping/articleshow/64527445.cms?from=mdr>
- Escobar, P. (2014). *China's New Silk Road*. <https://www.thenation.com/article/archive/chinas-new-silk-road/>
- India's Plan to Realize TAPI*. (2022). <https://thediplomat.com/2022/04/indias-plan-to-realize-tapi/>
- Instability in Afghanistan*. (2023). <https://www.cfr.org/global-conflict-tracker/conflict/war-afghanistan>
- Khalil, A. B. (2021). *Afghanistan and the Shanghai Cooperation Organization*.
- Kazakhstan: Visa-free travel for Indians and a lot of offbeat adventures. (2023). *The Times of India*. <https://timesofindia.indiatimes.com/travel/travel-news/you-can-soon-travel-to-space-and-get-married-at-the-cost-of-inr-1-crore-per-person/articleshow/100420326.cms>
- <https://thediplomat.com/2021/07/afghanistan-and-the-shanghai-cooperation-organization/>
- Kothari, Raj Kumar. (2020). India's Strategic Interests In Central Asia. *World Affairs: The Journal of International Issues*, Vol. 24, No. 1. pp. 100-117.
- Laskar, R. H. (2023, April 18). *India, Russia begin talks on Eurasia free trade deal*. Hindustan Times. <https://www.hindustantimes.com/india-news/india-and-russia-discuss-fta-involving-eurasian-economic-union-to-address-trade-imbalance-created-by-45bn-two-way-trade-101681757779557.html>

- Markey, D. (2023). *The Persistent Threat of Nuclear Crises Among China, India and Pakistan*. United States Institute of Peace.
<https://www.usip.org/publications/2023/02/persistent-threat-nuclear-crises-among-china-india-and-pakistan>
- Menon, R., & Saharanya, R. (2019). *Realizing India's Strategic Interests in Central Asia*. Carnegie India. <https://carnegieindia.org/2019/12/01/realizing-india-s-strategic-interests-in-central-asia-pub-80576>
- Muttreja, I., & Tarapore, A. (2023). *India-China relations: Is the Quad the answer?*
<https://www.chathamhouse.org/2023/03/india-china-relations-quad-answer>
- Reserve Bank of India—Weekly Statistical Supplement. (2023).
<https://www.rbi.org.in/scripts/WSSViewDetail.aspx?PARAM1=2&TYPE=Section>
- Rickleton, C. (2014). *Central Asia: Can China's Silk Road Vision Coexist with a Eurasian Union?*
<https://eurasianet.org/central-asia-can-chinas-silk-road-vision-coexist-with-a-eurasian-union>
- Schulz, D. (2022). How India Can Broaden its Relationships With Central Asia • Stimson Center. *Stimson Center*. <https://www.stimson.org/2022/how-india-can-broaden-its-relationships-with-central-asia/>
- Shinde, V. (2023). *India and Japan are fostering friendships in Central Asia*. East Asia Forum.
<https://www.eastasiaforum.org/2023/04/22/india-and-japan-are-fostering-friendships-in-central-asia/>
- Singh, A. I. (2021). The new Cold War and us: India's strategic conundrums are multiplied in the US-China faceoff, compared to the one with Russia. *The Times of India*.
<https://timesofindia.indiatimes.com/blogs/toi-edit-page/the-new-cold-war-and-us-indias-strategic-conundrums-are-multiplied-in-the-us-china-faceoff-compared-to-the-one-with-russia/>
- Türkiye's Relations With Central Asian Republics*. (2023). https://www.mfa.gov.tr/turkiye_s-relations-with-central-asian-republics.en.mfa
- Wood, C. (2023). *India's Soft Power at Play in Central Asia*.
<https://thediplomat.com/2018/08/indias-soft-power-at-play-in-central-asia>

ULISA: Uluslararası Çalışmalar Dergisi

Journal of International Studies

Cilt 7, Sayı 2 - Volume 7, Number 2

Süleyman Buğrahan BAYRAM*

* Arş. Gör.; Uluslararası İlişkiler Bölümü, Siyasal Bilgiler Fakültesi, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ankara, Türkiye; sbayram@aybu.edu.tr; 0000-0002-9484-2916.

Great Power Identity And Status-Seeking: A Framework For Understanding Russian Interventions (2008-2022)

This study locates recognitive dynamics and status considerations as the overarching impetus in Russian decision-making in the interventions in Georgia (2008), Syria (2015), and Ukraine (2014, 2022). Problematizing status-seeking via military means in Russian foreign policy, the article aims to propose a framework to detail the necessary focal points of inquiry on the respective cases. The proposed framework indicates that understanding the Russian interventions in question necessitates focusing on the interplay between Russia's great power identity and the Russian perception of repeated misrecognition of this identity by its interlocutor, the US.

Keywords: Russian Interventionism, Great Power Identity, Status-Seeking, Military Intervention.

Büyük Güç Kimliği Ve Statü-Arama: Rusya'nın Müdahalelerini Anlamak İçin Bir Çerçeve (2008-2022)

Bu çalışma, Rusya'nın Gürcistan'a (2008), Suriye'ye (2015) ve Ukrayna'ya (2014, 2022) düzenlediği müdahalelerindeki karar alma süreçlerinin baskın iştiağı olarak tanınma dinamikleri ve statü hesaplamalarını tayin etmektedir. Rus dış politikasında askeri araçlarla statü arayışını sorunsallaştıran bu makale, bahsekonu vakalara ilişkin araştırmaların odaklanması gereken noktaları detaylandıran bir çerçeve ortaya koymayı amaçlamaktadır. Önerilen çerçeve, Rusya'nın büyük güç kimliği ile bu kimliğin muhatabı ABD tarafından defalarca reddedildiğine dair Rus algısının arasındaki etkileşime odaklanmanın söz konusu Rus müdahalelerini anlamının ön şartı olduğuna işaret etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Rus Müdahaleciliği, Büyük Güç Kimliği, Statü Arama, Askeri Müdahale.

Araştırma Makalesi | Original Article

Atıf: *Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi*, Cilt 7, Sayı 2 (2023), ss. 101-113.

Citation: *Ulisa: Journal of International Studies*, Vol 7, No 2 (2023), pp. 101-113.

Başvuru 12.11.2023 Received | Kabul 29.12.2023 Accepted

Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi, Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (ULISA) tarafından yayınlanmaktadır.
Ulisa: Journal of International Studies is published by the Institute for International Relations and Strategic Research (ULISA).

E-ISSN:2602-3245 | <https://aybu.edu.tr/yulisa>

Great Power Identity And Status-Seeking: A Framework For Understanding Russian Interventions (2008-2022)¹

Süleyman Buğrahan Bayram

"Intervention is in many ways an essential symbolic act, meant for a larger audience than the people of the country of intervention." (Brands, 1987)

1. Introduction

The use of military force has (re)emerged as a common practice in Russian foreign policy throughout the last three decades. Russia was military involved in the conflicts in Georgia (1991-93, 2008), Transnistria (1992), Tajikistan (1992-1997), Chechnya (1994-1996, 1999-2009), intervened in the Syrian civil war via invitation (2015), invaded Crimea in 2014 and initiated a full-scale invasion attempt of Ukraine in 2022, and has been present in the conflict in the Central African Republic, and Libya since 2018 via Wagner Group. The level of intervention, in other words, the number of troops and sources allocated, as well as the time span in these cases, undoubtedly differ. However, they all fit into Vertzberger's (1994) definition of intervention:

"coercive, state-organized and controlled, convention-breaking, goal-oriented activities in another sovereign state that are directed at its political authority structure and are intended to affect either the political structure (preservation or change), the domestic political process in that state, or certain of its foreign policies by usurping its autonomous decisionmaking authority through the use of extensive military force."

Of these interventions, earlier ones consisting of civil wars and independence movements immediately following the collapse of the USSR, such as Georgia (1991-93), Transnistria, Tajikistan, and Chechnya, may be grouped into somewhat more anticipated actions within Russian foreign policy. They might even be considered an extension of Soviet interventionism (e.g., Bennett, 1999). Most of the remaining cases, namely, Georgia (2008), Syria, and Ukraine, were assertive foreign policy moves targeting many international stakeholders and reaching partly beyond post-Soviet space, and they came as a surprise to the international audience. Thus, they were considered to point to an orientation shift in Russian foreign policy.

However, some of the characteristics of these cases hinder considering them a coherent set. Syrian intervention, for example, categorically departs from the other two as it is the single Russian official military intervention that takes place outside post-Soviet space. Incidentally, since the Russian involvement in the conflict that continues in the Central African Republic is through private military companies (e.g., Wagner Group) and so-called military advisors rather than Russian official armed forces at the time of writing, it cannot be taken into consideration in the same category as the Syria intervention nor other ones. Similarly, Russian presence in Libya mainly consists of Wagner (Harchaoui, 2021), and even in cases of direct military operations, Russia avoids using official markers on fighter jets (Lister et al., 2020).

Furthermore, the Ukrainian case also has its own particularity. Unlike the intervention via invitation in Syria or unilateral intervention to an ongoing conflict in other cases, the Russian annexation of Crimea and the unsuccessful (at the time of writing) full-scale invasion attempt that failed to capture Kyiv and laid back on the Donbas front in 2022 are unprecedented actions on behalf of Russian Federation. Indeed, one can argue that the 2008 intervention in Georgia

¹ This article is based on the author's PhD dissertation.

tactically and strategically resembles the full-scale invasion attempt in 2022 (if not the invasion of Crimea in 2014) in that Russian forces advanced towards the capital, Tbilisi, same as in Ukraine under the façade of punitive measures. Russian military forces were utilized in both cases to reprimand certain policy choices of the respective countries. Despite such similarities, the Ukrainian case still diverges from the intervention in Georgia, considering the duration of the intervention (or conflict), the proportion of the troops and weapons allocated, and finally, more ambiguous strategic objectives. While the intervention in Georgia appeared with limited military options and clearly designated goals and lasted only 12 days, Russian military presence and scale of activity in Ukraine are beyond comparison to this case and have been continuing for months.

Nevertheless, despite these unique characteristics, and in addition to their common unexpected occurrence, Russian aggression in Georgia (2008) and Ukraine and intervention in Syria constitute more peculiar cases than the earlier Russian interventions as the Russian activity in these cases is (1) epitome of confrontation with the West, (2) has broader international involvement, and (3) engendered greater and more severe international reaction. These peculiarities potentially mark a breaking point in Russian foreign policy of the last two decades that has not only looked for cooperation possibilities with the West but also abstained from military involvements in other sovereign countries and, thus, begs for explanation. One can propose that major powers such as Russia reserve *droit de regard*, an entitlement of major powers to have the right to interfere in their spheres of influence (Paul et al., 2014), and argue that the Georgia and Ukraine interventions must be regarded within this framework. However, the highly assertive manner in which Russia has sought its interests in these countries, namely, creating new political entities in these target countries, the annexation of Crimea, and the full-scale invasion attempt of Ukraine, is unprecedented since the end of the Cold War.

To further draw parallels between the three cases and amplify the need for understanding the shift in Russian foreign policy, the intervention via invitation to the Syrian conflict as the single case of Russian intervention outside post-Soviet space concretizes the breaking point in Russian foreign policy, which had prescribed standing clear of conflicts in the Middle East, and multilateral conflict resolution. One may indeed argue that the invitation motive in the Syrian case does not refute the multilateralism Russia adopted in conflict resolution. Still, the Russian military presence and active diplomatic efforts prior to the intervention and the close contact between Assad and Putin may pave the way for an assumption that the invitation was not more than a technicality that the parties found as a solution to moderate the international reaction. Even if this was not the case, we could still not overlook the fact that Syrian intervention was an exceptional practice regarding overall Russian foreign policy in the Middle East, which prescribed a cautious and neutral attitude in the region (Dannreuther, 2019). Furthermore, one might also argue that the invitation motive prevents the Syrian case from falling into the intervention definition provided above. Although the invitation in the Syrian case refutes the coercive characteristic of intervention, it should be noted that the Russian military involvement corresponds to Vertzberger's most crucial items. After all, Russian military involvement in the Syrian civil war was geared towards coercively disqualifying the Syrian opposition and preserving the status quo and impeded Syrian autonomous decision-making and sovereignty. From this aspect, Russia indeed conducted an *intervention* in Syria rather than anything else.

Finally, no matter- as the current developments have shown- predicting and calculating the risks and repercussions involved in such assertive foreign policy moves are difficult, Russian willingness to face these challenges emerging after the respective interventions implicates another puzzling situation to uncover. Therefore, the shift in Russian foreign policy demonstrated via the three interventions can be summarized as the deliberate and audaciously conducted increase in the level of assertiveness in the post-Soviet space, particularly Georgia and Ukraine, and the unilateral widening in the scope of Russian military involvement, particularly in Syria. Thus, the question remains: How should one understand the Russian administration's conviction that these assertive policies that go even as far as aggression in these cases were necessary and that Russia was prepared for every repercussion?

This article reviews the responses given to this question and provides a framework that diverges from others that focus on material interests and modifies already existing ones, taking ideational factors into consideration. In doing so, it delves into the literature addressing the Russian motivation for Georgia, Syria, and Ukraine interventions and underlines that Russian great power identity and status-seeking bind the cases together, implying a firmer explanatory stance. Pointing out that status-seeking militarily rather than peacefully also requires being accounted for, the article comes up with a framework to understand Russian interventionism based on two main propositions: (1) Russian decision-makers perceive military intervention as a condition to fulfill Russia's great power status, and (2) Russian decision-makers appeal to intervention to demonstrate their risk-proneness and resoluteness for the sake of realizing Russia's great power identity.

2. Varying Responses for Russian Interventions

Under the efforts to understand the motives behind the decisions of Russian interventions in Georgia, Syria, and Ukraine, different dimensions of current Russian foreign policy formulation have been addressed by a large body of work. Admitting that each case represents unique and diverging developments, most explanations for Russian interference in Georgia, Syria, and Ukraine assemble and rely on the necessities and incentives stemming from geopolitics and great power rivalry, national security calculations, and combined with or independent of such material interests, pursuit of identity-driven interests, namely, identity actualization.

2.1. Syria

To elaborate, inquiring on Russian motives for Syrian intervention, a group of researchers focus on the potential security risks of the Syrian conflict for Russia, such as Caucasian jihadists who would return to Russia after toppling Assad (Allison, 2013; Charap et al., 2019; Freire & Heller, 2018), while some others consider geo-economic interests Russia wishes to exploit from the region (Abdi, 2021; Afridi & Jibrán, 2018) and in similar vein, balancing the US within the game of geopolitical rivalry (Simura, 2015; Tellal, 2015). Kozhanov (2017), on the other hand, provides a more multilayered explanation and contends that, in addition to the security risks of the Syrian conflict for Russia mentioned earlier, financial compensation for the Western sanctions imposed after the annexation of Crimea in 2014 via securing economic gains from the resolution of the conflict as well as protecting the interests of Russian oil companies motivated Russia's intervention in Syria. Kozhanov (2017) also underlines a symbolic impetus for the intervention and proposes that Russia sought to make the West understand its willingness to be included in the resolution of international conflicts as opposed to the Libyan case and isolation it faced after the Crimean annexation. Dannreuther (2019) joins Kozhanov for a combination of security concerns and ideational factors in Russian intervention in Syria. Finally, in addition to the researchers who claim that Russian involvement in the region is part of a grand strategy for being a major power, others proposed that Russian intervention was an act of opportunism and that Russia developed interest in the region due to external factors such as Western intervention in Libya (Ambrosetti et al., 2020). Therefore, the literature portrays the intervention in Syria as guided by material interests combined with symbolic motives.

2.2. Georgia and Ukraine

Similarly, some studies explain Russian assertiveness in the post-Soviet space with great power competition. The *realpolitik* dimension is highlighted in the Georgian intervention (Rondeli, 2010). The geopolitical rivalry argument framing Ukraine as a site of contention between the US and Russia is also present (Lakomy, 2021; Trenin & Novak, 2015). Still, there are

multilayered explanations in these cases as well. Karagiannis (2014), for example, proposes that Russia intervened in Georgia and Ukraine as a result of the confrontation with NATO as well as to increase its influence and save face from the Western involvement in post-Soviet space. Tsygankov and Tarver-Wahlquist (2009) also highlight the emotional dimension and propose that Russia's decision for Georgia was based on honor and symbolic gains from the intervention. There are also studies that combine geopolitical and ideational factors such as identity or ideology. Eriksen (2021), for example, asserts that *realpolitik* wedded with Eurasianist ideology paved the way for the annexation of Crimea.

Similarly, Biersack and O'Lear (2014) argue that Russia's reasoning for annexing Crimea was as much influenced by geopolitical necessities as identity. Particularly, control of the Black Sea Fleet and potential energy supplies from the new maritime territory contributed to Russia's historical attachment to Crimea. Another identity-based explanation is provided by Aridici (2019), who argues that Russian civilizational nationalism that attributes to Russia a superior identity vis-à-vis other culturally akin nations paved the way for intervention in Ukraine as Ukrainians were not seen as equals but 'little brothers.' On the other hand, Allison (2014) argues that intervention in Ukraine took place due to a convergence of geopolitical competition, ideational factors, and the need for domestic political consolidation.

At this point, Götz's (2017) study focusing on the causes of Russian near-abroad assertion deserves a special mention as it is the most comprehensive one accounting for the interplay among the geopolitics, regime type, state capacity, identity, and leadership career and personality. Rather than singling out one or two of these factors, Götz draws attention to Russian geopolitical perceptions shaped by great power identity and assertive policies in line with these perceptions made possible via increased state capacity as Putin's choice of an authoritarian turn provided the state with ample resources. Therefore, literature on the cases of Ukraine and Georgia portrays these conflicts guided by both material and symbolic interests and differentiates them from the Syrian case in terms of the level of symbolic interests.

For example, Rezvani (2020, p. 895) contends that the Syria intervention is not "totally irrelevant" to other interventions that took place in post-Soviet countries but diverges from them in that it is motivated by power politics and security as opposed to being in guidance of 'historical responsibility' in post-Soviet space. However, while Reshetnikov (2017) exemplifies this parallel historical responsibility rhetoric in the cases of the annexation of Crimea and intervention in Georgia (2008), Freire and Heller (2018) highlight that Russian interventions in Ukraine and Syria share the same motivation of status-seeking, which is, according to Forsberg (2014) also a dimension of the Georgia intervention.

3. The Missing Link

The problem with this large body of work on the three cases is that they treat Russia's great power identity and status-seeking behavior in relation to that either as a contributing factor to the other ones or as only one of the many. It is worthy of consideration that while material explanations (e.g., geopolitical and economic interests) provided for the three cases vary contextually, the explanations accounting for the symbolic gains that Russia pursues through these interventions do not differ from each other. In other words, harvesting recognition of its great power identity and the rights and privileges coming together with this recognition links all three cases together, makes up a pattern, and hints itself as the overarching or embedded factor with better explanatory power.

While this is the case, it makes more sense to consider great power identity and impulse for status-seeking in Russian foreign policy as a prism through which geopolitical and national security-related realities are perceived and processed. Eventually, interests need to be defined to exist, and they emerge only after obtaining an understanding and definition of the self (Ringmar, 2002). As Murray (2018) succinctly summarizes:

"A state's self-understanding positions it in the world and provides the reservoir of meanings that the state draws upon to represent itself and others in its interactions with different states. As a consequence, self-understandings are of paramount importance in

shaping the representations a state makes when interacting with other states, and in understanding how these representations position the state vis-à-vis other actors in the system."

Based on this proposition, we can conclude that states act in relation to their self-understandings and expect recognition of these self-understandings from others. As identities as self-understandings accord a certain position to a state in the international order, status becomes a recognized identity (Murray, 2018), a righteous place among other peers. Moreover, states allocate much of their time and resources to ensure or maintain this place (Ringmar, 2015).

Accordingly, status-seeking in Russian policy should be treated not as a consequence of geopolitical rivalry with the US but as an identity issue in itself. However, this does not mean that the US or the Western world is not in interaction with Russian self-understandings and policies related to them. On the contrary, taking Russian status-seeking behavior as an identity issue requires us to approach the problem from a social perspective. After all, "recognition is a social desire" (Murray, 2018), and what makes their status problematic in the eyes of Russian decision-makers is the unparallel between their self-asserted position in the international order and the lack of recognition of this self-understanding from other actors.

4. Great Power Identity and Status in Russian Foreign Policy

In fact, another large body of work underlines the importance of great power identity, thus great power status, and symbolic gains motives in the shape of recognition in overall Russian foreign policy. To start with, Narozhna (2021) proposes that since the 18th century, the only consistent trope in the Russian biographical narrative has been that Russia is destined to be a great power.² So, this self-description is utilized by the elite frequently, especially in times of crisis, to justify foreign policy choices. Such manipulations do not, however, refute the dimension of great power identity that induces status-seeking as it became more explicit after the dissolution of the Soviet Union. The sudden collapse of massive political structures catches their decision-makers unprepared for the necessary structural and collective cognitive adjustments, leaving them with aspirations and resentments. Therefore, great power identity and seeking the recognition of this greatness are highly relevant to the foreign policies of successor states such as Russia after the Soviet Union. As an unprecedented case of status loss, the dissolution of the Soviet Union left a legacy of humiliation and a feeling of status inconsistency (Smith, 2014). Thus, status inconsistency is not only an academic concept denoting the disparity between self-attributed status and status accorded by others but also a perception shared by Russian decision-makers (Smith, 2014).

For instance, former foreign ministers Andrei Kozyrev and Yevgeny Primakov both reiterated that Russia "is doomed to be a great power" or will perish (Salajan, 2019). Similarly, Vladimir Putin attributes Russia great powerness due to its potential, history, and culture (Salajan, 2019) and continuously protests Western non-recognition of Russia's status as an equal. He also argues that it is somewhat of a moral duty for others to give Russia its deserved respect as they defeated the Nazis in WWII (Götz, 2017). Again, for his foreign minister, it is unimaginable that Russia plays a subordinate role in the international arena (Lavrov, 2013). Thus, Russian foreign policy behavior is designed by decision-makers in line with this perception. When necessary, in other words, when they feel a lack of recognition, they choose among other options moves that they expect to work for, making other actors accord more status to Russia.

² Also see Neumann (2008, 2015).

It is intriguing at this point that while Russian decision-makers appeal for more status, status inconsistency theory describes Russia as an overachiever great power, meaning it has more status than the expected level in the theory's model. In their study diverging from the Correlates of War (COW) project by subjecting great powers to an ordering among themselves as opposed to COW's fixed major power definition, Volgy et al. (2011) empirically demonstrate that some great powers are 'greater' than others and there can be cases where the level of great power status might change during time. Volgy et al. also divide great powers into two: underachievers, who are accorded less status than their actual capabilities, and overachievers, who are accorded more status than their actual capabilities. In their empirical analysis, Russia corresponds to having more status than its capabilities as a major power. Therefore, it is expected that Russia would opt to preserve the status quo and refrain from revisionist and risk-prone foreign policy moves, as these would mean diminishing the excess status vis-à-vis its capabilities. The authors also argue that the loss of capabilities by the demise of the Soviet Union did not result in status loss for Russia as status markers such as G-8 seat was offered, and UNSC membership was not questioned.

This theory, however, disregards how Russian decision-makers perceive their status. Such status markers are less important to them than what Alexander Wendt (2003, p. 511) terms 'thick recognition,' the recognition of the essential components of their identity, abiding by the related red lines, and granting the related roles to play in international society. Engaging in status-seeking behavior actively tells us clearly that Russian decision-makers consider Russia as an underachiever major power whose capabilities and unique characteristics deserve more respect and kind of manner, which they consider as more equal terms. Larson and Shevchenko (2014), for instance, underline this perception and assert that Russia keeps the US responsible for its status loss and engages in the crises with the US in an emotional manner, in particular anger, such as in cases of Kosovo, Georgia, Ukraine, Magnitsky Act, and Snowden Affair. Therefore, in line with the other aspect of status inconsistency theory that deals with underachiever major powers, lack of thick recognition, at least perception of this lack in Russian decision-makers pushes them in the direction of assertive foreign policy actions, such as military intervention. If the Russian decision-makers were not so sure of their deserved status and considered themselves an overachiever, they would not be willing to take high risks and expose their weaknesses, thus jeopardizing their status. Thus, Volgy et al.'s anticipation based on data demonstrating Russia as an overachiever falls short in considering the elite perceptions.

Furthermore, status denotes "collective beliefs about a given state's ranking on valued attributes (wealth, coercive capabilities, culture, demographic position, sociopolitical organization, and diplomatic clout)" (Paul et al., 2014), and some of these attributes may be measured empirically, yielding objective assessment of an actor's status, and preventing disputes over the statuses of the actors of international politics. However, measurable attributes of actors are not conclusive in the decision to grant recognition of status. North Korea's incontestable nuclear capabilities, for instance, are not sufficient for most of the other powers having similar capabilities to grant North Korea the status of a major power. Similarly, Russia has recurrently voiced discontent about facing mistreatment from its 'equals' in international affairs. We mostly do not, on the other hand, observe that actors without the capabilities of major powers claim a major power status. They do so only after reaching those capabilities. For instance, China's thriving capabilities and economic influence provide a firmer ground for China to claim the same status as the US than it did a few decades ago. Status dynamics of international politics, therefore, can only be studied by accounting for the combination of certain material capabilities and endowment from other actors, and it is the latter and the social and intersubjective aspect of status that conceivably causes conflict.

When this is the case, we cannot confine ourselves to explaining Russian status-seeking behavior only by an aspiration for material benefits. Murray (2018) claims, for example, that recognition is not a material but a social desire, and for Volgy et al. (2014), status is a "matter of positively distinctive identity, identity verification, and positive social attribution." When an actor demands recognition of its great power status, it does not only declare a right to its share in material sources that other major powers access. Even if this is the case, this endeavor might not

only be about them because "accumulation of material capabilities is an act of self-realization... that secures identity" (Ashley, 1986). Thus, identity, rather than physical existence, can be the referent-object of security, especially considering that a challenging power like Russia's status-seeking practices might be very costly and threatening to its physical security (Murray, 2018).

It is essential at this point to take notice of how an actor perceives its historical role and identity. The extent to which it perceives itself as worthy of more status will determine what kind of actions it will take to realize its identity. Strongly motivated by the subjective judgment of its status, it might overestimate its capabilities or underestimate the international reaction to its certain activities. A significant study by Freedman (2016) draws attention to how historical juxtapositions of an actor's status might engender status anxiety. Having a lower status than in the past, an actor might seek to correct the 'historical mistakes' resulting in status loss. In situations where there is a mismatch between an actor's former and present status, "status incentives" such as membership in international organizations will not make a difference for them (Freedman, 2016, p.799) because the gap to be closed through certain status-seeking acts is not only vis-à-vis other peers, but it is a matter of self-evaluation through time. They might, of course, hold others responsible for their decline and incorporate antagonism towards others into their narrative.

Elias (1996) argues that societies with such temporal disparity in self-evaluation might spend centuries adjusting to the new reality and strengthening their self-esteem. Until then, they struggle with what Elias & Scotson (1994, as cited in Freedman, 2016, p. 804) calls the problem of the "we-ideal": "a group's idealized image of itself from the days of its greatness treated as a model that members 'feel they ought to live up to, without [ever] being able to do so.'" Similarly, Jervis (1976) demonstrated that the past experiences of elites and their generation have an influence on their understanding of contemporary politics. It is through this influence that they might overlook some more rational options, end up with cognitive errors, and inaccurately interpret history (Jervis, 1976). These propositions on temporal comparisons establish that the way ideas and history shape interests cannot be overlooked. For instance, Vladimir Putin's national address on 24 February 2022 on "conducting a special military operation" in Ukraine very well illustrates how leaders refer to 'historical injustices,' the past greatness of their state, and their role in correcting these injustices, bringing this greatness back. Thus, no matter that an actor loses status due to a combination of its internal and external dynamics, temporal status inconsistency gazes outside for the responsibility and seeks former recognition from outside. The experienced status loss, therefore, becomes a catalyst in the emergence of conflict due to misrecognition.

However, this cognitive dimension of status loss and status-seeking does not designate assertive foreign policy moves as impulsive risk-taking. Putting these moves solely in emotional terms would rub Russian decision-makers of rationality and question their calculation skills. The point is that status insecurity interacts with the judgment of Russian decision-makers and might motivate them to push the boundaries of 'normal' diplomatic conduct. Still, among other assertive and softer options, why Russian decision-makers prefer military intervention within its status-seeking strategy is unclear, and this puzzle should be where to look when understanding Russia's interventionist approach to Georgia, Syria, and Ukraine.

5. The Interplay Between Russian Great Power Identity And Russian Interventions

This article contends that to understand the recent Russian interventionism, one should not take for granted that post-Soviet space presents a peculiar case in Russian military interventions. It is also possible to examine the Russian interventionism of the 2000s by refraining from this, grounding the analysis on the assumed categorical and analytical similarities between the cases of Georgia, Ukraine, and Syria defined above. Examining the motivational similarities

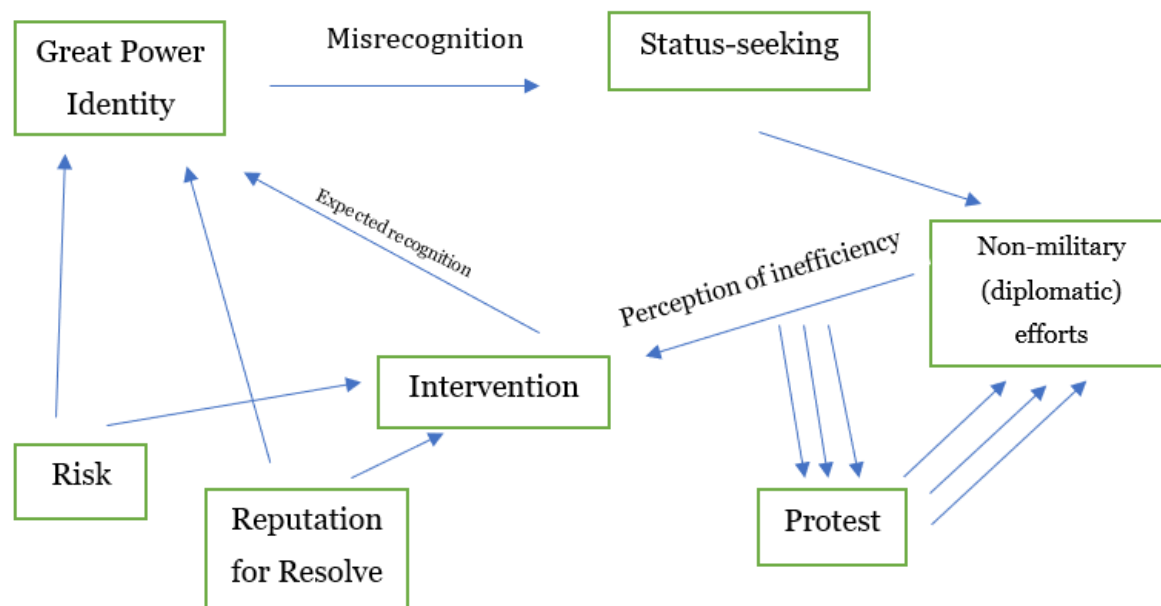
and relative weight of divergences in decision-making in Russian interventions of Georgia, Syria, and Ukraine, this article makes two propositions for how to understand Russian decision-making in these cases:

(1) Russian identification as great power and status-seeking in consequence of this identification not only put military intervention inside the horizon of possible actions to take during a crisis, but it also provides intervention as an end itself because of the perception that the ability to conduct an intervention is a status-signal to transmit to those who do not treat Russia in accordance with its self-attributed status.

To elaborate, faced with misrecognition of its great power identity and denied of rights and privileges demanded with this identity by the West and mainly the US, Russian decision-makers engage in what Murray (2018) calls recognitive practices, such as intervention. Contrary to the Clausewitzian proposition that military force should be restrained as much as possible because it is costly and unpredictable (Posen, 2014), intervention becomes an option because the perceived net-recognition benefits of military force outweigh the perceived net-recognition benefits of non-intervention (Lindemann, 2010). As misrecognition persists, these recognitive practices tend to get assertive and finally become a meta-practice that demands recognition itself (Murray, 2018). Thus, intervention in Russian foreign policy is a recognitive practice that indicates a demand for great power status. As Russia fails to get the desired outcome, each subsequent intervention has the potential to reiterate this demand and obtain a function of status symbol that signals great powerness and, thus, becomes an end rather than a means. Since status is a subjective phenomenon, status symbols function as means to shape others' perceptions (Paul et al., 2014), such as exemplary military technologies and major diplomatic initiatives. In the Russian case, it is the intervention itself.

At this point, it is also important to note that the presence or perceived level of misrecognition of Russia's great power status might differ in the eyes of Russian and American decision-makers. In other words, the focus of an inquiry on Russian interventionism should be geared towards presenting the imbalance between the situational perceptions of Russian decision-makers and the Western ones in order to demonstrate the intersubjective nature of the problem. While American decision-makers think that they are engaging in extremely normal diplomatic conduct, the Russians might think the opposite, or vice versa. The red lines, perceived/showed (dis)respect, and the perceived recognition of interests might differ for both parties. Such an intersubjective nature of the problem requires us to account for both sides of the story. Therefore, studying Russian interventions should not disregard the actions of other actors that might have objectively amplified the Russian perception of misrecognition, but it should mainly focus on how those actions are actually processed through Russian self-understandings. Thus, the inquiry should be about how these differences are tied to status games and how the perception of continuous misrecognition convinces Russian officials to engage in military intervention. This leads us to the second proposition of the article: how Russian decision-makers deal with the problem of misrecognition.

Figure 1: A Framework to Understand Russian Military Interventionism (2008-2022)

(2) Russian leadership seeks great power status through interventions because interventions demonstrate their risk-proneness and establish a reputation for resolve.

It is this article's assumption that risk-proneness and reputation for resolve are implicit in interventions. Certainly, interventions involve risks beyond calculation. Because risk-taking is "a nonverbal message as much as a goal-oriented strategy" (Vertzberger, 1995), and reputation for resolve has a deterring effect (Lupton, 2020), financial and political costs that can be potentially catastrophic for Russia, as exemplified especially by Ukraine case are compensated by the expected symbolic benefit of intervention, and thus, Russia's determination of demanding its rightful place in international order becomes proved. It is, therefore, likely that Russian decision-makers are also convinced by the necessity of engaging in intervention often due to its resoluteness and commitment signaling function.

Lupton's (2020) recent study on leaders and their reputation for resolve, for example, makes reputation relevant in international politics again as she, in detail, demonstrates that the reputations of individual leaders rather than countries themselves matter in dealings of conflictual issues. Leaders, especially in their early careers, tend to set an example of how their response to certain matters will be shaped. They might even follow purposefully unpredictable actions in order to build a hesitant approach from other actors. Thus, it is safe to assume that Vladimir Putin's preference to build a reputation for resolve is very much related to Russia's military efforts to ensure great power status.

In addition to the dispositional risk-proneness of a leader, as in the case of Putin, who demonstrated his resoluteness through certain foreign policy activities and high-profile speeches, risk-proneness can also be socially-driven (Vertzberger, 1994). Peer pressure in an organizational culture or earlier commitment to an issue, for example, might provide other possibilities than risk-taking as nonexistent before decision-makers. Considering that the Russian *idée fixe* of great powerness was present in the previous administrations as well, it can also be argued that intervention might appear for Russian decision-makers as the most appropriate option due to socially driven risk-proneness. This steers the direction of inquiry on the organizational culture of Russian foreign policy decision-making and attributes variability to Vladimir Putin and his cohort's determination to make a reputation for resolve, enabling them to undertake enormously risk-laden interventions. Such moves are regarded as signaling Russia's great power status and resilience to act unilaterally when necessary- a privilege of great powers.

Conclusion

This article proposed that Russian interventions in Georgia, Syria, and Ukraine in the last two decades share similar underlying dynamics. It reviewed the present explanations of Russian motivations in respective cases, further justified using great power identity and status-seeking lenses, and proposed a framework that put recognitive dynamics at the center of inquiry to understand Russia's intervention in Georgia, Syria, and Ukraine. The proposed framework makes it imperative to account for the socio-cultural background whereby Russian leadership assumes a great power role, as well as the context in which Russian perception of status inconsistency emerges. The social perspective of the framework subsequently requires looking into the specific stages in which the US and Russia interact in a way that Russian decision-makers become convinced that their non-aggressive status-seeking is exhausted. Finally, it should be demonstrated that the intervened country is not simply a random choice but a part of the recognitive dynamics between the US and Russia so that the risk taken via intervention to the respective country generates a particular effect on behalf of Russia's great power identity. Material gains from such intervention should also be understood as a reference to this dynamic. Russian access to the Eastern Mediterranean through intervention in Syria, for example, cannot be considered a mere strategic victory; instead, for the framework that this paper proposes, how Russian great power identity prescribes accessing the Mediterranean and how intervention in Syria feeds back Russian great power identity becomes more crucial. Thus, this framework provides researchers with possible entry points in the disputes between status quo powers and status-seeker actors by accounting for the status-seeking actor's specific considerations.

Many reckon that the international system is currently under transformation, and systemic transformations have mostly included conflicts emanating from status-quo challenging powers and established power's reaction to preserve the status quo. The debates on whether China will turn to revisionism and how the international system will evolve through China-US confrontation occupy many IR scholars' agenda. The conflicts Russia partakes in are also considered a symptom of this transformation. Further research tracing the process in Russian interventions of the last two decades via this framework will expectedly reveal the intersubjective nature of conflicts that are part of systemic transformation, delineate how states communicate intent, and the watershed moments that could be prevented through insistent diplomacy. Looking deeper into the processes that include the clashes between challenging and status quo powers in this way has become more significant than ever because only through accounting for the intersubjective dynamics in these clashes can we find 'intervention' points to ensure a peaceful transformation.

Bibliography

- Abdi, N. E. (2021). Energy and geo-economics: Evidence underpinning Russian intervention in Syria. *Journal of Liberty and International Affairs*, 6(3), 38–51. <https://doi.org/10.47305/JLIA2163038ea>
- Afridi, M. K., & Jibran, A. (2018). Russian Response to Syrian Crisis: A Neorealist Perspective. *Strategic Studies*, 38(2), 56-70.
- Allan, P., & Keller, A. (2015). Is a just peace possible without thin and thick recognition? In *International Politics of Recognition*. <https://doi.org/10.4324/9781315633916>
- Allison, R. (2013). Russia and Syria: Explaining alignment with a regime in crisis. *International Affairs*, 89(4). <https://doi.org/10.1111/1468-2346.12046>
- Allison, R. (2014). Russian "deniable" intervention in Ukraine: How and why Russia broke the rules. *International Affairs*, 90(6), 1255–1297. <https://doi.org/10.1111/1468-2346.12170>

- Ambrosetti, E. T., Lovotti, C., & Cherif, Y. (2020). Setting the Stage for Analyzing Russia's MENA "Return." In *Russia in the Middle East and North Africa*. <https://doi.org/10.4324/9780429286230-1>
- Aridici, N. (2019). The power of civilizational nationalism in Russian foreign policy making. *International Politics*, 56(5), 605–621. <https://doi.org/10.1057/s41311-018-0159-8>
- Ashley, Richard K. (1986). "Poverty of Neorealism." In *Neorealism and Its Critics*, edited by Robert O. Keohane. New York: Columbia University Press.
- Bennett, A. (1999). *Condemned to Repetition? The Rise, Fall, and Reprise of Soviet-Russian Military Interventionism, 1973–1996*. The MIT Press.
- Biersack, J., & O'Lear, S. (2014). The geopolitics of Russia's annexation of Crimea: Narratives, identity, silences, and energy. *Eurasian Geography and Economics*, 55(3). <https://doi.org/10.1080/15387216.2014.985241>
- Brands, H. W. (1987). Decisions on American Armed Intervention: Lebanon, Dominican Republic, and Grenada. *Political Science Quarterly*, 102(4). <https://doi.org/10.2307/2151304>
- Charap, S., Treyger, E., & Geist, E. (2019). *Understanding Russia's Intervention in Syria*. <https://doi.org/10.7249/rr3180>
- Dannreuther, R. (2019). Understanding Russia's Return to the Middle East. *International Politics*, 56(6), 726–742. <https://doi.org/10.1057/s41311-018-0165-x>
- Elias, N. (1996). *The Germans: Power Struggle and the Development of Habitus in the Nineteenth and Twentieth Centuries*. Columbia University Press.
- Elias, N., & Scotson, J. L. (1994). *The Established and the Outsiders: A Sociological Enquiry into Community Problems*. SAGE.
- Eriksen, M. (2021). Assessing Russia's doctrine of Realpolitik as strategic re-contouring of regional power-balance in the post-Soviet periphery. *Politeja*, 13(2 (41)). <https://doi.org/10.12797/politeja.13.2016.41.16>
- Forsberg, T. (2014). Status conflicts between Russia and the West: Perceptions and emotional biases. *Communist and Post-Communist Studies*, 47(3–4). <https://doi.org/10.1016/j.postcomstud.2014.09.006>
- Freedman, J. (2016). Status insecurity and temporality in world politics. *European Journal of International Relations*, 22(4). <https://doi.org/10.1177/1354066115603781>
- Freire, M. R., & Heller, R. (2018). Russia's Power Politics in Ukraine and Syria: Status-seeking between Identity, Opportunity and Costs. *Europe - Asia Studies*, 70(8). <https://doi.org/10.1080/09668136.2018.1521914>
- Götz, E. (2017). Putin, the state, and war: The causes of Russia's near abroad assertion revisited. *International Studies Review*, 19(2). <https://doi.org/10.1093/isr/viw009>
- Harchaoui, J. (2021, January 7). *The Pendulum: How Russia Sways Its Way to More Influence in Libya*. War on the Rocks. <https://warontherocks.com/2021/01/the-pendulum-how-russia-sways-its-way-to-more-influence-in-libya/>
- Jervis, R. (1976). *Perception and Misperception in World Politics*. Princeton University Press.
- Karagiannis, E. (2014). The Russian Interventions in South Ossetia and Crimea Compared: Military Performance, Legitimacy and Goals. *Contemporary Security Policy*, 35(3), 400–420. <https://doi.org/10.1080/13523260.2014.963965>

- Kozhanov, N. (2017). *Russia and the Syrian Conflict*. <https://doi.org/10.2307/j.ctt1hj9wjf>
- Lakomy, M. (2021). The Game of Ukraine: Conflict in Donbass as an Outcome of the Multilayered Rivalry. *Politeja*, 13(45), 279–315. <https://doi.org/10.12797/politeja.13.2016.45.13>
- Larson, D. W., & Shevchenko, A. (2014). Russia says no: Power, status, and emotions in foreign policy. *Communist and Post-Communist Studies*, 47(3–4). <https://doi.org/10.1016/j.postcomstud.2014.09.003>
- Lavrov, S. (2013). Russia's Foreign Policy Philosophy. *International Affairs*, 8(3), Article 3.
- Lindemann, T. (2010). *Causes of War* (1st ed.). ECPR Press.
- Lister, T., Kiley, S., & Shukla, S. (2020, June 9). *Russia makes "brazen" military intervention in Libyan conflict*. CNN. <https://edition.cnn.com/2020/06/09/world/russia-libya-military-intervention-intl/index.html>
- Lupton, D. L. (2020). *Reputation for Resolve*. <https://doi.org/10.7591/9781501747731>
- Murray, M. (2018). *The Struggle for Recognition in International Relations*. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190878900.001.0001>
- Narozhna, T. (2021). Revisiting the Causes of Russian Foreign Policy Changes: Incoherent Biographical Narrative, Recognition and Russia's Ontological Security-Seeking. *Central European Journal of International and Security Studies*, 15(2). <https://doi.org/10.51870/CEJISS.A150203>
- Neumann, I. (2015). I Remember When Russia Was a Great Power. *Journal of Regional Security*, 10(1), 5–16. <https://doi.org/10.11643/issn.2217-995X151SPN56>
- Neumann, I. (2008). Russia as a great power, 1815–2007. *Journal of International Relations and Development*, 11(2). <https://doi.org/10.1057/jird.2008.7>
- Paul, T. V., Larson, D. W., & Wohlforth, W. C. (2014). Status and world order. In *Status in World Politics*. <https://doi.org/10.1017/CBO9781107444409.002>
- Posen, B. (2014). *Restraint: A New Foundation for U.S. Grand Strategy*. Cornell University Press.
- Reshetnikov, A. (2017). Intervention as Virtue, Obligation and Moral Duty: The Meaning of Russia's Rhetoric on Responsibility during the Georgian and the Crimean Crises. *Russian Politics*, 2(2). <https://doi.org/10.1163/2451-8921-00202003>
- Rezvani, B. (2020). Russian foreign policy and geopolitics in the Post-Soviet space and the Middle East: Tajikistan, Georgia, Ukraine and Syria. *Middle Eastern Studies*. <https://doi.org/10.1080/00263206.2020.1775590>
- Ringmar, E. (2002). The Recognition Game: Soviet Russia Against the West. *Cooperation and Conflict*, 37(2), 115–136. <https://doi.org/10.1177/0010836702037002973>
- Ringmar, E. (2015). Introduction: The international politics of recognition. In T. Lindemann & E. Ringmar (Eds.), *International Politics of Recognition*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315633916>
- Rondeli, A. (2010). *The return of realpolitik: A view from Georgia*. Open Democracy. <https://www.opendemocracy.net/en/return-of-realpolitik-view-from-georgia/>
- Salajan, L. C. (2019). Russia as a Great Power and the Quest for International Recognition. *Revista de Științe Politice. Revue Des Sciences Politiques*, 64, 76–86.

- Simura, B. (2015). USA and Russia in Syria and Ukraine: The Irony of Geo-Political Interventions. *Alternatives: Turkish Journal of International Relations*, 14(1), 67–67. <https://doi.org/10.21599/atjir.66684>
- Smith, H. (2014). Russia as a great power: Status inconsistency and the two Chechen wars. *Communist and Post-Communist Studies*, 47(3–4). <https://doi.org/10.1016/j.postcomstud.2014.09.005>
- Tellal, E. (2015). Kronik: Rusya Suriye'de ne arıyor? *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 70(4). https://doi.org/10.1501/sbfter_0000002382
- Trenin, D., & Novak, K. (2015). The Ukraine Crisis and the Resumption of Great Power Rivalry. *Politicka Misao*, 52(2).
- Tsygankov, A. P., & Tarver-Wahlquist, M. (2009). Duelling Honors: Power, Identity and the Russia-Georgia Divide. *Foreign Policy Analysis*, 5(4). <https://doi.org/10.1111/j.1743-8594.2009.00095.x>
- Vertzberger, Y. Y. I. (1994). The International Milieu and Foreign Military Intervention: When and How Much Does the Milieu Matter? *Journal of Strategic Studies*, 17(3), Article 3. <https://doi.org/10.1080/01402399408437558>
- Vertzberger, Y. Y. I. (1995). Rethinking and Reconceptualizing Risk in Foreign Policy Decision-Making: A Sociocognitive Approach. *Political Psychology*, 16(2). <https://doi.org/10.2307/3791835>
- Volgy, T. J., Corbetta, R., Grant, K. A., & Baird, R. G. (2011). Major Power Status in International Politics. In *Major Powers and the Quest for Status in International Politics*. https://doi.org/10.1057/9780230119314_1

ULISA: Uluslararası Çalışmalar Dergisi

Journal of International Studies

Cilt 7, Sayı 2 - Volume 7, Number 2

Elifhan ERŞAN TAN*

* Aile ve Tüketici Bilimleri Anabilim Dalı, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Hacettepe Üniversitesi, Ankara, Türkiye; elifhantan@gmail.com; 0000-0002-2083-6062.

İklim Değişikliği Ve Sosyal Politika: Adil Bir Gelecek İçin Yol Haritası

İnsan kaynaklı iklim değişikliği özünde bir çevre sorunu olup; günümüz ekonomik sisteminin üretim ve tüketim anlayışı ve süreçlerine istinaden hem ekolojik hem de ekonomik bir kriz halini almıştır. İklim değişikliğinin muhtemel sonuçlarına ilişkin 'farkındalık' ve 'hazırlılık' seviyesinin yükseltilmesi toplumsal refah için büyük önem arz etmektedir. İklim değişikliği, günümüz dünyasının en büyük tehditlerinden biri olarak karşımıza çıkıyor. Bu global sorun, sadece çevresel etkileriyle değil, aynı zamanda sosyal ve ekonomik boyutlarıyla da derinlemesine bir etki yaratıyor. Bu makalede, iklim değişikliği ile mücadelede sosyal politikaların oynayabileceği kritik rolü inceleyeceğiz. Eşitsizlik ve Adaletsizlik: İlk Kurban Kim? İklim değişikliği etkileri, genellikle düşük gelirli toplulukları ve kalkınmakta olan ülkeleri daha fazla vuruyor. Sosyal politikalar, bu eşitsizlikleri azaltmak ve savunmasız grupları korumak adına adil bir temel oluşturmalıdır. Afet Yönetimi ve Sosyal Güvenlik: Toplamları Koruma Stratejileri İklim değişikliği, sıklaşan doğal afetlerle bağlantılıdır. Sosyal politikalar, afet yönetimi ve acil durum müdahalelerinde etkili olmalı, toplamları güçlendirmeli ve sosyal güvenlik ağlarını güçlendirmelidir. Yeşil Ekonomi ve İstihdam: Sürdürülebilir Bir Gelecek İçin Çalışma Alanları Sosyal politikalar, yeşil sektörlerde iş fırsatları yaratmalı ve sürdürülebilir istihdamı desteklemelidir. Bu hem ekonomiyi canlandırmak hem de çevreyi korumak için kilit bir stratejidir. Toplumsal Farkındalık ve Katılım: İnsanları Harekete Geçirme Sosyal politikalar, iklim değişikliği ile mücadelede toplumsal farkındalığı artırmak ve vatandaş katılımını teşvik etmek için bilgilendirme kampanyalarına ve eğitim programlarına önem vermelidir.

Anahtar Kelimeler: İklim Değişikliği, Sosyal Politika, Refah, Sosyoekonomik Statüler, Eko-Sosyal Politikalar.

Climate Change And Social Policy: Roadmap For A Just Future

Human-induced climate change is essentially an environmental problem; It has become both an ecological and economic crisis based on the production and consumption understanding and processes of today's economic system. Increasing the level of 'awareness' and 'preparedness' regarding the possible consequences of climate change is of great importance for social welfare. Climate change emerges as one of the biggest threats in today's world. This global problem creates a profound impact not only with its environmental impacts, but also with its social and economic dimensions. In this article, we will examine the critical role that social policies can play in combating climate change. Inequality and Injustice: Who is the First Victim? Climate change impacts generally hit low-income communities and developing countries harder. Social policies must create a fair basis to reduce these inequalities and protect vulnerable groups. Disaster Management and Social Security: Strategies to Protect Societies Climate change is linked to increasing frequency of natural disasters. Social policies must be effective in disaster management and emergency responses, strengthening societies and strengthening social safety nets. Green Economy and Employment: Fields of Work for a Sustainable Future Social policies should create job opportunities in green sectors and support sustainable employment. This is a key strategy to both stimulate the economy and protect the environment. Social Awareness and Participation: Mobilizing People Social policies should give importance to information campaigns and educational programs to raise social awareness and encourage citizen participation in the fight against climate change.

Keywords: Climate Change, Social Policy, Welfare, Socioeconomic Status, Eco-Social Policies.

Araştırma Makalesi | Original Article

Atıf: *Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi*, Cilt 7, Sayı 2 (2023), ss. 114-122.

Citation: *Ulisa: Journal of International Studies*, Vol 7, No 2 (2023), pp. 114-122.

Başvuru 19.04.2023 Received | Kabul 29.12.2023 Accepted

Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi, Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (ULİSA) tarafından yayınlanmaktadır.
Ulisa: Journal of International Studies is published by the Institute for International Relations and Strategic Research (ULİSA).

E-ISSN:2602-3245 | <https://aybu.edu.tr/yulisa>

İklim Değişikliği Ve Sosyal Politika: Adil Bir Gelecek İçin Yol Haritası¹

Elifhan Erşan Tan

1. Giriş

İklim değişikliği, küresel ölçekte ciddi bir tehdit oluşturan bir sorundur ve bu sorunun etkileri sosyal, ekonomik ve çevresel boyutlarda derinlemesine hissedilmektedir. İklim değişikliği, sosyal politikalar açısından ele alındığında bir dizi önemli konu ortaya çıkar: Sosyal Adalet ve Eşitsizlik: İklim değişikliği etkileri, genellikle düşük gelirli toplulukları, kalkınmakta olan ülkeleri ve savunmasız grupları daha fazla etkiler. Sosyal politikaların bu eşitsizlikleri azaltmaya yönelik olması önemlidir. İklim değişikliği ile mücadelede alınan önlemler, adaleti sağlamalı ve toplumsal dengeleri korumalıdır. Sosyal Güvenlik ve Afet Yönetimi: İklim değişikliği, artan doğal afetlerle ilişkilidir. Bu nedenle, sosyal politikalar, afet yönetimi ve acil durum müdahaleleri konusunda güçlü olmalıdır. Hükümetler, afetlere maruz kalan toplulukları korumak ve onları desteklemek için etkili sosyal güvenlik ağları oluşturmalıdır. Sosyal Güvenlik ve Afet Yönetimi: İklim değişikliği, artan doğal afetlerle ilişkilidir. Bu nedenle, sosyal politikalar, afet yönetimi ve acil durum müdahaleleri konusunda güçlü olmalıdır. Hükümetler, afetlere maruz kalan toplulukları korumak ve onları desteklemek için etkili sosyal güvenlik ağları oluşturmalıdır. Sosyal Güvenlik ve Afet Yönetimi: İklim değişikliği, artan doğal afetlerle ilişkilidir. Bu nedenle, sosyal politikalar, afet yönetimi ve acil durum müdahaleleri konusunda güçlü olmalıdır. Hükümetler, afetlere maruz kalan toplulukları korumak ve onları desteklemek için etkili sosyal güvenlik ağları oluşturmalıdır. İstihdam ve Yeşil Ekonomi: İklim değişikliği ile mücadele, yeşil ekonominin oluşturulması ve sürdürülebilir istihdamın sağlanması ile ilgilidir. Sosyal politikalar, yeşil sektörlerde iş fırsatları yaratmalı ve çalışanlara sürdürülebilir bir gelecek sağlamak için eğitim ve destek sunmalıdır. Toplumsal Farkındalık ve Katılım: Sosyal politikalar, iklim değişikliği ile mücadelede toplumsal farkındalığı artırmak ve vatandaşların katılımını teşvik etmek amacıyla tasarlanmalıdır. Eğitim, bilgilendirme kampanyaları ve sivil toplum kuruluşları ile işbirliği, bu hedeflere ulaşmada önemli rol oynar. Göç ve Mültecilik: İklim değişikliği, bazı bölgelerde yaşanabilirlik koşullarını olumsuz etkileyerek göçü ve mülteciliği artırabilir. Bu durum, sosyal politikaların göçmenlerin haklarına saygı göstermesi ve bu gruplara uygun destek sağlaması açısından önemlidir. Sonuç olarak, iklim değişikliği ile mücadelede sosyal politikaların etkili bir şekilde tasarlanması, sürdürülebilir ve adil bir toplum oluşturmak için önemlidir. Bu politikalar, iklim değişikliğinin etkilerini en aza indirmek, toplumları korumak ve gelecek nesiller için sürdürülebilir bir dünya yaratmak amacıyla geniş bir perspektifi içermelidir.

2. Literatür Taraması

2.1. Neden Sosyoekonomik Seviyesi Yüksek Bireyler?

Yapılan literatür araştırması sonucunda, eğitim ve gelir seviyesi yüksekliği ve sera gazı salınımı arasındaki bağlantının oldukça kuvvetli olduğu anlaşılmakta olup, sosyoekonomik seviyesi yüksek bireylerin bu konudaki katkılarını göz ardı etmek mümkün değildir. Daha yüksek eğitim seviyesine sahip bireylerin, çevre sorunları ile ilgili konulara eğilimlerinin oldukları görülmüştür. Eğitim seviyesi ve sera gazı emisyonları arasında pozitif bir korelasyon olduğunu gösteren pek çok araştırma yapılmıştır (Büchs ve Sylke, 2013; Minx ve diğerleri, 2013; Kennedy ve diğerleri, 2015). Meyer, sahip olunan eğitimin düzeyinin, bireyleri davranışlarının dış etkilerinin daha fazla farkına varmalarını ve sosyal refahla daha fazla ilgilenmelerine teşvik

¹ Yazarın Ankara Beyazıt Üniversitesi Sosyal Politika Anabilim Dalında hazırlamış olduğu yüksek lisans tezinden üretilmiştir.

ettiğine dair kanıtlar sunmuştur (Meyer, 2015). Cock, çevreyi en çok önemseydiğini söyleyenlerin eğitilmiş ve aynı zamanda en büyük ekolojik ayak izine sahip olan kişiler olduğunu göstermiştir (Cock, 2002). Genel olarak, eğitim seviyesi yüksek bireylerin iklim değişikliğine uyum ve azaltma davranışı ile paralel ilerlediği görülmüştür (Xiao & McCright, 2007). Birleşik Krallık'ta yapılan bir çalışma, gelir seviyesinin artması ile karbon ayak izinin de arttığını göstermiştir (Büchs ve Sylke, 2013). Kanada'da 1920 katılımcı ile yapılan bir diğer araştırmada karbon salınımı ve sosyoekonomik ve refah değişkenleri incelenmiş; eğitim ve gelir seviyesinin sera gazı emisyonlarının artışı ile orantısız arttığı bulunmuştur (Wilson ve diğerleri, 2013). Notter vd., gelir ve çevresel etki arasında çok yakın bir ilişki olduğunu belirtmiştir (Notter ve diğerleri, 2013). Mackenzie vd. araştırmasında, yüksek gelire ve hane halkı harcama düzeyine sahip olanların en büyük karbon ayak izine sahip olma eğiliminde olduğunu bulmuştur (Mackenzie ve diğerleri, 2008). Benzer şekilde, şehir sakinlerinin daha fazla karbon ayak izine sahip oldukları görülmüştür (Sovacool ve Brown, 2010). Teorik olarak, tüketim oranının gelirle birlikte azalmasından dolayı, gelirin emisyonlar üzerinde güçlü bir etkisi olduğu anlaşılmıştır. (Enzler ve Diekmann, 2015, s. 18).

Yüksek gelirli kişilerin yaşam biçimini değiştirerek karbon emisyonlarını azaltma konusunda büyük ölçüde kullanılmamış potansiyelleri mevcuttur. Örneğin, bu grubun karbon ayak izini yaklaşık yüzde 20 oranında azaltmak, konutlarını merkezi olmayan yenilenebilir enerji üretimi ile sıfır karbonlu evlere dönüştürmek, kara taşımacılığı için elektrikli araçlar kullanmak, daha az uçak kullanmak, daha dayanıklı mallar seçerek tüketimi azaltmak karbon emisyonlarını azaltmaktadır (Otto ve diğerleri, 2019). Birleşik Krallık'ta yapılan bir başka araştırmada, yaşam tarzı beklentilerinin artması ile karbon emisyonlarında da artış görülmektedir. Bulgular, Birleşik Krallık politika yapımcılarının karşılaştığı zorluğun büyüklüğünü vurgulamakta ve politikaların en yüksek karbon ayak izinden sorumlu toplum kesimlerine yönelik olması gerektiğini göstermektedir (Druckman & Jackson, 2009). Sonuç olarak, karbon emisyonları ve gelir seviyeleri arasında güçlü bir pozitif ilişki olduğu birçok araştırmada ortaya konmaktadır. Ancak, gelir yükseldikçe mutlaka çevreyi kirletme oranı yükseliyor anlamına gelmemektedir; zira, gelir ve çevresel katkıda bulunma istekliliği arasında olumlu bir ilişki bulan araştırmalar da mevcuttur: Whitehead, 1991; Stevens ve diğerleri, 1994; Blomquist ve Whitehead, 1998; Popp, 2001; Witzke ve Urfei, 2001; Dupont, 2004; İsrail ve Levinson, 2004; veisten ve diğerleri, 2004; Hidano ve diğerleri, 2005 (Torgler, Garcia-Valinas, & Macintyre, 2012). Bu durumda, farkındalığı artmış ve sorumluluk bilinci ile hareket eden yüksek gelirli insanların iklim değişikliği sorununa olumlu katkıları nispeten daha kıymetlidir.

En yüksek gelire sahip olan kişilerin aynı zamanda en yüksek emisyon seviyesinden sorumlu olduğunu gösteren literatürde birçok araştırma yer almaktadır. Kişi ne kadar çok tüketirse, gezegenin üzerindeki etkisi o kadar büyük olmakta ve kişinin geliri ne kadar büyükse, tüketimi o kadar fazla olmaktadır. Günümüzde küresel ısınma üzerinde zengin ülkeler, yoksul ülkelere göre daha büyük bir etkiye sahip olma eğilimindedir. Birçok endekse göre, yüksek gelirli kişilerin tüketim kararlarının, düşük gelirli kişilere göre önemli ölçüde daha büyük bir etkiye sahip olduğu görülmektedir. Bu nedenle, sürdürülebilirlik için tüketimi azaltma hedeflerinin odak hâline gelmesi ihtiyacını doğurmuştur (Kuzky, 2011:16).

Sosyal politika genellikle toplumdaki daha düşük gelir gruplarına yönelik destek ve yardım programlarıyla ilişkilendirilse de yüksek gelir seviyelerine sahip bireyleri de etkileyebilir. Bu bireyler, toplumun bir parçası olarak sosyal politikaların genel hedeflerinden etkilenebilir ve aynı zamanda bu politikalara katkıda bulunabilir. İşte sosyal politika ve gelir seviyesi yüksek bireyler arasındaki ilişkiyi anlamak için bazı önemli noktalar ise sırasıyla; Vergi Politikaları: Yüksek gelir seviyelerine sahip bireyler genellikle vergi politikalarından doğrudan etkilendirirler. Sosyal politikalar, vergi politikalarını içerir ve vergiler genellikle daha yüksek gelirli bireylere orantılı olarak uygulanabilir. Bu, toplumda gelir eşitsizliğini azaltmayı ve sosyal hizmetlere finansman sağlamayı amaçlar. Toplumsal Sorumluluk ve Bağışlar: Yüksek gelir seviyelerine sahip bireyler, toplumsal sorumluluklarını yerine getirme konusunda etkin bir rol oynayabilirler. Sosyal politikaların bir parçası olarak, bu bireyler hayır işleri, vakıflar ve sosyal projelere destek sağlayarak topluma geri verme konusunda önemli bir rol oynayabilirler. Eğitim ve İstihdam

Politikaları: Yüksek gelir seviyelerine sahip bireyler genellikle yüksek eğitim almış ve iyi bir istihdam pozisyonunda bulunan kişilerdir. Sosyal politikalar, eğitim ve istihdamı destekleyerek toplumdaki genel refah düzeyini artırmayı amaçlar. Bu bağlamda, yüksek gelir seviyelerine sahip bireyler, eğitim ve istihdam politikalarının olumlu etkilerinden faydalanabilirler. Sağlık Hizmetleri: Sosyal politikalar, genellikle sağlık hizmetlerini içerir ve yüksek gelir seviyesine sahip bireyler, özel sağlık hizmetlerine daha fazla erişim sağlama eğiliminde olabilirler. Ancak, sosyal politikalar genel olarak toplumun sağlık durumunu iyileştirmeye yönelik olduğundan, bu bireyler de genel sağlık politikalarından etkilenebilirler. Sosyal Güvenlik ve Emeklilik: Yüksek gelir seviyelerine sahip bireyler, sosyal güvenlik sistemlerine ve emeklilik planlarına daha fazla katkıda bulunabilirler. Sosyal politikalar, genellikle emeklilik ve sosyal güvenlik sistemlerini sürdürülebilir kılmayı ve toplumun yaşlı nüfusuna destek sağlamayı amaçlar. Sonuç olarak, sosyal politikalar sadece düşük gelirli bireyleri değil, toplumdaki tüm kesimleri etkileyen geniş kapsamlı bir konsepttir. Yüksek gelir seviyesine sahip bireyler, toplumlarına daha fazla katkıda bulunma sorumluluğu taşıdıkları için sosyal politikaların tasarımı ve uygulanmasında önemli bir rol oynayabilirler.

2.2. İklim Değişikliği Sadece İnsan Kaynaklı Mı?

Dünya'nın 4,5 milyar yıllık jeolojik tarihi boyunca iklim sisteminde, farklı zamanlarda dönemsel değişiklikler meydana gelmiştir. Dünya, son bir milyar yıl içinde yaklaşık iki yüz elli milyon yıl süren sıcak dönemler ve bunların ardından gelen dört büyük soğuk dönem geçirmiştir. Yaklaşık elli milyon yıl önce soğuk bir döneme daha girmiş, bu dönemde yüz bin yılda bir on bin yıl süreyle görülen sıcak dönemlerin haricinde soğuma eğilimi göstermiştir. Günümüzde de, bu sıcak dönemlerden biri yaşanmaktadır. Dört bin yıl önce başlayan sıcaklık düşüşleri sonucunda Dünya'nın soğuma eğiliminin artması beklenmekteydi, fakat bu artış son yüz elli yıldır gerçekleşmemiştir. Güneş gibi doğal etkenlerle büyüyen bu artışın nedeni, atmosferdeki sera gazlarının dengesinin bozulması ile özellikle son dönemlerde; sanayi devriminden beri iklimdeki doğal değişikliğe ek olarak, ilk kez insan etkinliklerinin de iklimi etkilediği yeni bir döneme girilmiş olmasıdır (Türkeş, 2008, s. 28).

Milankovitch döngüleri olarak bilinen astronomik olaylar iklimdeki doğal kaynaklı değişimlerin ana nedenlerini oluşturmaktadır. Günümüzdeki iklim değişikliği, yaklaşık bin yıl önce başlamış olan ve kuzey yarım kürede tekrardan ısının arttığı dönemin sonucudur. Güneş çevresindeki yörüngesini etkileyen doğal döngüler, güneş ışınlarının düzeylerindeki farklılıklar ve çok büyük yanardağ patlamaları gibi yıkıcı doğa olayları bu değişime sebep olmuştur (Woodward, 2011, s. 14-15).

“Isınmanın doğal olarak gittikçe arttığı bir dönemde bulunmaktayız. Bir de yapay olarak bu ısınmayı hızlandıran yaşam biçimimizi değiştirmesek, herhalde kısa süre içinde büyük doğal afetlerle karşılaşmamız kaçınılmaz olacaktır” (Pehlivan, 2015, s. 95). Küresel ısınma ve iklim değişikliği Dünya'nın doğal döngülerinin bir sonucu olmakla birlikte, insanların üretim ve tüketim anlayışları bunu hızlandıran, sadece iklimi değil doğal kaynakları da bozarak, kirleterek ve tüketerek sürecin daha da sancılı geçmesine sebep olmaktadır

Meadow (1972), Büyümenin Sınırları isimli kitapta, biliminin en önemli grafikleri arasında yer alan ve atmosferdeki sera gazı yoğunluğundaki yükselmeyi gösteren “Keeling Eğrisi”nde iklim değişikliği'nin enerji kullanımından kaynaklanan bir çevre kirliliği problemi olarak sunulduğunu ifade etmektedir. İlginç şekilde, aşırı enerji tüketimi sonucu ortaya çıkan fazla ısının bir termal kirlilik sorunu olarak açıklandığı kitapta, ne küresel ısınma teorisine ne de terimin kendisine yer verilmektedir (Doğan, Doğan, & Tüzer, 2020). İklim konusunda ortaya koyulan senaryoların son zamanlarda hız kazanmasına rağmen, bunların gerçek bilgiler olmadığını savunan bilim insanları da mevcuttur. Oreskes ve Conway (2010)'a göre, küresel ısınma ve iklim değişikliği iddiası bir teoridir. Teori olduğu için kesin değildir. Kesin olmayan bir teori üzerine inşa edilmesi sebebiyle iklim değişikliği belirsizliklerin olduğu tartışmalı bir konudur. Bir yandan iklim krizinin dünyayı yeni bir sisteme zorlayan bir bahane olduğunu

söyleyen bilim insanları, diğer yandan ana akım medyada sürekli pompalanan felaket senaryoları, bir yandan küresel ısınma beklenirken soğuyan havalar ve geliştirilen iklim silahları arasında hakikati görebilmek için daha fazla araştırmanın yapılmasına, belli merkezlere bağlı kalmadan bağımsız çalışmalara ihtiyaç vardır. İklim değişikliğinin temel nedeni, atmosferdeki sera gazı konsantrasyonlarının artmasıdır. Bu sera gazları, insan etkileşimiyle ortaya çıkan aktiviteler sonucunda atmosfere salınmaktadır. İşte iklim değişikliğinin insan kaynaklı olduğunu destekleyen bazı ana nokta ve çıkarımlar ise; Fosil Yakıt Kullanımı: Sanayi devrimi ile birlikte fosil yakıtların (kömür, petrol, doğalgaz) yaygın kullanımı, atmosfere büyük miktarlarda karbon dioksit (CO2) salınımına neden oldu. Bu sera gazı, atmosferdeki ısınmaya katkıda bulunmaktadır. Ormansızlaşma: Ormanların kesilmesi ve tahribatı, karbon depolayan bu ekosistemlerin kaybına yol açmaktadır. Ağaçlar fotosentez yoluyla CO2'yi emer ve oksijen üretirler. Orman tahribatı, atmosferdeki CO2 seviyelerini artırarak iklim değişikliğini tetikler. Endüstriyel Faaliyetler: Sanayileşme süreci, enerji talebini karşılamak için yüksek miktarda enerji tüketimine yol açtı. Bu süreçler sırasında atmosfere karbon dioksit, metan ve diğer sera gazları salınmaktadır. Tarım Uygulamaları: Tarım sektörü, özellikle hayvancılık ve gübre kullanımı, metan ve azot oksitleri gibi sera gazlarının salınımına neden olmaktadır. Sanayi Atıkları: Sanayi tesislerinin atıkları ve emisyonları, atmosfere zararlı kimyasalların salınımına neden olarak iklim değişikliğini etkiler. Uluslararası iklim bilim kuruluşları, özellikle Birleşmiş Milletler İklim Değişikliği Paneli (IPCC), iklim değişikliğinin büyük ölçüde antropojenik (insan kaynaklı) olduğunu belirtmiştir. IPCC'nin raporları, küresel sıcaklık artışının büyük ölçüde insan faaliyetlerinden kaynaklandığını ve bu faaliyetlerin devam etmesi durumunda olumsuz etkilerin artarak devam edeceğini göstermektedir. Bu nedenle, iklim değişikliği konusunda alınacak önlemler, sera gazı emisyonlarını azaltmayı amaçlamalı ve sürdürülebilir çözümleri teşvik etmelidir. Bu çözümler arasında temiz enerji kullanımı, enerji verimliliği, ormansızlaşmanın önlenmesi ve sürdürülebilir tarım uygulamaları bulunmaktadır.

3. İklim Krizinde Sosyal Politika Önerileri

İklim kriziyle mücadelede etkili olacak sosyal politikalar, çevresel sürdürülebilirlikle birlikte sosyal adaleti ve toplumsal dengeyi gözetmelidir. İşte iklim krizi ve sosyal politika bağlamında öneriler ise sırasıyla;

3.1. Yeşil İstihdam Ve Eğitim:

Öneri: Sosyal politikalar, yeşil sektörlerde çalışma fırsatları yaratmalı ve bu sektörlerde eğitim programlarına yatırım yapmalıdır.

Açıklama: Yenilenebilir enerji, enerji verimliliği ve çevre dostu teknolojiler gibi yeşil sektörlerde iş imkanları ve eğitim fırsatları, iklim kriziyle mücadelede istihdamı artırabilir ve toplumsal ekonomik katmanları güçlendirebilir.

3.2. Sosyal Güvenlik Ağlarının Güçlendirilmesi:

Öneri: İklim olaylarının neden olduğu felaketlerden etkilenen topluluklara yönelik sosyal yardım programları ve sigorta sistemleri güçlendirilmelidir.

Açıklama: İklim krizi, doğal afetleri ve ekstrem hava olaylarını artırabilir. Bu nedenle, sosyal politikalar, felaket etkilenen bireyleri ve toplulukları korumaya yönelik güçlü sosyal güvenlik ağları sağlamalıdır.

3.3. Eşitsizlikleri Azaltma:

Öneri: Sosyal politikalar, iklim değişikliği etkilerinden daha fazla etkilenen düşük gelirli toplulukları desteklemeli ve eşitsizlikleri azaltmalıdır.

Açıklama: Düşük gelirli topluluklar genellikle iklim değişikliği etkilerinden daha fazla zarar görmektedir. Sosyal politikalar, bu toplulukları güçlendirmek ve desteklemek için özel önlemler içermelidir.

3.4. Toplum Temelli Düzenlemeler:

Öneri: Yerel toplulukların katılımını içeren ve onları doğrudan etkileyen iklim politikalarının oluşturulmasını teşvik eden sosyal politikalar geliştirilmelidir.

Açıklama: Toplum temelli düzenlemeler, iklim politikalarının yerel ihtiyaçlara daha iyi cevap vermesine ve toplulukların bu süreçte daha fazla etkileşimde bulunmasına olanak tanır.

3.5. Adaptasyon Ve Dirençli Topluluklar:

Öneri: Sosyal politikalar, iklim değişikliği ile başa çıkma ve toplulukları iklim krizine karşı dirençli hale getirme stratejilerine odaklanmalıdır.

Açıklama: Adaptasyon politikaları, toplulukları iklim değişikliğinin olumsuz etkilerine karşı hazırlamak ve dirençli hale getirmek için önemlidir. Bu stratejiler, su kaynakları yönetimi, tarım uygulamaları ve altyapı güçlendirmeyi içerebilir.

İklim kriziyle mücadelede sosyal politikalar, sadece çevresel sürdürülebilirlikle değil, aynı zamanda toplumsal adalet ve eşitlikle de uyumlu olmalıdır. Bu şekilde, toplumun geniş kesimlerini kapsayarak daha etkili bir dönüşüm sağlanabilir.

4. Araştırmanın Çıkarımları / Sonuç

Araştırmadan elde edilen bilgilere ve bulgulara dayalı olarak ulaşılan sonuçlar göstermektedir ki, meselenin üç unsuru vardır; bireysel çabalar, devlet müdahalesi ve ekonomik sistem. Bu unsurlar arasında en baskını ekonomik sistem olarak göze çarpmakta ve yerinde bir devlet müdahalesi ve etkin bireysel çabalar için, ilk olarak sistemin gözden geçirilmesinin önemi anlaşılmıştır. Ekonomik büyüme ile kalkınma arasındaki farkı ve ekonomik gelişme ile refah arasındaki ayrımı yapmak, doğru teşhis ve tanı için elzemdir; bu yüzden bu kavramlara yeniden bakılmalıdır. İktisat, insanların sınırsız ihtiyaç ve isteklerinin sınırlı kaynaklarla karşılanması ile ilgilenen bilim dalı olarak kabul görmektedir. Ancak, insanların ihtiyaçları sınırlı olup, sınırsız olan istekleridir. Bu yanılgının içinde aslında kazanan insan değil, doğayı refahın tamamlayıcısı değil de sadece girdi olarak gören sermaye sahipleri olmaktadır. Doğanın yüzlerce yılda kurduğu dengeleri bozmak çok kolayken, ekonomik kalkınma ile bunu yerine koymak mümkün olmamıştır. Yaşamın sürdürülebilirliğinin önündeki en temel engel, tüketim toplumu ve tüketim kalıplarıdır. Tüketime dayalı ekonomik sistem, bireyleri daha fazla tükettikçe daha iyi yaşayacağına inandırmaktadır. Günümüzde refah anlayışı; suni istekler ve ihtiyaçlar yaratmak için algı yönetiminin altındadır. Bu yanılgı sarmalından çıkabilmek için 'iyi ve başarılı bir hayat' tanımının yeniden gözden geçirilmesi gerekmektedir. Eşitsiz tüketim kalıpları, bazı insanların daha fazla karbon salınımına neden olurken; diğer insanların ise bunun sonuçlarına katlanmak zorunda bırakılmaktadır. Bir milyar insan aşırı tüketirken, bir milyar insan açlıktan ölmekte, bir milyar insan

yetersiz beslenmekte, bir milyar insan temiz içme suyu bulamamakta, 2,6 milyar insanın sanitasyona, 1.6 milyar insanın elektriğe, 15 milyon insan ilaca ulaşamamakta veya parası yetmediği için hastalıklardan ölmektedir (WHO, 2017, s. 49).

İklim ve çevre konusu birbirinden farklı ve bağımsız konular değildir; iklimin değişmesinin nedeni, çevreye verilen zarardır; çevreye verilen zararın nedeni ise ekonomik sistemin sadece kâr anlayışı ile hareket ederek, çevreyi göz ardı etmesi ile onu bedava ve sınırsız olarak görmesidir. İnsan kaynaklı iklim değişikliği özünde küresel bir çevre sorunu olmasına rağmen, sadece bir çevre sorunu değildir; aynı zamanda bir sosyoekonomik kalkınma sorunudur ve ekolojik ve toplumsal açıdan sürdürülebilir olmayan ekonomik kalkınma anlayışının bir sonucu olarak gün yüzüne çıkmıştır. İşin özünde, hiçbir etik kuralı olmayan adaletten ve ahlaktan çok uzak bir ekonomik sistem bütün bunlara zemin hazırlamıştır. Her geçen gün giderek daha fazla tahrip mekanizması ve tabiat sömürgeciliği artmaktadır. İnsan türünün doğanın efendisi değil de doğanın bir parçası olduğunu toplumsal boyutta anlaması önem arz etmektedir (Özkarayel, 2015). Günümüzün acımasız sisteminin, ancak ahlaki ve insani bir temele dayanması durumunda adaletten söz etmek mümkün olacaktır. İklim krizi, sistemin her alanında adaletin eksik olduğu gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Gelir adaletsizliği, sosyal adaletsizlik ve çevresel adaletsizlik iklim adaletsizliğine sebep olmaktadır. İklim değişikliği karşısında etkin mücadelede bireysel sorumluluk alma konusu oldukça önemlidir. Sosyoloji alanındaki en önemli modern bilim insanlarından olan Giddens, gelecek tehlikeler karşısında, insanların bir yandan zevkleri ve zorlukları ile yaşaması gereken bir hayatları varken, bir yandan da tehlikeler yokmuş gibi hissetmekte ve davranmakta olduklarını iddia etmektedir. İklim değişikliği politikalarının, Giddens'in kendisinin "Giddens Paradoksu" adını verdiği bir tema ile başa çıkmak zorunda olduğunu öne sürmektedir (Giddens, 2013). Giddens Paradoksu'na göre, küresel ısınmanın yol açtığı tehlikeler gündelik hayatta henüz tam görünür olmadığı için, insanlar alışkanlıklarını değiştirmekte zorlanmakta ve elinden gelenin çok azını yapmaktadır. Oysa bu alışkanlıklar olası tehlikelerin kaynağıdır. Giddens paradoksu, birçok kişinin iklim değişikliğini göz önünde tutmak yerine onu kulak arkası yapmasını nedenini temsil etmektedir. Giddens paradoksu iklim adaletinin önündeki en büyük engel olan sorumluluktan kaçma durumunu çok net ifade etmektedir.

Çoban da Giddens'a benzer düşünmekle birlikte hareketsizlik tehlikesine dikkat çekmektedir. Karbon meselesinin hem bir korkunun hem de bir değişimin arzusu hâline geldiğini savunan Çoban, buradaki açmazın, piyasa ilişkilerini çözümmüş gibi sunmanın, okulda sürekli kavga çıkaran kişiyi sınıf başkanı seçerek ödüllendirmek gibi olduğunu ifade etmektedir (Çoban, 2016). Emisyonları azaltıyormuş gibi görünen çözümlerin aslında sadece göstermelik olduğunu savunmaktadır. Diğer yandan, iklim değişikliğini kıyamet kopacakmış gibi toptan bir çöküşün yakın olduğunu ileri sürenlerin, bu durumu bir kıyamet ve kıyameti haber veren aktörü de kurtuluşu gerçekleştirecek peygamber olarak göstermeye çalıştıklarını, hazır kurtuluş reçetesi veren liderlerin peşine takılacak olan toplumların siyasallaşmaktan uzaklaşma riskinin doğduğunu savunmaktadır. Siyasal olmayıp sadece teknik çözümlerle, herkesin gönül rahatlığıyla gündelik yaşamına, tüketici tercihlerine ve alışverişe devam edebilirken, ekonomik sistemin iklim siyasetine verdiği zararın göz ardı edildiğini öne sürmektedir (Çoban, 2016).

Toker, İklim Adaletine Doğru adlı kitabında, küresel iklim krizinin kolay bir çıkış yolunun olmadığını ve hızla yaklaşan iklim kaosunu yavaşlatacak hiçbir kısa vadeli politik düzenleme bulunmadığını savunmaktadır. "Çözümlerin kolayca görülemediği yerde, gelecek hakkında politik bir ilgisizliğe ve umutsuzluk duygusuna kapılan insanlar kendi günlük yaşamlarının yükümlülüklerine odaklanmaya ve uzak gelecekte gerçekleşeceğini veya gerçekleşmeyeceğini düşündükleri şeyler hakkında endişe duymama ve aktif olmama eğiliminde olduklarını ifade etmektedir (Toker, 2014, s. 134). Bu eğilim pasifliğe ve eylemsizliğe neden olma potansiyeli taşımaktadır.

İklim krizi ve sosyal politika arasındaki çıkarımsal (dedüktif) bağlantıları anlamak, genel ilkelere dayalı olarak önermeler geliştirmeyi içerir. İşte iklim krizi ve sosyal politikanın çıkarımsal önermeleri:

Önerme 1: İklim Krizi Sosyal Adaletsizliği Artırır:

Çıkarım: İklim krizi, özellikle düşük gelirli toplulukları ve savunmasız grupları daha fazla etkiler. Bu durum, iklim krizinin sosyal adalet sorunlarını artırdığını gösterir.

Önerme 2: Sosyal Politikalar İklim Kriziyle Mücadelede Temel Rol Oynar:

Çıkarım: Sosyal politikalar, toplumun her kesimini kapsayarak, iklim kriziyle mücadelede etkili bir rol oynar. Bu politikalar, toplumsal dengeyi sağlayarak ve eşitsizlikleri azaltarak iklim değişikliğinin etkilerini hafifletmeye yardımcı olabilir.

Önerme 3: Sosyal Güvenlik Ağları İklim Krizi Sonrası Toplulukların Direncini Artırır:

Çıkarım: Güçlü sosyal güvenlik ağlarına sahip toplumlar, iklim krizine daha iyi adapte olabilir ve felaketler sonrasında daha hızlı bir toparlanma sürecine girebilir.

Önerme 4: Yeşil İstihdam Oluşturmak Sosyal Ekonomik Kalkınmayı Destekler:

Çıkarım: Yeşil istihdam fırsatları yaratmak, sürdürülebilir kalkınma ve sosyal ekonomik refahı destekleyebilir. Bu, iklim kriziyle mücadelede ekonomik dönüşümü teşvik eder.

Önerme 5: Toplum Temelli Çözümler İklim Krizine Daha Etkili Cevap Verir:

Çıkarım: Sosyal politikalar, yerel toplulukların ihtiyaçlarına odaklanan ve onların katılımını içeren iklim krizi çözümlerini teşvik etmelidir. Bu, daha etkili ve sürdürülebilir sonuçlar doğurabilir.

Önerme 6: Sosyal Politikaların İklim Krizine Adaptasyonu Artırma Gücü Vardır:

Çıkarım: Sosyal politikalar, toplumları iklim değişikliğine karşı hazırlamak ve dirençli hale getirmek için uygun stratejilere odaklanmalıdır. Bu, afetlere karşı dirençli topluluklar oluşturabilir.

Bu çıkarımsal önermeler, iklim krizi ve sosyal politika arasındaki ilişkileri anlamak ve bu alanlarda etkili stratejiler geliştirmek adına temel prensipleri yansıtmaktadır. Bu prensipler, sosyal politikaların iklim değişikliğiyle mücadelede ve toplumların bu değişikliklere adapte olmasında kilit bir rol oynayabileceğini vurgular.

Kaynakça

- Büchs, M., and Sylke, S. (2013). Who Emits Most? Associations Between Socio-economic Factors and UK Households' Home Energy, Transport, Indirect and Total CO2 Emissions. *Ecological Economics*, 114-123.
- Cock, H. (2002). Partnerships for Sustainability: Psychology for Ecology. P.H.Cock içinde, *Psychology of Sustainable Development* (s. 186). Boston: Springer.
- Çoban, A. (2016). Doğa ve Kent Hakları İçin Siyasal Stratejiler. İstanbul: Doğa ve Kent Hakları İçin Siyasal Stratejiler.
- Çoban, A. (2016). Toplumsal ve İklimsel Adaletsizlik Sarmalında İklim Siyaseti. Doğa ve Kent Hakları İçin Siyasal Stratejiler, 13-41.

- Doğan, S., Doğan, E. ve Tüzer, M. (2020). Küresel Isınma ve İklim Değişikliği: Bilimsel Uzlaşmadan Politik Ayırışmaya. İstanbul Ticaret Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi (39), 1453-1484.
- Druckman, A. and Jackson, T. . (2009). The Carbon Footprint Of UK Households 1990-2004: A Socio-Economically Disaggregated, Quasi-Multi-Regional Input-Output Model. Ecological Economics (68), 2066.
- Giddens, A. (2013). İklim Değişikliği Siyaseti. Ankara: Phoenix Yayınevi.
- Howell, R. (2013). It's Not (Just) "the Environment, Stupid!" Values, Motivations, and Routes to Engagement of People Adopting Lower-Carbon Lifestyles. Global Environmental Change, 281-290.
- İpek, E. (2022). The Importance of Smart Agriculture Practices for A Sustainable Agricultural Economy in the Climate Change Process. Adam Akadeni Sosyal Bilimler Dergisi, 225-242.
- Kennedy, E., Krahn, H. and Krogman, N. (2015). Are we counting what counts? A closer look at environmental concern, pro-environmental behaviour, and carbon footprint. Local Environment, 220-237.
- Lin, S.-P. (2013). The gap between global issues and personal behaviors:pro-environmental behaviors of citizens toward climate change in Kaohsiung, Taiwan. Mitigation Adaption Strategies for Global Change, 773-783.
- Meyer, A. (2015). Does education increase pro-environmental behavior? Evidence from Europe Ecological Economics, (116), 108-121.
- Minx, Baiocchi, Wiedmann, Barrett, Creutzig, Feng, and Hubacek. (2013). Carbon footprints of cities and other human settlements in the UK. Environmental Research Letters.
- Ozaki, R. (2011). Adopting Sustainable İnnovation: What Makes Consumers Sign Up to Green Electricity? Business Strategy and the Environment, 1-17.
- Özdemir, D. O. (2016). Ekolojik ve Okuryazarlık ve Çevre Eğitimi. Ankara: Pegem Akademi.
- Özkarayel, L. (2015, 01 05). Açık Bilim. Milankovitch Döngüleri: <http://www.acikbilim.com/2015/01/dosyalar/buz-caglarinin-basrol-oyuncusu-milankovitch-donguleri.html> adresinden alındı
- Pehlivan, H. (2015). Milankovitch Döngüleri. MTA Doğal Kaynaklar ve Ekonomi Bülteni (19), 89-96.
- Samadi, S., Gröne, M.-C. and Schneidewind, U. (2017). Sufficiency in Energy Scenario Studies: Taking The Potential Benefits of Lifestyle Changes Into Account. Technological Forecasting and Social Change, 126-134.
- Shwom, R. and Lorenzen, J. (2012). Changing Household Consumption To Address Climate Change: Social Scientific Insights And Challenges. Wiley Interdisciplinary Reviews: Climate Change, 379-395.
- Toker, B. (2014). İklim Adaletine Doğru. İstanbul: Öteki Yayınevi.
- Torgler, B., Garcia-Valinas, M., and Macintyre, A. (2012). Justifiability of littering: An empirical investigation. Environmental Values (21), 209-231.
- Türkeş, M. (2008). Küresel İklim Değişikliği Nedir? Temel Kavramlar, Nedenleri, Gözlenen ve Öngörülen Değişiklikler. İklim Değişikliği ve Çevre, 45-64.

- Ven, J. V., González-Eguino, M. and Arto, I. (2017). The potential of behavioural change for climate change mitigation: a case study for the European Union. *Mitigation Adaption Strategies for Global Change*, 853-886.
- Woodward, J. (2011). İklim Değişimi. Ankara: TÜBİTAK.
- Xiao, C. and McCright, A. (2007). Environmental Concern and Sociodemographic Variables: A Study of Statistical Models. *The Journal of Environmental*.

ULISA: Uluslararası Çalışmalar Dergisi

Journal of International Studies

Cilt 7, Sayı 2 - Volume 7, Number 2

Mussarat JABEEN*

* Dr.; Department of Politics and International Relations, University of Sargodha, Sargodha, Pakistan; mussaratasif22@gmail.com; 0000-0001-7359-3378.

From Ethno-Linguistic Identities To Economic Disparities: Disintegration Of Pakistan And Creation Of Bangladesh

Ethno-linguistic differences and economic grievances created a rift between the distanced wings. After independence, the decision to make Urdu the state language was resented by the Bengalis. They launched a movement that reached its climax in February 1952, taking several lives. Above it, the domination of West Pakistanis in state affairs was seen as a colonial legacy, having its imprint even after independence. The feelings of deprivation had the worst effect on the state's integrity, leading to a nationalist struggle, which resulted in the secession of East Pakistan. The study has hypothesized that inept policies and structural inequalities worsen the situation, providing a space to separatist elements. The study has concluded that diverse culture and economic disparity led to secession.

Keywords: Bengali, Urdu, Economic Resources, Autonomy, Controversy.

Etno-Dilsel Kimliklerden Ekonomik Eşitsizliklere: Pakistan'ın Parçalanması Ve Bangladeş'in Oluşumu

Etno-dilsel farklılıklar ve ekonomik şikayetler, birbirinden uzak kutuplar arasında bir problem yarattı. Bağımsızlıktan sonra Urduca'yı devlet dili yapma kararı Bengaller tarafından reddedildi. Şubat 1952'de doruk noktasına ulaşan ve çok sayıda can alan bir hareket başlatıldı. Bunun da ötesinde, Batı Pakistanlıların devlet işlerindeki hakimiyeti, bağımsızlıktan sonra bile etkisini sürdüren bir sömürge mirası olarak görülüyordu. Yoksunluk hissi, devletin bütünlüğü üzerinde en kötü etkiyi yaratmış ve Doğu Pakistan'ın ayrılmasıyla sonuçlanan milliyetçi bir mücadeleye yol açmıştır. Bu çalışma, etkin olmayan politikaların ve yapısal eşitsizliklerin durumu daha da kötüleştirerek ayrılıkçı unsurlara alan açtığını varsaymaktadır. Ayrıca, çalışmada farklı kültürlerin ve ekonomik eşitsizliğin parçalanmaya yol açtığı sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Bengalce, Urduca, Ekonomik Kaynaklar, Özerklik, İhtilaf.

Araştırma Makalesi | Original Article

Atıf: *Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi*, Cilt 7, Sayı 2 (2023), ss. 123-134.

Citation: *Ulisa: Journal of International Studies*, Vol 7, No 2 (2023), pp. 123-134.

Başvuru 24.03.2023 Received | Kabul 29.12.2023 Accepted

Ulisa: Uluslararası Çalışmalar Dergisi, Uluslararası İlişkiler ve Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (ULISA) tarafından yayınlanmaktadır.
Ulisa: Journal of International Studies is published by the Institute for International Relations and Strategic Research (ULISA).

E-ISSN:2602-3245 | <https://aybu.edu.tr/yulisa>

From Ethno-Linguistic Identities To Economic Disparities: Disintegration Of Pakistan And Creation Of Bangladesh

Mussarat Jabeen

1. Introduction

The subcontinent was a heterogeneous society with different races, colours, religions and languages. After independence, the rebel forces and dissident elements moved to India and Pakistan. The nascent state of Pakistan was dominated by a civil-military bureaucracy and the continuation of this rule gave rise to rebellious aspirations. Islam was the only binding force for Indian Muslims that brought Bengalis, Punjabis, Sindhis, Pashtuns, Baluchis and many smaller ethnic groups to a common platform for a new Muslim state. Its aim was to secure the cultural identity and economic rights of Muslims as interpreted by the events of those days. The fledgling state was rich in linguistic diversity with six major and about 60 minor languages (Rahman, 1996). This multiculturalism was a source of strength, but the federation, forgetting its sovereign status, traced national unity through religious doctrine, while harmony rather than supremacy was required for dealing the federating units. Jalal wrote, "Pakistani nation is linguistically diverse and culturally diffused nation (and) in East Pakistan, nationalism was deeply rooted in Bengali language as compared to West Pakistan, which accepted religious-based nationalism" (Jalal, 1995, p. 278).

The ethno-linguistic factor was not easy to overcome and even affected the unity and national cohesion of the state. The first controversy arose over the suppression of linguistic identity. The Bengalis opposed the decision to make Urdu as the state language. The unification of Bengal was rooted in history, common ancestry, shared economic interests and geographical proximity. The language movement (Bhasha Andolan) was not out of threat to Islam, but to 'restore and replenish the lost cultural glory' (Baxter, 1984; Muhith, 1992).

According to the 1951 census, 56% of the total population lived in the eastern wing (Jabeen et al., 2010). Urdu was not the mother tongue of any region of Pakistan and was spoken by only seven percent population of Pakistan. No language was accepted in all parts of the country. Bengali was not spoken or known in West Pakistan, but Urdu was known to a small elite group in Bengal. Additionally, different script's styles added to the difficulty of learning a second language. Neglecting Bengali as the national language was the first blow to national unity, which sowed the seeds of secession. A dispute arose over the question of one or two state languages (Ayres, 2003, p. 52). This conflict ended in extreme form of disintegration. To look at all these aspects the study is divided into different sections. Following the theoretical framework, there has been discussion of making Urdu the language of Pakistan. Next is impact of ethno-linguistic dispute on provincial elections of 1954. Ayub's military regime and Bengali culture have been discussed along with role of civil and military bureaucracy. The next part explains economic disparities and demand of autonomy with conclusion of the study.

2. Theoretical Framework

Different types of inter-state and intra-state conflicts include border wars, class wars and liberation wars. Azar's theory of protracted social conflicts (PSCs) describes the hostile interactions and conflicting situations, which occur sporadically over long periods of time. In these conflicts, the various ethnic groups have violent struggle for acceptance of fundamental rights such as security, effective participation, recognition of identity and access to political institutions. Azar (1990) explains that four groups of variables are prerequisite for PSCs. These include human needs, communal content, state's role and international linkages. In response to ethno-cultural,

racial, religious and ethnic lines, the ethnic groups pass through deep-seated cleavages, which are characterized by permanent antagonisms. There is possibility of involvement of several groups within a state or neighboring states in a conflicting situation. The roots of PSCs can be traced to ethnic rivalries, which are exacerbated by the unequal distribution of power and resources (Azar, 1986).

PSCs can be distinguished from other types of conflict because of their focus on group or national identity as the rights and privileges are connected with them. This type is common in third world countries due to ethnic and cultural cleavages. Racism is a major cause of rift and reason of conflict in these societies. Economics and politics are intertwined, especially in conflicting situations. Economic management is concerned with development and productivity, while political structure is seen with respect to access to competitive power among social groups (Azar & Farah, 1981). Mostly, in conflict studies, social conflicts are attributed to the existence or perception of social inequalities (Gurr, 1970). Several studies look at conflicts in consequence of a competition for control of physical resources and assets as is explained in PSC literature. These include competition for territory, resources and physical security.

It is observed that social inequalities vary with the structure of social organization or production system. These inequalities are not the product of the structure of the system, but the result of certain policies of resources' distribution among the groups within the system as was the case of United Pakistan. Tensions over any perceived component can lead to violent conflict as actors feel deprived of their rights and denied access to opportunities, while the other side benefits at their expense as Azar (1990) explained that "Structural victimization is perceived to affect some groups disproportionately or to benefit other groups. It is at this juncture of actual physical and psychological deprivation that structural victimization bursts into hostile and violent actions and interactions."

It is observed that social inequalities vary with the structure of social organization or production system. These inequalities are not the product of the system's structure, but the result of certain policies of resources' distribution among the groups within the system as was the case of United Pakistan. The exacerbation about any perceived component can lead to a violent conflict as the actors feel to be deprived of their rights and denied access to opportunities, whereas the other party is beneficiary at their expense. About it, Azar explained, "Structural victimization is perceived to affect some groups disproportionately or to benefit other groups. It is at this juncture of actual physical and psychological deprivation that structural victimization bursts into hostile and violent actions and interactions" (cited in Beaudoin, 2013).

It is noted that systemic social, economic, or political distortion invites PSCs in one way or other. These conflicts give rise to inequality, hostility or external interference and violent behaviour. Hierarchy and asymmetric social grouping do not sufficiently explain structural inequality for scarce resources, but asymmetry is a symptom, not the cause of structural inequality. Relations between groups are a result of unequal distributions of power in the realm of economic production. Economic power is identified with political position. Varying degrees of economic power necessarily lead to social inequalities, but structural inequalities are linked with complex relationship and articulation of relative economic and political power positions of different groups (Azar & Farah, 1981).

Keeping in view this theory, this study examines the economic and political differences in the early years of Pakistan. To explain the relationship between ethnic identities and material concerns, the study traces its roots through economic development and political culture that bind different ethnic groups together in a conflict. Group identity is not the only factor in civil strife, but economic inequality fuels violent uprisings. A review of these years shows how identity shaped political behaviour. The discriminatory policies were expressed through economic and political decisions, which led to feelings of deprivation among the Bengalis. This position was attributed to the colonial legacy, which gave one group a dominant position over other groups and created

tension in the nascent state. This situation had dire consequences for the integrity of the state. Significantly, the cultural and economic marginalization ignited a nationalist struggle that led to civil war and ultimately secession.

3. Research Methodology

The current study is based on qualitative method, which is more appropriate for non-numerical data to understand the concepts, opinions or experiences. It is helpful to get in-depth insights into the problem to get an accurate picture for new research. This method is helpful in examining the collected data to derive conclusion as its methods are descriptive, and inferences from the obtained data can be drawn easily. Qualitative research provides assistance for exposing the behavior and perception of a target audience (Bengali people). Qualitative research methods have different types like focus groups, in-depth interviews, ethnographic research, case study and content analysis. The case study method is considered for in-depth, comprehensive and intensive inquiries for explaining an organization, entity, communities, groups and events. This study has applied case study to understand the underlying reasons, causes, motivations and opinions of the involved parties.

Both primary and secondary sources have been employed by the study. Primary sources are based on official documents like reports, diaries, interviews and other artifacts from the period being studied. These sources are helpful for firsthand knowledge of events and getting a more accurate picture of the past. For secondary data, books, dissertations, journals, research reports, and newspapers have been studied.

4. Lingua Franca and Demand of East Pakistan

After partition in 1947, the two wings remained united for a quarter of a century. This period is characterized by structural inequality, embedded in the social organization, production sources and the relative political power of different socio-economic groups as explained by Azar and Farah (1981). Bengali intellectuals termed this period as the period of social and economic exploitation or the second colonial rule after British departure. East Pakistan did not get equal share in the development that took place in Pakistan, but was perceived at its cost. Faaland and Parkinson (1976) commented that the life (in East Pakistan) was still at the same level as was a century or two ago. In comparison to West Pakistan, Bengal became British colony in 1757, a hundred years earlier than West Pakistan.

The first rift arose in November 1947 when it was announced at an educational conference in Karachi that government stationery would be printed in Urdu and English. This unilateral official use of Urdu was without formal status (Zaheer, 1994, p. 21). Rehman (1995, p. 3) argued, "A state-sponsored language policy (or act) is one which is supported, and even imposed, by the apparatus of the state. The ruling elite, or at least the members of it, who administer state institutions, do, of course, appear to identify with it." The language decision disrupted the enthusiasm of the Bengali people just three months after independence.

In the first session of the Constituent Assembly on 23 February 1948, the proposal to speak Urdu or English was opposed by Direndra Nath Dutta, a Bengali Hindu member. He moved an amendment resolution to include Bengali, but Liaquat Ali Khan, the first Prime Minister of Pakistan, and Khawaja Nazimuddin, the Chief Minister of East Pakistan, opposed it. Dutta was admonished by the leaders and their Bengali stooges, taking it an attempt to create tension between the two wings. Other Bengali members sat silently in the constituent assembly and case of Bengali was urged by the Hindu members. Liaquat Ali had to clarify that Pakistan was created for hundred million Urdu speaking Muslims. The behavior of the leadership was seen to relegate Bengali (Rafiqul-Islam, 1986; Sisson & Rose, 1990, p. 9). The Bengalis called it arrogance of the

ruling elite, while the government justified its use by comparing it to the Indian government's decision to make Hindi, the state language. Despite this situation, provincial assembly passed a unanimous resolution in 1948 for making Bengali as the official language (Jabeen et al., 2010).

Regarding the membership of the Constituent Assembly, a former prime minister, Huseyan Shaheed Suhrawardy (1987) wrote in his Memoirs that the members of the first Constituent Assembly were chosen from different provinces in proportion to their number. Many non-Bengalis belonged to the minority provinces of India, having no chance of being elected by their provincial legislatures, while Muslim majority provinces of Sindh, Punjab, and Frontier Province refused to elect them and preferred their own people. Liaquat Ali, Khan, Abdul Qayyum Khan and I. H. Ouraishi were elected from East Pakistan, which had 44 seats against West Pakistan's 28 seats. Sheikh Mujibur Rehman, the founder of Bangladesh, questioned this "generosity" in his speech on January 3, 1971, saying, "from the quota of East Bengal, six seats were given to West Pakistani leadership, but what did we get in return?" (Ahmed, 2004).

The language problem intensified the cultural and political clashes, giving impression of the exploitation of one ethnic group over the other. The government paid a little attention to the language issue as its severity was not gauged immediately after independence. The geographical separation was ignored, which ignited the differences. The people of West Pakistan used to speak different languages, but took Urdu as their common heritage. Contrary to it, Bengali was single language in East Pakistan with important non-Muslim Hindu minority. Such differences were exploited by disgruntled politicians in both wings, who encouraged provincialism and damaged feelings of unity.

In March 1948, Quaid-e-Azam Muhammad Ali Jinnah, founder and first governor-general of Pakistan, attempted to address the matter during his week-long visit to Dhaka. He declared, "Let me make it very clear to you that state language is going to be Urdu and no other language..." (Chowdhury, 1963, p. 596). He emphatically rejected the request for Bengali and Urdu to be on par in another address, he gave in Dhaka, labelling it a danger to Pakistan and Muslim unity (Oldenburg, 1985). Quaid's fame as a leader momentarily restrained the movement, but unsolved issues sparked violent clashes. One analyst observed, "In spite of Quaid's assertion in March 1948 that Bengali would be made provincial language, the supremacy of Urdu over other languages remained an ardent belief amongst the political and administrative circles of power in Pakistan" (Abbasi, 2010, p. 31). These groups did not pay attention to peaceful solutions of disputed matters.

The majority of the ruling elite were Punjabis and Mohajirs (settlers). These officers were not familiar with Bengali and used Urdu. The Mohajirs justified their position that Pakistan was equally important for them and attainable for all those Muslims, who migrated to Pakistan or remained in India. In their view, this demand was not true in the new state (Beachler, 2007, p. 481). Urdu was spoken by a group of Bengali landlords and Calcutta-based urban classes, and they supported it. However, factionalism and parochial forces gave rise to regional-based Bengali counter-elite (Jahan, 1972, p. 3). Instead of moving to harmony, these groups widen the rift between two rival narratives.

The constituent assembly took a considerable time to draft the constitution. In the pre-independence era, no specific economic and social objectives were designed as the focus was on an independence and separate homeland. The proposals for a bicameral legislature and Urdu as the national language were presented by The Basic Principles Committee, established for future government. These suggestions created several repercussions and infuriated the Bengalis. They perceived its two main points to be the repression of their cultural identity and the loss of their majority despite numerical dominance. They objected and charged that that these ideas were intended to cripple the province (Ahmed, 2004, p. 133). However, committee's report was withdrawn, providing parity for two wings (Nair, 1990). The rift between the two wings was tried to settle.

Different events sparked off the second wave of language. On January 2, 1952, Nazimuddin's speech in Dhaka irritated the Bengalis when he pleaded Urdu as the state language (Rehman, 1996, p. 90). There was an impression that the rulers had misgiving about the loyalty of the Bengalis towards Pakistan due to cultural affinity with the Hindus. The students of Dhaka University held processions and protested on January 30, 1952, declaring to launch Bhasha Andolon (language movement), while politicians and intellectuals were also desperate without assessing its negative impact.

Consequently, the Awami League was at the forefront to escalate the situation, and a national strike was to be called on 21st February to pressurize the provincial assembly, which was scheduled to hold its budget session that day (Bhuiyan, 1982, p. 72). To apprehend the ensuing threats, Section 144 of the Criminal Procedure Code was enacted, prohibiting any assembly/procession in Dhaka for two weeks (Sisson & Rose, 1990, p. 9). Dhaka was rocked by demonstrations, strikes and eventually tear gas and police firing on 21 February 1952 as Dhaka University's students violated section 144. The ensuing riots took five lives, including three students due to police firing (Maniruzzaman, 1980). Realizing the gravity of the situation, the following day, the assembly passed a resolution urging the constituent assembly to make Bengali as one of the state language (Nair, 1990). The short-sighted official policies led to violent situation and took many other lives during the funeral prayers (Zaheer, 1994, p. 30). However, in April 1952, Noor Ahmed (Muslim Leagui from East Bengal) presented a motion in provincial legislature, arguing for adoption of Bengali as an official language, whereas Chief Minister also introduced such motion, urging the centre to adopt Bengali. The Bengali members sat silently in the constituent assembly and did not argue for Bengali.

About this violence, Jahan shared her opinion, "This episode created myth, symbols and slogans and gave (Bengali) not only a popular common cause, but also their first martyrs" (Jahan, 1997, p. 14). Since 1952, 21st February (Ekushey) has been commemorated as the martyrs of the language movement. It also became an important symbol and political manifestation of Bengali nationalism. The spoken language of masses served as the ultimate force to restrain the autocratic rulers (Hashanat, 2012). The day also discerned the difference between democracy and autocracy as well as autonomy from neo-colonialism, presenting resolutions to end disparity and inequality. In 1999, UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) declared February 21 as 'World Mother Language Day.' It is a clear recognition of the power of culture, conveying the message that all ethnic groups of the world have the right to use their mother language. Moreover, this spirit promotes the multilingual world and linguistic diversity securing the right to speak one's mother tongue (Sisson & Rose, 1990). Both Urdu and Bengali were recognized as national languages in the 1956 constitution. Nevertheless, there were complaints that the Bengali language was not fully enforced and not treated at par with Urdu (Rehman, 1996, p. 96; Ayres, 2003, p. 62). The seeds of the birth of Bangladesh were sown in the minds of young Bengalis on that day.

5. Impact of Ethno-linguistic Grievances on Provincial Elections of 1954

From 1947 to 1954, the language issue was used to inflame public sentiments to achieve other political ends, particularly the growth of Bengali nationalism. These trends were visible in the first provincial elections of East Pakistan held in March 1954. During the language movement, Awami League consolidated its position and succeeded in forming the United Front (Jukto Front), an alliance of political parties for contesting the elections. Krishak Sramik Party, Nizami-Islam and Ganatantari Dal joined it (Molla, 2004, p. 217). In reality, Front was founded in opposition to the Muslim League. The alliance mostly adopted the Awami League's manifesto, giving it the chance to exert significant influence during this period's political development. Front presented its ideas in a 21-point agenda. The first point was the demand for making Bengali as national language, while the 19 points focused on provincial autonomy in some way (Pavkovic, 2008). It was claimed that provincial autonomy was in lines with Lahore Resolution of 1940, which suggested that

defence, currency and foreign policy would be joint subjects with the federal government. It included the proposal of making army headquarter in West Pakistan and naval headquarter in East Pakistan. The ordnance factories were also suggested to install in eastern wing (Ahmed, 2004; Nair, 1990).

These demands were for gaining provincial autonomy, but the central government considered them unfair and unacceptable. The elections resulted in a landslide victory for the Front over the Muslim League, winning 223 of the 236 seats held by Muslims, having 97.5 percent of the vote overall (Molla, 2004; Pavkovic, 2008). Awami League became the champion by winning 143 seats due to Bengali nationalism. It effectively articulated the grievances against Muslim League, exaggerated official repression during the language movement, and stoked public discontent with other inequities during the elections (Nair, 1990). The masses were also disappointed from the Muslim League's performance, which had the control of central and provincial governments after independence. It became unresponsive and ineffective towards their demands. Maulana Akram Khan, the chief organizer of East Pakistan Muslim League (EPML), was a traditional person and in his view, "the role of Muslim League was over regarding its accountability to the people for running the administration of the country after the establishment of Pakistan" (Ahmed, 2004). He even closed the doors of the party membership.

The Muslim League only won 10 seats and even lost Dhaka, where it was founded in 1906. A student leader defeated Nurul Amin (Chief Minister). The elections' results shook the very foundations of Pakistan. Front insisted for the League's resignation from the central government and dissolution of the constituent assembly, but Prime Minister Mohammad Ali Bogra rejected these demands (Khan, 1994, p. 81). The calls of the newly elected members, who were constantly asking to respect public opinion and the will of the people, were shamefully ignored. The main reason for the victory was the sympathy and support of the aggrieved rural class towards the policies of the government. The peasants were not active in the language phase, but they manifested their support during the elections.

On April 13, 1954, Front formed its cabinet under the leadership of Fazalul-Huq, who declared determined intention to end the Bengalis' ongoing suffering. He accused the government of being scared of the Front's popularity. Huq also insisted for the return of the share of sales tax, income tax and other federal taxes and duties, which had been taken away from the provinces by a special ordinance in 1948. The provinces were compelled to rely on agricultural taxes and land revenue in the absence of this amount for their development programmes. Instead of conceding to any demand, the Center dismissed the Front government in May 1954, six weeks after its formation (Ayres, 2003; Pavkovic, 2008).

Two incidents led to the suspension of the Front government. The first was Fazalul-Huq's emotional speeches about Bengali unity during his visit to Calcutta, which had a separatist slant. In his speeches, he rejected the two Bengals and proposed a Greater Bengal. Such statements were taken as a violation of state unity and a conspiracy against Pakistan (Sisson & Rose, 1990). He was also alleged of delivering traitorous remarks in the assembly. He denied making these statements, however, Challaughan, an American press reporter, testified against Huq's version and confirmed his anti-state chanting (Ahmed, 2004).

The second reason was the clash between Bengali and non-Bengali workers of the Karnaphuli Paper Mill in Chittagong on 23 March 1954, which resulted in the deaths of three mill executives and 13 workers. This tension spilled over to Adamjee Jute Mills in Narainganj, where Bengali workers were pitted against non-Bengali management. The riots claimed the lives of 500 employees and injured another 1000. The riots were quelled with the help of armed force, and Ghulam Muhammad sacked the Haq Ministry. Later, Haq announced his retirement from politics due to what Haq announced his retirement from politics as he felt the government's decision to persecute him (Kazimi, 2009). The people of East Pakistan, eager to enjoy the hard-earned fruits of democratic elections, were once again disappointed by the civil-military bureaucracy. Iskandar Mirza was appointed as the Governor of East Pakistan.

The Bengalis blamed Bogra and described him as a sheer stooge of West Pakistan when he said, "Disruptive forces and enemy agents actively at work in East Pakistan to undermine the integrity of Pakistan" (Ahmed, 2004). Bogra also called Fazlul-Huq a 'self-traitor,' and kept him under house arrest. During the governor-rule, Iskander Mirza was not satisfied with the situation and called the 1954 elections "foolish act of the illiterates." He also argued that controlled democracy was suitable for the Bengalis (McGraw, 1998, 135). In the first week of his rule, 659 activists of United Front were arrested, including 13 members of the dissolved provincial assembly. Mujib was also arrested from his official residence, which he occupied as a minister. Governor's rule was abolished in June 1955, and control was transferred to the army (Jahan, 1972, p. 30). The Assembly was not convened until 1956. Bengali got the status of national language, but people lost their political voice and inequality prevailed (Molla, 2004, p. 217).

The One Unit was the target of a campaign that began in 1957, but Suhrawardy was forced to back the central bureaucracy's decision to preserve it. He allocated a sizable portion of the \$10 million aid for the establishment of a national shipping corporation in East Pakistan. This decision was opposed by Karachi-based business groups, who lobbied against Suhrawardy and President Mirza forced him to resign from premiership. Mirza also turned down his request for a vote of confidence from the National Assembly under parliamentary tradition. On October 10, 1957, he was forced to resign from his position. He passed away in exile in 1963 (Pavkovic, 2008).

6. Domination of Civil-Military Bureaucracy

From the early years of Pakistan, the political leadership remained passive observer, while the civil and military bureaucracy was quite active in politics with control of the country. The inherited state infrastructure and established practices supported the bureaucratic dominance with a parliamentary face of politics. The military stepped in on numerous times to resolve crises like the Ahmedia riots in Lahore in 1953, the industrial crisis in Chittagong in 1954, and the massive smuggling in East Pakistan in 1957, among others. In 1958, the military seized power in a coup d'état and General Ayub Khan became the President of Pakistan and later he introduced the 1962 Constitution. Maddison wrote that "the political and administrative system that was instituted in Pakistan was very much similar to that which functioned in colonial India, a highly centralized and unitary in nature" (Maddison, 1971, p. 136).

The bureaucracy was in charge of policy-making, and the most of them belonged to West Pakistan. The Bengalis had little representation in key positions, and there was a clear regional imbalance. The Bengalis continued to have misgivings about the two-language policy and access to higher-ranking and administrative posts required one's command of English and Urdu not Bengali (Ayres, 2003).

Naturally, these circumstances, which also put the Bengalis in an economic backwards position, incensed the Bengalis' grievances. The migration of Muslims from northwestern India to West Pakistan was also one reason of economic disparity as they were well-developed economically and educationally. Even during the British Raj, Punjab had a significant bureaucratic participation, and the addition of the migrating officers further strengthened the position. Only two Bengalis were among the 95 Muslim ICS-IPS (Indian Civil Service-Indian Police Service) officers that chose Pakistan in 1947 (Chowdhury, 1963). The majority of newly recruited officials in Bengal were either Punjabi or emigrants from India, having cultural and linguistic affinity with West Pakistan. They occupied key posts like chief-secretary, secretaries of Planning and Development, Works and Housing, Food and Agriculture, etc. (Khan, 1994). Despite the policy of officers' posting in their respective wings, discrepancies were there.

Ayub Khan tried to increase East Pakistan's participation by instituting a quota system, which led to an increase in Bengali officers in the late 1950s and 1960s. A few jobs in the upper civil service, such as the chief-controller of imports and exports, were also reserved for East Pakistanis. Despite this favour, prevalent thinking was to give key posts to officers loyal to central

government, while those who could not please the authorities, were transferred to 'penal' positions or remained on special duty. A large number of Bengali civil servants were employed as deputy secretaries or section officers, and they frequently complained about being posted to lower echelons or less important positions. This initial lag could not be covered. The representation of CSP is shown in the following table from 1948-1968

Table 1: CSP Officers In Two Wings Of Pakistan From 1948 To 1968

Year	Total	East Pakistan	Percentage	West Pakistan	Percentage
1948	18	2	11.1	16	88.9
1950	11	4	36.4	7	63.6
1952	13	3	23.0	10	77.0
1954	17	5	29.4	12	70.6
1956	20	7	35.0	13	65.0
1958	25	12	48.0	13	52.0
1960	28	11	39.2	17	60.8
1962	28	13	46.5	15	53.5
1964	33	14	42.2	17	57.8
1966	30	14	46.7	16	53.3
1968	20	11	55	9	45.0

Source: Establishment Division, civil list of the class I officers serving under the Govt. of Pakistan 1948 to 1969, cited in Khan, 1994.

In this list, 14 military officers of West Pakistan who joined the civil service were not included. The table highlights that the majority of active officers engaged in policy-making were West Pakistani. There was an impression of exercising their authority in support of this wing.

Table 2: Key Posts In The Central Secretariat Of Pakistan (1956)

Sr. No.	Rank	Number	East Pakistan	West Pakistan
1	Secretary	19	Nil	19
2	Joint Secretary	41	3	38
3	Deputy Secretary	133	10	123
4	Under Secretary	548	38	510
Total		741	51	690

Source: Constituent. Assembly of Pakistan, Debates; January 1, 1956, Vol. 1, No. 52, pp. 1843-44.

Table-2 indicates that eastern wing had a very small number of officers despite passing 15 years of independence. Later, acting secretary of the Planning Department and secretary of National Assembly Secretariat were appointed. In 1966, a minor change occurred with appointment of a few Bengali officers. The same inequality was visible in high ranking positions of armed forces as number of Bengali officers had been very low since independence, as Table-3 shows:

Table 3: Military Officers In Two Wings Of Pakistan In January 1956

Ranks	East Pakistan	West Pakistan	Total
General		1	
Lieutenant-General	0	3	3
Major-General	1	20	21
Brigadier	1	35	35
Colonel	0	50	50
Lieutenant-Colonel	2	198	200
Major	10	590	600
Total	14	897	911

Source: Constituent Assembly of Pakistan Debates. January 17, 1956.

Table-3 indicates that majority of the top-ranking military officers belonged to West Pakistan. In 1956, Pakistan Army had only 14 Bengali officers. In naval forces, only seven officers were Bengali out of 600 officers of all ranks. However, a slight difference was found in air forces

and out of 700 officers, 60 were from East Pakistan (Jahan, 1972). By 1965, Bengali participation improved to some extent, but still far away from the desirous numbers. The 1965 war realized the East Pakistanis about their military inferiority, when India blocked normal transportation between the two wings, exposing vulnerability against Indian aggression and security threats in wartime.

7. Economic Disparities and Demand of Autonomy

Feelings of economic exploitation led to demand of autonomy. Cultural identity was never the cause of physical segregation, but economic disparity led to secession. It was not easy to suppress the complaints of economic manipulation with constant mobility of capital and resources (Sayeed, 1980, 68). In 1947, the economic situation in both wings was almost identical, with West Pakistan having somewhat better position. Both parts were underdeveloped in industrial areas due to British policy, which was to amass the agricultural raw material from these regions. Punjab was growing cotton, whereas Bengal was generating a vast amount of jute. In later years, East Pakistan's economy became comparatively weaker and the vacuum created during this period, could not be filled and continued to grow significantly till the last days of the united Pakistan (Kazimi, 2009).

These economic disparities contributed to widespread PCS and drove to popular resentment in the decade of sixties. The job distribution among the offices of the central government also revealed disparity (Khan, 1994). The 1962 constitution made a binding on the regime to remove all types of disparities as a means of pacifying the situation. For the first time, the Finance Commission was established with representatives of both parts to decrease the difference in their per capita income. The commission, however, was only able to return the sales tax to the provinces; the majority of income and corporate taxes remained under the center's control, and export-import levies were already under its jurisdiction. It also had control over the foreign funding and foreign exchange (Asadullah, 2010).

The statistics indicate the difference in growth rate of Gross Regional Product (GRP). In East Pakistan, it was Rs. 12.360 million in 1949-50, which increased to 14,945 million in 1959-60. In West Pakistan, GRP increased from 12,106 million of 1949-50 to 16,494 million in 1959-60. In the years of 1969-70, GRP in eastern wing was Rs. 23,119 million and western wing had Rs. 31,157 million.

There was also a significant difference between East and West Pakistan's average annual growth rates, which were 2.0 and 5.4 percent in the first and second decades respectively, whereas West Pakistan had 3.6 and 7.8 percent in the first and second decades respectively. This showed that the degree of inter-regional differences rose with time, from a difference of 32% in 1959-1960 to a difference of 61% in 1969-1970. This level of disparity indicates that both wings have unequal development. From 1950-1960 to 1966-1969, East Pakistan's average cost of living was seven percent higher than that of West Pakistan. The actual wages in urban and rural areas of East Pakistan were lower than West Pakistan (Khan, 1994). The complaints of transferring economic resources from east to west wing were not addressed by the government.

8. Presidential Elections of 1965

The 1965 presidential elections were intended to prolong Ayub's reign, they unintentionally bolstered the Awami League and enabled it to make steady progress towards power. The Awami League joined the electoral coalition of Fatima Jinnah, who was sister of Jinnah. The alliance was aimed to contest the presidential race, challenging Ayub Khan. Fatima Jinnah

criticized Ayub, branding him the cause of disparity between the two wings. This provided an opportunity to Mujib to revitalize his party in East Pakistan. It also led him to heighten the magnitude of disparity, fixing dimension for his party during this period (Molla, 2004, p. 219).

Mujib proposed the Six-Point Formula for autonomy after sensing the suffering of the populace. The government branded him a separatist due to this formula and rejected it. He was labelled "petty bourgeois" by the province's socialist politicians. Jahan commented, "The six-point demand not only split the Awami League, but also made it difficult for the Eastern wing to form an alliance with any other West Pakistan-based party" (Jahan, 1972, pp. 139-140). Bhuiyan (1982) observed, "Ayub regime's policy towards the six-point demand of the Awami League was one of total suppression. Once again, the regime failed to respond to the political demand." However, the formula got a center place in the politics of those days. Ayub himself commented in 1967, "East Bengalis ... still are under considerable Hindu culture and influence" (Oldenburg, 1985, p. 712).

These circumstances facilitated the growth of Bengali nationalism. The Awami League's roots were essentially linguistic, but as times changed, it tied itself with land. It expressed its cultural nationalism as a source of pride. A state of mind rooted in language and embellished by history did not surrender to demands for conformity. For the Bengalis, Urdu and Persian literature was never substituted to Bengali prose and poetry. It was ridiculous for the Bengali Muslims to memorize Iqbal, the national poet of Pakistan, ignoring their beloved poets like Rabindranath Tagore. At that time, the emotional devotion to culture, customs and linguistic heritage overshadowed the two wings' Islamic unity (Ziring, 1995).

Finally, economic disparity along with suppression of cultural identity strengthened the feelings of deprivation and turned the people to Bengali nationalism. It added a new dimension to the politics of Pakistan, leaving a deep impression on the minds of young Bengalis and permeated the spirit of Bengali nationalism (Hashanat, 2012). Rafiqul-Islam (1986) wrote, "The passion of Bengali nationalism, which was aroused by the language movement, kindle in the hearts of the Bengalis forever...Perhaps very few people realized then that with the bloodshed in 1952, the newborn state of Pakistan had in fact started to bleed to death," and final nail in coffin was the day of December 16, 1971, when Pakistan was dismembered.

Conclusion

It is observed in PSCs that socio-economic inequalities are product of system's structure and specific distributional policies as was the case of united Pakistan. The exacerbation about any disparity brings a violent conflict, because the groups continue to believe that their rights are being violated. The demand about language was not merely a cultural issue, but poor management of the situation generated realization about other inequalities, creating social, economic, political and administrative issues, affecting the Bengalis disproportionately. It sparked political activism and feelings of economic marginalization, which led to demand of full autonomy. All this happened due to negligence of the central leadership that ignored the alarming signals coming from federating units for provincial autonomy under constitution. The movement that was initiated in name of language took the extreme course of action. Unfortunately, mistrust and misunderstanding were further aggravated by the geographical separation of the two wings.

A common complaint of resources' mobility remained in the entire period. It was alleged that direct or indirect policies were damaging eastern economy due to judicious allocation of revenue budgets on those development projects that mostly benefited West Pakistan and slowed down the economic growth in East Pakistan. Above it, expenditures on administration and defence services provided benefit to West Pakistanis. The initial marginal imbalance widened the income gap, which intensified by the passing years. Within a short period, the dissenting elements showed their resentment through the elections' results of 1954. From the beginning to the secession of East Pakistan, the absence of a democratic setup was also a big flaw and the state was mainly ruled by civil-military-bureaucracy. National integration was falsely traced through the lingual and

cultural uniformity, ignoring the diversity in unity. The regime's inability to provide equal share to the Bengalis, led to extreme form. Disintegration of Pakistan gave birth to Bangladesh in 1971. The secession is a lesson to address the ethnic issues amicably. The armed resistance in Balochistan, ethnic upsurge in Sindh, movement of Saraiki province, and such other issues are the warrants for the ruling class against their aggressive policies. There is need change the federal structure to accommodate the federating units, awarding them maximum autonomy and making them part of mainstream. Settlement of unsolved problems through harmonious and long-lasting decisions of political leadership can calm the masses, ensuring justice without discrimination of race, religion, and ethnicity.

Bibliography

- Abbasi, Z. F. (2010, December). Federalism, provincial autonomy and conflicts. *Islamabad Center for Peace and Development Initiatives*.
- Ahmed, Salahuddin (2004). *Bangladesh: Past and present*. APH Publishing Corporation.
- Asadullah, M. N. (2010). Educational disparity in East and West Pakistan, 1947-71: Was East Pakistan discriminated against? *The Bangladesh Development Studies*.
- Azar, Edward E. (1990). *The Management of Protracted Social Conflict: Theory and Cases*. Dartmouth.
- Azar, Edward E. (1986). Management of Protracted Social Conflict in the Third World. *Ethnic Studies Report* 4(2).
- Azar, Edward E. and Farah, N. (1981). The structure of inequalities and Protracted Social Conflict: A theoretical framework. *International Interactions* 7 (4).
- Ayres, A. (2003). The politics of language policy in Pakistan. In Michael Edward Brown & Sumit Ganguly (Eds.), *Fighting words: Language policy and ethnic relations in Asia*. MIT Press.
- Baxter, C. (1984). Pakistan and Bangladesh. In Frederick L. Shiels (ed.), *Ethnic separatism and world politics*. University Press of America.
- Beachler, D. (2007). The politics of genocide scholarship: the case of Bangladesh. *Patterns of Prejudice* 41(5).
- Bhuiyan, A. W. (1982). *Emergence of Bangladesh and role of Awami League*. Vikas Publishing House.
- Beaudoin, Melissa M. C. (2013). *Protracted Social Conflict: A reconceptualization and case analysis*. Doctoral Dissertation, Columbia: University of South Carolina. Scribbr. <https://scholarcommons.sc.edu/etd/1772>
- Chowdhury, M. A. (1963). *The Civil Service in Pakistan*. National Institute of Public Administration.
- Faaland, J. and Parkinson, J.R. (1976). *Bangladesh: the test case of development*. C. Hurst and Company.
- Gurr, T. R. (1970). *Why men rebel*. Princeton University Press.
- Hashanat, I. M. (2012, April). Language and cultural identity: Resolving the conflicts in using national language and English in Bangladesh context. *The IISES International Interdisciplinary Conference*.

- Jabeen, M., Chandio, A. A. & Z. Qasim (2010, January-June). Language controversy: Impacts on national politics and secession of East Pakistan. *Journal of South Asian Studies*, 25 (1): 99-124
- Jahan, R. (1972). *Pakistan: Failure in national integration*. Columbia University Press.
- Jahan, R. (1997). Genocide in Bangladesh. In Samuel Totten, William S. Parsons and Israel W. Charny (Eds.), *Century of genocide: Eyewitness accounts and critical views*. Garland Publishing.
- Jalal, A. (1995). *Democracy and authoritarianism in South Asia: a comparative and historical perspective*. Sang-e-Meel Publications.
- Khan, M. L. A. (1994). *A study of the Bangladesh budget with special reference to resource mobilization through taxation (1972-85)*. PhD Dissertation. Rajarammohunpur (India): Department of Economics, North Bengal University.
- Maddison, A. (1971). *Class structure and economic growth: India and Pakistan since Mughals*. George Allen and Unwin Ltd.
- Kazimi, M. R. (2009). *A Concise History of Pakistan*. Oxford University Press, 2009.
- Maniruzzaman, T. (1980). *The Bangladesh revolution and its aftermath*. Books International Ltd.
- McGraw, A. (1998). *The destruction of Pakistan's democracy*. Oxford University Press.
- Molla, G. (2004). The Awami League: From Charismatic Leadership to Political Party. In Subrata Kumar Mitra, Mike Enskat & Clemens Spiess (Eds.), *Political parties in South Asia*. Praeger Publishers.
- Muhith, M. A. (1992). *Bangladesh: Emergence of a nation*. University Press.
- Nair, M B. (1990). *Politics in Bangladesh: A study of Awami League, 1949-58*. Northern Book Centre.
- Oldenburg, P. (1985). A Place insufficiently imagined: Language, belief, and the Pakistan crisis of 1971. *Journal of Asian Studies*, 44 (4): 711-33.
- Pavkovic, A. (2008). *Creating new states: Theory and practice of secession*. Ashgate Publishing Group.
- Rafiqul-Islam (1986). *A Tale of Millions* (3rd ed). Ananna.
- Rahman, T. (1995). Language planning and politics in Pakistan. *SDPI Research Report Series No. 9*.
- Rahman, T. (1996). *Language and politics in Pakistan*. Oxford University Press.
- Sisson, R. & Rose, L. E. (1990). *War and secession, Pakistan, India and creation of Bangladesh*. University of California Press.
- Sayeed, K. B. (1980). *Politics in Pakistan: The nature and direction of change*. Praeger Publishers.
- Suhrawardy, H. S. (1987). *Memoirs of Huseyn Shaheed Suhrawardy with a Brief Account of His Life and Work*. University Press.
- Zaheer, H. (1994). *The separation of East Pakistan: The rise and realization of Bengali Muslim nationalism*. Oxford University Press.
- Ziring, L. (1995). Islam and Ethnicity. In Muhammd Aslam Syed, ed. *Islam and democracy in Pakistan*. National Institute of Historical and Cultural Research, Islamabad.